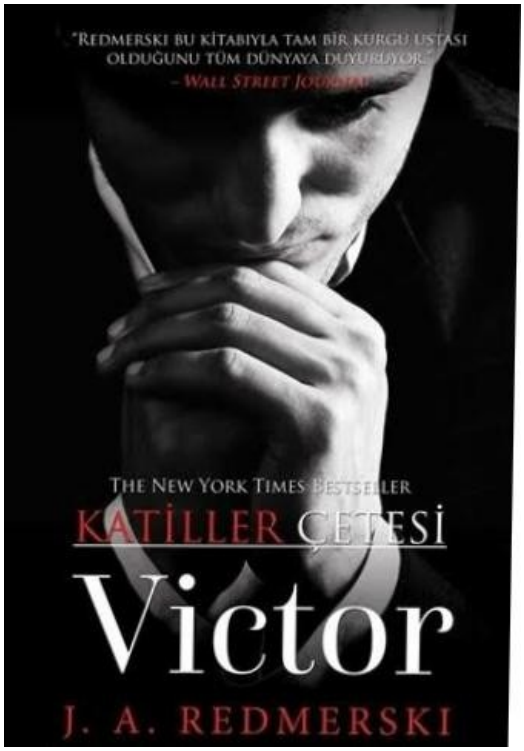

Ceviri tamamen amatörcedir resmi çevirisi e kitap olarak internet ortamında

yoktur bu kitabın resmi çeviri okumak isteyen bir kitapçıya giderek kitabı alıp okuyabilir....

J.A REDMERSKİ

Katiller çetesi 6.ıncı kitap

VİCTOR

ÖLDÜREN ELLERIN ARKASıNDA-

Profesyonel katillerin bile tatile ihtiyacı var ama Victor Faust için Venezuela'daki tatili Izabel Seyfried'le yalnız kalmaktan çok daha fazlası. Izabel'e itiraf etmesi için bir şans: Onu kardeşiyle İtalyaya neden gönderdiğini, Nora Kessler'e olan ilgisinin ardındaki gerçeği ve Izabel'in çocuğu hakkındaki bilgilerini eski esiri ile anlatmak için. Ama Victor ruhunu dökmeden önce, gerçek bazı katiller için tatillerin sadece hayaller olduğunu kanıtlıyor.

Saldırıya uğrayan ve kaçırılan Izabel kendini bir bavula tıkılmış halde bulur, Victor ise daha sonra bir kafeste hapsedilmiş olarak uyanır. Başka bir durumda, Victor bir çıkış yolu bulmak ve kendini ve sevdiği kadın kaydetmek-ama bu sefer değil.

Kaçıranların kimlikleri ortaya çıkınca Victor tüm umutlarını kaybeder ve izabel'in son anlarını birlikte kabul etme süreci başlar. Ve Izabel'ın hayatının son anları.

Sanki durumu yeterince karmaşık değil, Vonnegut Tarikatı üyeleri sonunda

Victor'a yaklaşıyorlar. Ve bunu yaptığında, bir zamanlar tanıdığı ve sevdiği, ona yardım edebilecek ya da ciddi bir durumu daha da kötüleştirebilecek başka biriyle yüz yüze gelir. Victor'un geçmişi sonunda ona yetişti: önemsediği, sevdiği ve öldürdüğü kadınlar; yok ettiği aileler; işlediği affedilmez suçlar. Ve şimdi

sonuçlarına katlanmalı ve affedilmenin bedelini ödemeli.

Ama her şey bittiğinde Victor'un geriye kalanları alıp yoluna devam etme gücü olmayabilir. Çünkü olay onu değiştiriyor. Çünkü aşk onu değiştirdi. Ve çünkü, daha önce en iyisinin bu olduğunu düşündüğü nden farklı olarak, Izabel'siz bir hayat hayal edemez.

PART1

Victor

On beş yıl önce...

Orada oturdum, yüzüm şişti, ağzımdan kan damladı ve Artemis Stone adında

genç bir kadın ayaklarımda baygın dı.

20'li yaşlarımda zar zor vardım; Artemis benden üç yaş küçük. O bu günden önce bir yıl için benim görevim olmuştu: sevgilisi rolünü oynamak, onun güvenini

kazanmak, babasını öldürmek, ve annesi, ve üç erkek kardeşi. Tarikat beni test ediyordu, biliyordum, ben yığılmış olarak, her iki ayak bileği ve bir kolu ile o metal sandalyeye bağlı oturdu. Ama ne şekilde test ediliyordum? Ben zaten tam bir

ajandım; Grubumdaki herkesi geride bırakmıştım; Ben Artemis ile bir gibi atamaları ötesinde-daha çok kardeşimin işi, bir rol oynamak ve içeriden çalışmak oldu. Çatıları kaçırdım, elimdekeskin nişancı tüfeği hissediyorum, dürbünü

gözüme bastırdı, ben ateş etmeden önce nefes durdu ve Tanrı rolünü oynadı.

Ardından gelen mutlak sessizlik.

Neden buradaydım? Peki bu adamın yüzü neden bu kadar tanıdıktı? Sanırım

kendime sormam gereken en acil soru şuydu: Bu duruma nasıl girebiliyordum?

"Muhtemelen kendine soruyorsun," diye kendini tanıtan adam dedi ki, "Nasıl fuck birisi

sanki kendini böyle bir duruma sokabilirsin." Güldü; dişleri karışık Haiti derisinin arka planında bembeyaztı. Muhtemelen Artemis'le akraba olduğunu biliyordum.

Onlar birçok fiziksel benzerlikler paylaştı: koyu karamel renkli cilt, siyah saç, köşelerinde belirgin bir eğim ile koyu kahverengi gözleri, ve şiddetli ve zarif yüksek elmacık kemikleri. Artemis yarı Haitili yarı Venezuelalıydı, gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Osiris ona benziyordu. Başka bir kardeş, belki? Bu benim ikinci tahminimdi, küçümsenmiş bir sevgilinin yanında, ki bu profili ne kadar uymuyordu diye erkenden iptal ettim. Ama kardeş teorisinde de bir terslik vardı: kardeşler genelde birinin kız kardeşlerini öldürmesini istemezler. Bu

'Osiris'—adı da Artemis'in mitolojik kökenine benzer— bıçağı bağlı olmayan elime koydu; Artemis'in boğazını kesmeyi reddettiğim için 10 dakikadır beni dövüyordu.

Eğer onun ölmesini bu kadar çok isteseydi-akraba olsun ya da olmasın-neden

sadece kendisi yapmasın?

Osiris'i öldürebilirdim-iki fırsat geçti-ama onu öldürmeye henüz hazır değildim.

Önce cevaplara ihtiyacım vardı.

"Buradan canlı çıkmanın tek yolu Victor Faust," dedi Osiris, sadece beş metre ötedeki bana sırıtarak, "Onu öldürmek. Neden oyalıyorsun?"

"Bunu daha önce de unutmadık mı?" Onunla alay ediyorum dedim. "Bu işte pek iyi değilsin, değil mi?"

Söylediğim hiçbir şey onu pek etkilemedi; her zaman sırıtıyor, onun koyu gözleri üst el ile arkadan aydınlatmalı. Orada oturmuş ken bunu kendime itiraf ettim: üstünlüğü elinde ydi- onu hayatta tutan tek şey buydu. Artemis'i neden

öldürmediğime gelince: Onu öldürmek için görevlendirmedim; Vonnegut'tan

Artemis'i çıkarmam için bana hiçbir emir verilmedi.

Ve... Başka bir nedeni daha vardı.

"Eğer onun ölmesini istiyorsan," diye teklif ettim, kafam aldığım darbelerden baş

döndürücü, "o zaman kendin yap." Artemis ayaklarıma hafif bir hareket yaptı, ama sonra yine gitti; onun uzun, ipeksi siyah saçları yüzünü örttü. Osiris

ve çıplak bedenini benimkinden çıkardı.

Osiris, "Bunu da çoktan aştık." dedi. "Onu öldürmek benim işim değil." O seramik kiremit zemin ön ayakları kaldırarak, sandalyesine geri eğildi. O gülümsedi ve bir tarafa başını cocked, bacağına karşı silahın namlu vurdu. Osiris gençti ama

Artemis'ten daha yaşlıydı; hala kulakların arkasında ıslak, ve ukala, ben henüz onun dezavantajı ya da çalıştı karar vermemişti. Ukala profesyonel öldürme işinde

sahip olmak için iyi bir özellik değildi, ama şimdiye kadar Osiris iyi yönetmek gibiydi. Ve bu beni rahatsız etti. Profesyonel olup olmadığı henüz belli değildi.

"Bu benim işim de değil," geri geldi ve sonra ağzım onunla doluyor çünkü yere kan tükürmek.

"Kendi hayatını kurtarmak için bile değil mi?" diye sordu, başını diğer tarafa doğru cocking.

"Eğer bu olay bu ysa, evet, Artemis çoktan ölmüş olurdu." dedim. Bu bir yalandı.

"Artemis," diye yineledi, sanki bana onun adı ile onu aramak işitme memnun.

Gülümsemesi derinleşti; gözlerinde uğursuz bir ışık dans etti.

Tam o anda neler olduğunu anlamaya başladım, ama bütün parçalar bana

yeterince hızlı gelmiyordu. Kafama gelen darbeler her şeyi normal olduğum kadar çabuk çözemeyecek kadar şaşırmıştı. Ama bu adamın Artemis'i öldürmemi

istemesini istedim çünkü o ya da birisi ona karşı hislerim olduğunu düşünüyordu.

Evet, Tarikat tarafından test ediliyordum. Yine de teorimde hala boşluklar vardı.

Osiris kimdi? Bildiğim kadarıyla tarikat'ın bir parçası değildi.

"Kızı öldüremem" dedim.

"Neden olmasın?" Osiris geri döndü; Bana haklı olmaktan hoşlanan bir adamın bakışlarıyla baktı. "Bir sürtüğü çıkarmak senin için zor mu Victor Faust? Yoksa bu sürtüğü çıkarmak senin için zor mu?" Sırıttı.

"Hayır," ben tereddüt etmeden yanıtladı ve Artemisi tekrar ayaklarımda karıştır hissettim. "Onu öldüremem ve öldürmeyeceğim, ya da. başkası, çünkü sen bana söylüyorsun."

"Ama bu senin hayatını kurtarmak için," diye açıklamaya çalıştı ve ben onun güven sarsılmaya başladığını gördüm.

"Hayır," diye devam ettim, "Artemis'i öldürsem de öldürmesem de beni öldürmek için burada değilsin. Bunun bir test olduğunu açıkça belirttiniz. Beni

öldüremezsin"—(İpleri çekiyordum; Bunların doğru olup olmadığından emin

değildim, ama Osiris'in şüphelerimi bilmesine izin veremedim)—"ya da zaten yapardın."

Osiris ayağa kalktı ve silahını pantolonunun arkasına soktu; Siyah deri ceketi onu gizledi.

"Yani," dedi, bana doğru geliyor, "Eğer sizden biri, Tarikat, buraya gelip onun sefalet inmek için size söylemek olduğunu söylüyorsunuz—"

"Expletives kullanman," ben, benim alt dudak tan kan damlayan, "zor ciddiye almak için yapar kesti."

Osiris'in sol kaşları diğerinden daha yükseğe çıktı.

"Nasıl öyle mi?" dedi, sessizce gücendi.

Tesadüfen cevap verdim, "Çünkü, açıkçası, kendimi yetersiz eğitimle uğraşan biriyle uğraşıyormuş gibi hissediyorum." (Osiris'in burun delikleri alevlendi.)

"Yoksa kadınlara karşı bir şeyin mi var?"

Osiris'in yumruğunu gözlerimin önündeki noktalar arasında gördüm ve sonra dünya göz kırptı.

İzabel

Günümüz - Caracas, Venezuela

Ice. Victor biraz buz alacağını söyledi. Ve otomat alanından bir kova buzla geri döndü. Ben onunla sorun onu on beş dakika sürdü-makine koridorun sonunda-ve

o bizim otel odasına geri geldi ve masaya kova koymak, o tekrar bıraktı. Dükkana koşması gerektiğini söyledi. Saçmalık.

Victor iyi bir yalancıdır. Ama iş bana geldiğinde, birlikte olduğumuz süre boyunca, adamın artık bir bok için yalan söyleyebileceğini fark ettim. Ve çok komik.

Şu anda tek soru şu: Gerçekten nereye gitti ve tam olarak ne yapıyor? Tatilde olmamız gerekiyordu. Eğlenmemiz gerekiyordu, bütün bu cinayet olayını bir hafta lığına bir kenara bırakmalıyız. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim.

Muhtemelen otelde bir yerde-muhtemelen başka bir katta başka bir odada bütün

bir kurulum var-onun e-postaları, telefon mesajları, hangi bir tatil kesinlikle yer var gibi şeyler kontrol. Belki bir dahaki sefere odadan çıkarken onu takip ederim.

Onu iş üstünde yakalamayı çok isterim. Üzgünüm seks harika olurdu.

Odamızın kapısı açılır ve onu hem seksi ve tehlikeli, iyi kalpli ve acımasız

görünmesi şiddetli özellikleri ile uzun boylu ve bakımlı, hayatımın aşkı yürür. Bir çift gevşek haki pantolon ve siyah polo gömlek giyiyor. Ve parmak arası terlik.

Parmak arası terlik! Böyle bir şey göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Neredesin?" Balkona çıkan geniş, sürgülü cam kapıdan uzaklaşıyorum ve odaya geri dönüyorum.

"Ben bir şey dikkat çekmek zorunda kaldı," diyor, bir amaç ile bana doğru yürürken. Beni kollarımdan yakaladı ve ona doğru çekti, dudaklarını benimkine doğru bastırdı. Onun öpücük uzun ve kaba; Büyük ellerinin kollarımda sıkışıp

kabınıyaptığını, parmak uçlarının derime bastırdını hissedebiliyorum. Sonra beni kollarına kaldırdı, çıplak bacaklarımı beline doladı, popomu ellerine koydu, ve beni yatağa taşıdı, ona doğru fırlattı.

"Sana ne oldu?" O üzerime sürünerek gömleğinin avuç dolusu etrafında parmaklarımı sarma, sormak.

Victor kafasını batırıyor, beni daha sert öpüyor, alt dudağımı dişleriyle çekiyor.

Lanet...

"Hiçbir şey," diyor ve bir saniye önce beni tekrar öpüyor, o duraklar ve merakla gözlerimin içine bakar. "Durmamı ister misin?"

Cehennem hayır ...

Gömleği hala ellerimde kenetlenmişken, onu üstüme çektim, ağzını benimkiyle

kapladım; Bacaklarımı onun yontulmuş beline doladım. Hararetle beni öpüyor,

hoşuma gittiğini bildiği gibi: agresif ve baskın. Elleri vücudumu keşfediyor, bikini altlarımın bariyerini arıyor, ve ben Victor'da kayboluyorum, onu hayal edilebilecek her şekilde istiyorken, aklıma bir şey geliyor ve ben duruyorum, ellerim kısa saçlarının içinde dikkatini çekebilecek kadar sıkı tutuyorum. , Gömleği hala ellerimde kenetlenmişken, onu üstüme çektim, ağzını benimkiyle kapladım;

Bacaklarımı onun yontulmuş beline doladım. Hararetle beni öpüyor, hoşuma

gittiğini bildiği gibi: agresif ve baskın. Elleri vücudumu keşfediyor, bikini altlarımın bariyerini arıyor, ve ben Victor'da kayboluyorum, onu hayal edilebilecek her

şekilde istiyorken, aklıma bir şey geliyor ve ben duruyorum, ellerim kısa saçlarının içinde yaralanıyor, dikkatini çekebilecek kadar sıkı tutuyorum. , ve kafasını çek.

Kafa karışıklığıyla bana bakıyor.

Ona suçlamayla bakıyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Derinden nefes alıyorum, emin olmak için bir kez daha kokusunu alıyorum.

"Izabel, nedir bu?"

Avuçiçlerimi göğsüne dayadım, onu itmeye başladım, altından çıkmam gerekiyor, ama bana izin vermiyor.

"Senin üzerinde kokusunu alıyorum" diyorum ve hayal kırıklığıyla iç çekiyorum.

Elleri her iki tarafımdaki şilteye bastırarak, ağırlığını kaldırarak, Victor gömleğine bakıyor, hafifçe kokluyor, sonra bana bakıyor, hala soru dolu bir bakışla.

"Üzerimde ne kokusu var?"

"Ne koktuğumu çok iyi biliyorsun." Onun altından kaçmayı başardım.

O yatağın kenarında dik oturur; Eteğime adım attığımda gözlerini arkamdan

hissedebiliyorum.

"Izabel," dedi, "Üzgünüm, ama neden bahsettiğini bilmiyorum."

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Hadi ama Victor," dedim, "Bana yalan söyleyerek durumu daha da kötüleştirme- bu beni yaptığından daha çok kızdırır."

"Ben ne yaptım?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor. Ama ben daha iyi biliyorum. "Söyle bana—"

"Birini öldürdün" diyorum, kollarımı gömleğime sokarak. "Silah dumanını, nitrogliserini ya da kıyafetlerine ne deniyorsa kokusunu alabiliyorum."

Omuzları yükselir ve düşer.

Başımı sallayarak, "Bu yüzden buraya geldik, değil mi?" dedim. O cevap vermiyor-ve o zorunda değil-bu yüzden devam ediyorum. "Tatile çıkmak için neden

Venezuela'yı seçtiğini merak ettim. Venezuela'ya karşı bir şey yok, ama gitmeyi tercih ettiğim birkaç yer var. Bu yüzden Bahamalar'ı vurdun." Parmak arası terliklerime adım atarak ona döndüm ve sordum, "Peki kimdi? Bu işin değeri ne kadardı?"

"Elli beş bin," diye cevap lar.

Kaşlarım kafa karışıklığı altında buruşuyor. Elli beş bin mi? Bu doğru olamaz; Victor artık yüz binin altında bir işe bile dayanamaz.

"O zaman kabul ediyorsun," diyorum, şu an için yetersiz maaş gününü görmezden gelerek, "bu tatil fikrinin seninle ve benimle hiçbir ilgisi olmadığını, tek başına, tüm kaostan uzakta, sadece bir bahaneydi."

Victor başını sallıyor. "Hayır, Izabel," diye karşı çıktı, "bu bir bahane değildi, ve evet, seni buraya seninle yalnız kalmak için getirdim."

"Ama burayı seçmezdin" diyorum, öfkeyle değil, hayal kırıklığıyla, "eğer hedefiniz burada olmasaydı. Şu anda güneşi ıslatıp Bahamalar'ın temiz havasında nefes

alıyor olabiliriz, ama senin vuruşun daha önemliydi."

"Bu adil değil, Izabel, bunu biliyorsun."

O haklı, adil değilim. Yaşam tarzımızın sıradan ve normal olmaktan uzak olduğunu herkesten çok biliyorum. Victor'la olan ilişkiyi biliyordum.

Victor, meslek-bu 'normal' her zaman bir yanılsama olurdu. Yani evet, o haklı, ben adil değilim. Ama bu konuda da bana yalan söylemek zorunda değildi.

Victor ağır iç çeker ve duvara doğru bakar.

"Ben sadece olabildiğince gerçek görünmesini istedim," diyor. "Sana gerçeği söyleyebilirdim, biliyorum, ama senin için mahvetmek istemedim."

"Biliyorum," dedim, onu affetti.

Geri dönüp kucağına yan yana oturdum; ellerini belime doladı.

"Bana işten bahset" dedim. "Ve neden sadece elli beş bin?"

Boynumun kenarını öpüyor.

"Bu mükemmel bir zamanda geldi," diye başlar. "Boston'dan uzaklaşmamız gerekiyordu, bir taşla iki kuş vurabildim, bu yüzden işi aldım."

"O zaman ben öldürülmesi gereken bir kuşum?"

Victor kaşlarını çatıyor.

Gülümsüyorum.

"Sadece seninle uğraşıyorum" dedim ve dudaklarını öpüyorum.

Victor hafifçe gülümsüyor ve sonra kucağına gitmeme yardım ediyor.

"Özür dilerim" diyor. "Ben olabilirdi biliyorum-ben-ben-sadece her şeyi bir kenara koymak ve gitmek istediğiniz yere götürdü; Senin hakkında tatil yaptı.

Hakkımızda."

"Sorun değil" dedim. "Biz buuz, Victor. Ve bunu hiçbir şeye değişmem. Ayrıca, sen Büyük Victor Faust'sun ve koruman gereken bir üne sahipsin. Tanrı'ya benzer

şeyler." Burnumu ona doğru kıvırdım ve gülümsedim. Sadece tekrar havayı

yumuşatmaya çalışıyorum.

"Izabel," diyor, yürüyüp gidiyor, ruh hali hafifletmiyor, "bana hak ettiğimden çok daha fazla kredi veriyorsun." Silahını pantolonunun arkasından çekiyor ve buz

kovasının yanındaki masaya koyuyor. Sonra gömleğini sıyırıyor. "Sen benim sadece iki tarafımı gördün. Ben mükemmel değilim. Yetenekliyim, evet. Ama

ölümsüz? Hayır."

Gülmek istiyorum-nasıl olur da bu kadar saçma bir şeye inandığımı varsayabilir?

Ama ben gülmem. Bilmiyorum çünkü bunca zamandır Victor'un başına bir şey

gelebileceğine hiç inanmadım. Onun için gerçekten korktuğum tek bir an bile

düşünemiyorum. Hatta belki de mükemmel.

Yanına gittim, çıplak koluna hafifçe dokundum, pazı kasının eğiminin üzerinde parmak uçlarımı fırçaladım. "Belki de haklısın"—Dudaklarımı omzuna bastırdım; cildi ağzıma karşı sıcak-"belki sana baktığımda daha fazla bir şey görüyorum...

karmaşık, daha gelişmiş." Yavaşça etrafında yürürken, dudaklarım sırtına, yanlarında ve sonra tam bir daire çizerken göğsünde öpücükizleri bırakıyor.

Durdum ve gözlerimin içine bakarak ona baktım. Bakışlarında ne var? Şehvet?

Kararsız? Mücadele? Uzun zamandır ilk defa aradaki farkı anlayamadım.

"Sana söylemem gereken bir şey var, Izabel."

Kelimeler, her ne kadar muğlak olsa da, kalbimi durduracak kadar şifreli. Geri kalanı berbat olmayacaksa kimse böyle bir cümleye başlamaz.

Ondan hemen bir adım geri ve uzaklaşıyorum.

"Nedir bu Victor?" Cevaptan korkuyorum.

İç çeker ve bakışları yere düşer; bir el gelir ve parmakları onun kısa saç yoluyla sinir bir yol kesti.

Bana bakıyor.

Kalbim yine duracak.

"İtalya'daki görevde, inandığın şeyden daha fazlası vardı."

İtalya'daki görevde sizin inandığınız dan daha fazlası vardı."

İki kez göz kırpıyorum, sonra da bir an lığına ona bakıyorum.

"Tamam" dedim sonunda. "Sonra ne olacak? Söyle bana."

Victor masanın altından bir sandalye çıkarır ve o bir koltuk alır. Ayakta

duruyorum. Bunun için de oturmam gerektiğini hissediyorum. Ama boş ver.

"Oturmanı istiyorum," dedi nazice.

"Hayır, ben burada iyiyim," Ben biraz daha az nezaket ile cevap-Ben kollarımı çapraz.

O, iç çeker ve sonra biraz sandalyede kambur, onun uzun bacaklar ondan önce

ayrı düşmesine izin; sol kolu masanın üzerinde.

Uzun bir duraklama var ve sadece birkaç saniye liğine rağmen sabırsızlıkla

öleceğimi hissediyorum.

"Victor—"

"Benimle ilgili hiçbir zaman anlayamayacağınız ya da değiştiremeyeceğim şeyleri asla anlayamayacağınız ya da kabul edemeyeceğiniz şeyler var."

"Yapamaz mı, yapmaz mı?"

"İkisi de."

Bu acıtıyor. Ama hiçbir şey dinmiyorum.

Peki bu şey nereden geliyor? Neredeyse seksten senin oturmaya nasıl geçtiğimizi anlamaya çalışıyorum.

"Seninle tanıştığımda," diye devam ediyor, bana bakmadan, "ya da sana aşık olduktan sonra, belki de değişebilirim diye düşündüm." Şimdi bana bakıyor, bakışlarımı çatlıyor ve tutuyor. "Seni seven o yanım... ayarlamak"—o gelişigüzel bir el hareket ediyor—"benim kişiliğim hakkında bazı şeyler, daha iyi olarak size uygun ... sevgili."

"Sevgilim mi? Sen bir robot değilsin Victor," dedim, "lütfen normal, günlük İngilizce konuş."

"Seni seviyorum," diyor, "ama senin için kim olduğumu asla değiştiremezsin." (Bu acımadı—beni deşti.) "Ve bunu düşünmek le aptallık ettim. Değişmek imkansız.

Bunu başından beri biliyordum. Bunun etrafında yollarını bulmaya çalıştım, ama bunu yaparken kendimi zor durumlara saldım."

Ağzım bir tarafta acı çimdikler; Kollarım çapraz kalır. Tartışmak istiyorum ama bana bir şans vermiyor.

"Kendim olsaydım, Kessler onu yakaladığımız gece o konser salonundan canlı çıkamamazdı. Ama sana olan hislerim yüzünden annenin hayatını kurtarmak için

onun oyununu oynadım. Kim olduğumu, nasıl çalıştığımı değiştirdim. Ve sen

hayatta olduğun sürece, ben sana aşık olduğum sürece-sen benim olduğun

sürece- kim olduğumla ve kim olduğumla mücadele edeceğim. Ve bunun

sonuçları kendimi, seni ve diğer herkesi zor durumlara sokmam olacak. Çünkü

birine bakmaya alışık değilim, Izabel. Ben alışık değilim ... hiç bakım

"Peki sen ne diyorsun?" Acı bir şekilde soruyorum. "Beni bu şekilde mi terk etme şeklin? Bu yüzden mi beni buraya getirdin: bana iyi vakit geçir, olmaya çalıştığın son parçasını ver ve sonra beni yoluma gönder."

Bekle. Ya da olabilir ...? №... Olan bu olamaz— beni öldürmek için mi getirdi?

İki adım daha geriye doğru ilerliyorum, bacaklarım titreyen ağırlığımın altında kararsızlaşıyor.

Victor duruyor ve gözlerim hala yanında masanın üzerinde yatan silahını görmek için dart. Onun ulaşabileceği yerde. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Kaybediyorum.

nefesimi.

"Hayır," dedi sakince, üzüntüyle, ve silahuzaklaşır, bana doğru hareket. "Seni buraya gerçeği söylemek için getirdim. İtalya hakkında. Nora hakkında. Her şey hakkında."

Nora hakkında mı? Neden midem birden boğazıma bulanıyor? Nora'nın bununla ne ilgisi var?

"O zaman söyle, Victor. Söyle ve bu iş bitsin."

O aniden durur, benden sadece ayak, ve bir tarafa merakla başını musluklar.

Sersemlemiş görünüyor, hatta belki biraz da yaralı, ve nedenini tam olarak

anlayamadım. Sanırım bir şey söyleyecek. Hayır, başka bir şey ... tamamen bir şey-

"Victor mu?"

Gözleri daha ağır, odaklanmamış görünür; bacakları onun ağırlığı kadar tutarak mücadele gibi görünüyor; Sabit bir rüzgarın hareket ettiği bir ağaç gibi.

"Victor, beni korkutuyorsun." Ona doğru ilerliyorum. "Victor mu?" O çöker, ve içgüdüsel olarak kollarım onu yakalamak için dışarı ateş, ama vücudunun ağır

benim karşı düşüyor; Birlikte halı kaplı zemine çarpıyoruz.

"Victor! Victor uyan!" Kalçanın altından süründüm ve onun görünüşte cansız vücudunun yanında dizlerimin üzerine oturdum. "Victor!" Çığlık atıyorum. Ellerim onun yüzünü inceler; gözleri tamamen açık, ama boş-Tanrı'ya şükür nefes iağız ve burun delikleri yayılan hissediyorum.

Neler oluyor böyle? Az önce ne oldu?

Onu boynundan yakaladığımda parmaklarım yabancı bir şeyi sıyırır. Kafasını bir tarafa çevirip derisinden küçük altın bir metal parçasının akdığını gördüm.

Çabucak dışarı çıkararak, bir damla kan takip ediyor, boğazından aşağı iniyor.

Yere garip görünen dart ı düşürüyorum.

Balkon. Victor'un sırtı açık balkon kapılarına dönüktü. Paniğe kapıldım, ayaklarıma ulaşmak için mücadele ediyorum, önce Victor'un silahını masaya, sonra da balkon kapılarına kapatıp onları kapatmaya niyetliyim. Ama boynumun yan tarafında ani bir sıcak diken hissettiğimde silaha bile gelemiyorum. Ve tıpkı Victor gibi, durdum, sersemledim, ilacın kan dolaşımımda ve beynimde hareket olduğunu hissettim.

Oda dönmeye başlar; bacaklarım kemiksiz hissediyorum; Ellerimi, göğsümü ya da yüzümü hissedemiyorum.

İki koyu figürler, bulanık ve renksiz, balkon kapılarında görünür. Tek yapabildiğim hareket ve ayakları. Yine yerde miyim? Buraya nasıl geldim?

"Bavula sığacak" dediğini duyuyorum.

Bavul? Ne halt ediyorsun bavul? Bu insanlara bağırıyormuşum gibi hissediyorum ama nedense beni duyduklarını sanmıyorum. Dayak attığıma, onlarla savaşmaya

çalıştığıma yemin edebilirim ama fark ettiklerini sanmıyorum.

Dakikalar sonra vücudumun havaya kaldırıldığını hissediyorum. Hayır,

hissetmiyorum, görüyorum-Ben bir şey hissetmiyorum-ve her şey odak dışında

olmasına rağmen, hala belli belirsiz odada mobilya dışarı yapabilirsiniz. Victor'un başında duran bir ceset görüyorum. Kendimi kaptırdığım şeyleri görebiliyorum.

Sonra kulaklarımda boğuk bir fermuar sesi duydum.

№! Beni oraya koyma! Lütfen! №!

Artık hareket edemiyorum ve konuşamıyorum. Ama gözlerim açık ve görebiliyorum. Ve duyabiliyorum. Ve kokusunu alabiliyorum. Parfüm. Nane.

Çevirmeli sabun. Oje. Deri. Koku alma duyum yoğunlaştı, ama görme ve işitme

duyum ciddi şekilde azaldı.

Yine kulaklarımda fermuar sesleri geliyor.

"Acele et" diye bir kadın sesi. "Geliyorlar.

Görebildiğim ne kadar az ışık ve içindeki her şey, fermuar etrafımda kapanırken siyah beni deri bir mezarın içine kapatıyor.

PART3

Victor

Günümüz – Sanırım ...

Parmaklarım sonunda tekrar hareket etmeye başladı; Bulanıklık gözlerimden

uzaklaşmaya başlıyor, ama bizi kaçıran insanların yüzlerine siyah maske

taktıklarında pek işe yaramıyor. Ve ellerimdeki minimal harekete rağmen, demir çubuklu küçük bir hücredeyim, ve bir anahtar ya da kilit çekme olmadan, kendimi kurtarmak için hiçbir şey yapamam.

Taş zemin benim çıplak sırt karşı sıcak ve nemli; Ayakkabı giymiyorum. Hava

nemli ve küf kokuyor. Isluzun samanı. Hayvan dışkısı ve idrar kalıntıları. Çiftlik, hayvanat bahçesi ya da sirk gibi kokuyor.

Izabel, ne oldu? Nerede o?

Onu ararken gözlerimi oynatmaya zorlanıyorum; Hala kafamı kaldıramıyorum.

Kendimi zorlanma hissediyorum-her parçası-ama çaba hiçbir sonuç üretir. İlaç

yıpranması çok uzun sürüyor; Kendimi kendi derimde kapana kısılmış

hissediyorum ve böyle hissetmektense ölmeyi tercih ederim.

Gözlerimi kapatıyorum ve uyuyorum—uyku her zaman zamanı hızlandırıyor.

Bir kazıma sesiyle ve uzak seslere uyanıyorum. Tartışı. Küfrederek. Ama insanlar aynı odada değil; Sanırım bir kapının arkasındalar, sosa bir yerde. Artık

tokluklarımı hissedebiliyorum. Bacaklarımı, ellerimi, başımı hareket ettirebilirim ama kaçınırım; Her ne kadar bu taş zeminden kalkmak istesem de, ya da en

azından Izabel'i aramak için kafamı kaldırmak istesem de, hala duruyorum. Çünkü onu göremesem de Caracas'taki otel odasından beri sadece iki farklı ses

duymamış olsam da üçüncü bir kişi olduğunu biliyorum. Bir adam. Maskeli

figürlerin ona iki ayrı olayda baktıklarını gördüm. Şimdi beni izlediğini

hissedebiliyorum, gözlerini üzerimde hissedebiliyorum; Kolonyasının kokusunu

alabiliyorum, terini. Birkaç dakika önce sandalyebacaklarının hafifçe yere

sürtündettiğini duymuştum. Başlangıçta beni uyandıran sesti.

"On beş yıl," adam, sessizlik kırma diyor, "uzun bir süre gibi görünüyor, değil mi Victor?"

Sandalyeden kalktıgini duyuyorum, ayak seslerini taslarin üzerken duyabiliyorum, ama gölgelerde arkamda kaldi. Bir çakmağı duyuyorum ve saniyeler sonra puro

dumanının güçlü kokusu burun deliklerime ulaşıyor. Bunun için müteşekkirim;

hayvanın pisliğini boğuyor.

Artık rol yapmak için bir neden yok-o uyanık olduğumu biliyor

"Adam kaçırma sana yakışmıyor, Apollo" diyorum; kemiklerim, oturma

pozisyonuna girerken günlerdir kullanılmamış gibi hissediyorum.

Apollo'nun kahkahası sesi kadar derin ve suave; puronun üzerine üfler, zamanını ayırıyor.

"Ve aptallık sana yakışmıyor Victor, neden burada olduğunu biliyorsun."

Evet, on beş yıl önce yaptıklarımIçin intikam ımı aldım. Kafamdaki büyük ödülden bahsetmiyorum bile.

Ben zorluk la bir stand içine kendimi itmek, bacaklarım hala benim bir parçası gibi hissetmiyorum; nefesim ağır ve düzensiz; Başım dönüyor. Ben uzanmak ve ilacın kalıntıları kapalı sallayarak, kendimi sabit için dikey demir çubuklar kapmak, ama gözlerimin arkasına ve örümcek ağları gibi beynimin yarıkları yapışıyor.

"Peki sana kafamın ne kadar ettiğini söylediler?" Çıplak ayaklarıma bakıyorum; sarı saman yere karşı onları yastık yardımcı olur.

Apollo şakacı bir şekilde, "Oh, şimdi kendimizi aşmayalım," diye azarlıyor. "Önce senin kızınla ilgili soruları yoldan çıkarmak istiyorum."

"Ne sorusu?" Soruyorum, rol yapıyor.

Apollo güler; o puro başka bir puf alır gibi karanlık yumuşak turuncu bir parıltı ile kısaca aydınlatır.

"Her zaman öngörülemeyen tip vardı," diyor, başka bir puf alır. Gölgelerden çıkarken sesi daha da yaklaşıyor ve üç yüksek pencereden içeri ışınlanan ayın ışığına doğru. "Tamam, eğer onu umursamıyormuş gibi yapacaksan, o zaman

sadede gelirim." Barlara doğru adım atıyor, istersem ona ulaşabilirim, ama aptalca bir şey yaparsam, Izabel bedelini ödeyecek.

Apollo ustaca onun koyu teni arasında gülümsüyor; duman başının etrafında bir bulut içinde yüzer. Karanlık gözler bana hasta bir zevk le bakıyor-onun iddialarına rağmen intikam gibi görünüyor. Kısa siyah saçlı. Keskin elmacık kemikleri.

Mükemmel bir cilt. Ona çok benziyor-Artemis, ikiz kardeşi. Bu beni istediğimden yarım saniye daha uzun rahatsız ediyor.

"Ne olursa olsun," ona, onu 'noktaya ulaşmak' için çağırıyor. Ama sonra bunu onun için yapmaya çalışıyorum. "Tahmin edeyim" diye başlıyorum. "Önce benden bir şey istiyorsun. Bilgi. Para. Vonnegut'tan alamayacağın bir şey. Ve eğer bunu sana vermezsem, Izabel ölecek." Gözlerinin içine bakıyorum. "Bu doğru mu?"

Gülümsüyor.

"Mutlaka değil," diye cevaplar, ve ben onun sesinde memnuniyetini algılıyorum-sık sık ben bu şeyler hakkında yanlış değilim, ve o nadir an tadını çıkarıyor.

Apollo yere puro düşer ve pahalı bir siyah elbise ayakkabı ile eziyor.

"Gerçekten kayıyorsun, Faust," diyor başını sallayarak. "Bu beni şaşırtıyor—günü göreceğimi hiç düşünmemiştim; efsanevi Victor Faust, Düzenin Altın Çocuğu,

yaşayan en tehlikeli adamlardan biri"—o kıkırdadı, başını tekrar sallayarak—"ve şimdi size bakın"—"bana tiksinti bir şekilde işaret ediyor—"bir kafeste, bir hayvan gibi, ve her şey Meksika'daki o kızla başladı." Bana sırtını döndü ve kafesten uzaklaştı. "Şimdi Tarikat'tan ne zaman yoldan çıktığın hakkında çok fazla detay bilmiyorum; Duyduğum bokun doğru olup olmadığını bile bilmiyorum: o kıza nasıl yardım ettiğini ve onun için hayatını nasıl tehlikeye attın, hatta onu korumak için kardeşini neredeyse öldürdüğünü bile duydum." O, gözlerinde karanlık ve ciddi bir şey, benimle yüzleşmek için döner. "Bu berbat bir şey, kardeşim. Kanın sudan daha kalın olduğu yla ilgili şu sözü biliyor musun? Bu doğru. Aile her şeyden önce gelir." Apollo'nun kendi kanlı kardeşi Osiris tarafından ihanete uğramış olduğunu bilmeli. Görüyorum ki hala bu konuda kızgın.

Birine aşık olmak onu da aileden biri yapıyor" diyorum. "O zaman hangi aile üyesinin savunmanı hak ettiği önemli.

Cevabımı beğenmeden, ama tartışamayan Apollo, daha önce söylediklerine geri

dönüyor. "Her neyse- Ne zaman haydut gitti hakkında çok fazla şey bilmiyorum, ama bu durumda, o kız nedeniyle burada olduğunu bana oldukça lanet düz. Şimdi de ona aşık olduğunu itiraf ettin. Bunu senden çıkarmam gerektiğini sanıyordum."

Ben de olduğunu düşündüm-Ben bile şimdiye kadar ben yüksek sesle söyledim

farkında değildi. Ona zarar vermemeleri umuduyla Izabel'ı rol yapmak benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Apollo haklı-Ben kayıyor. Ama bunu zaten biliyordum.

Bunu uzun zamandır biliyordum. Ancak şimdi ne kadar ciddi bir şekilde fark

ediyorum.

Diğer şeyler de benim için açık hale geliyor: Ben Caracas hit için görevlendirildi gerçek nedeni.

"Sanırım burada büyük bir işin var mı?"

Apollo gülümsüyor.

"O zaman, sırf beni istediğin yere getirmek için sahte bahanelerle Venezuela'ya getirildim." Bu iş hakkında yanıltıcı bir şeyler hissetmeliydim. Umarım Apollo yüzümde bu idrakı görmez, ama öyle olduğunu hissediyorum.

Apollo başını salar ve bir sırıtış ağzının bir köşesini çeker. "Kayıyorsun, tıpkı sana söylediğim gibi," diyor, varsayımımı kanıtlıyor.

"Evet. Kabul ediyorum. Vonnegut SC-4'ün el kitabından bir sayfa almalıydı—

bunlar gerçek askerler. Duygusuz. Loveless. Acımasız. Bir bakıma onları

kıskanıyorum." Başka bir yere bakıyorum, düşüncelerimde kayboluyorum, onları düşündüğüm için pişmanlık duyuyorum. Eğer Izabel Nora'yı ne sıklıkta

düşündüğümü bilseydi... Ona söylemek istedim ama uzun zamandır

anlayamayacağından korktum. Ben otelde ona söylemek için planlanmış, ama an

oldu ... Kesintiye. Belki de en iyisi buydu. Belki de artık bunların hiçbirinin önemi yoktur.

Apollo'ya tekrar bakıyorum, aklımdan geçenleri sallıyorum.

"Peki ailenden kaç kişi kaldı?" Ben soruyorum.

Apollo daha önce oturduğu sandalyeyi gölgelerden sürüklüyor ve hücreme

yakıyor. Oturur, sağ ayak bileğini sol dizine yerve ellerini kucağına katlar.

"Ben Osiris," diyor ve gelişigüzel bir el jestleri. Başkaları da varmış gibi hissediyorum.

"Peki ya kız kardeşin Gaia?" Ben derim ki. "Onunla yakındın."

"Geçen Ağustos'ta öldürüldü" diyor. "Kızgın erkek arkadaş, ya da böyle bir bok."

Başını sikiyorum.

Bir duraklama oldu ve Sonra Apollo diyor ki, "Onu hiç düşündün mü?"

"Artemis mi?" Ben soruyorum.

"Evet, Artemis- başka kimden bahseteceğim?"

"Ne fark eder ki?" Ben derim ki.

"Bu sadece bir soru. Hala kız kardeşimi düşünüyor musun?"

"Hayır."

Apollo sadece biraz şaşırmış görünüyor-Bana inanıyor sayılsa bile söyleyemem.

Ben varsayılan olarak yetenekli bir yalancı-izabel söz konusu olduğunda hariç-

ama Apollo bana inandığı kadar kayıyor, o zaman muhtemelen bu konuda yalan

olduğumu bilecek. Zaman zaman Artemis'i düşünüyorum. Benim için Izabel kadar

önemli olmaya yaklaşabilen tek kadındı.

Anı, bugüne kadar, aklımdan çıkmıyor.

On beş yıl önce - Kaçırılmadan iki gün önce

Gözlerim açıldı ve elim içgüdüsel olarak komanditedeki silahımı istedi. Ama tatlı, histerik kahkahalar ve ince, narin parmaklar taraflarıma doğru kazArak beni

çabucak gerçeğe dönüştürdü.

"Mutlu Yıllar" dedi Artemis, başını boynumun kenarına sokarak; belime oturdu, yatağımıza beni soktu; elleri hala beni gıdıklamak için boşuna çalıştı.

Ona gülümsedi, uzandı ve ellerimin içinde yüzünün yanlarını kapladı ve beni

öpmek için onu aşağı çekti. Dudakları yumuşaktı, dikkatliydi, sanki beni

kıracağından korkuyordu. O her zaman benimle böyle olmuştu; Aynı anda hem

eğlenceli hem de sevimli olduğunu düşündüm.

"Bir yıl önce bugün," dedi, ağzı benimkinden birkaç santim uzakta, "Dünyada benim pisliğime katlanabilecek tek erkekle tanıştım." Alnımı öptü, sonra sırtını düzeltti ve üstümde oturma pozisyonuna yükseldi.

"Kalkmama izin verecek misin?" Sordum. Kolayca kurtulabiliyordum ve o da bunu biliyordu ama ona benim üzerimde ondan daha fazla güç vermekten zevk aldım.

Kalçalarının kalçalarıma sıktığını hissettim; o sırıttı.

"Hayır," dedi, "Hayatının geri kalanında benimle bu yatakta kalmanı istiyorum."

"Eğer istediğin buysa," dedim, "o zaman alacağın şey bu, aşkım."

Onun altında büyüdüğümu hissettim; avuç içleri onun uyluk yukarı taşındı ve ben içlerinde onun kum saati kalça ları kavradı.

İlginçtir, Artemis başını cocked.

"Ne?" Sordum.

Hafifçe içini çekti, bir an lığına gözlerimden baktı.

"Bana öyle dediğinde," diye başladı, "bazen hissediyor ..."

"Ne hissettiriyor?"

O tekrar iç çekti, biraz daha derin bu kez; Sonra onun karanlık gözleri beni

rahatsız eden bir aciliyet duygusuyla benimkinin üzerine düştü.

"Zorla," diye sonunda yanıtladı, ve ben göz kırptı, sersemledi. "Bilmiyorum, sadece... Bilmiyorum."

"Aklından geçeni söyle" dedim, onu rahatlatmak umuduyla ellerimi çıplak kalçalarına doğru yukarı kaldırdım. Tabii ki bariz soruyu sorabilirdim: Seni

sevmediğimi ima mı ediyorsun, Artemis? Ama bu konudan olabildiğince uzak

durmam gerekiyordu.

Artemis kaşlarını çattı, souted, her zaman o bebek onu bana almak için çalışırken yaptığı gibi. Ben sevdim-bu çocuksu kaşlarını, ve ona bebeklik. Uzanıp onu beline doğru tuttum, onu üstüme çektim ve benden biraz daha az saldırganlıkla parmak uçlarımı yanlarına soktum.

Bir peal kahkaha bizim küçük daire yatak odası doldurdu; tekmeledi ve çığlık attı.

"Lütfen durun! Victor lütfen! İşemek için gidiyorum—LÜTFEN DURUN!"

Tabii ki, durmadım.

Ve tabii ki, işemek yaptı.

Yüzündeki ifadeyi gördüğümde-o zamana kadar onun üstündeydim—o boş,

dehşete düşmüş ifade sadece kişinin kendini kızdırmasının neden olabileceği,

sonunda

Sonunda onu gıdıklama durdu ve ben kahkaha ile kükredi. O kadar çok güldüm ki gözlerimin dört bir yanından sürekli sızıyordu.

"Victor!" Onun boyutu yedi ayak göğsüme kare çarptı ve beni yatakta uçan gönderdi.

Beni daha da güldürdü-Ben de kendimi işemek düşündüm.

Bugün...

Özel reverie'den koptum.

Kahkaha. Gülümsüyor. Gıdıklama. Bu çok uzun zaman önceydi. Hala çok genç.

İnanılmaz derecede aptalca. Ama en önemlisi, savunmasız. Söylemeye gerek yok, ben bu hatadan öğrendim.

Ya da öyle sanıyordum.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa Apollo, "Sana inanmıyorum." diyor.

Ona bakıyorum.

"Evet," bu sefer dürüstlükle cevap, "Bazen hala Artemis düşünüyorum."

İzabel

Beni bu odada rehin tutan kadın bana bakıyor. Yüz ifademde bir değişiklik mi?

Omuzlarımın gerilmemi mi? Nefesimin tutulması mı? Üçüne de ne dersin?

"Bunu duymak istemiyorum," dedim, victor'un birkaç dakikadır bir adamla konuşmasını dinlediğim masadaki hoparlörden uzağa bakıyorum.

"Başka seçeneğin yok" diyor.

Kafası ve elleri hariç, her tarafı siyah giyiyor. Dizlerinin hemen altında duracak siyah çizmeler. Göbekten çenesinin hemen altına kadar ön fermuarlı siyah bir

vücut elbisesi. Siyah saç sırtının ortasına düşer sıkı bir örgü içine çekti. Siyah göz farı. Yüzüğündeki değerli taş bile siyah.

"Seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor, sağ elinde silahla bana doğru adım atıyor.

"Tam olarak ne?" Gözlerinin içine bakamıyorum.

Kahkahanın yumuşak sesi kulaklarımı buluyor.

"Sevdiğin adam," diye başlar, daha da yaklaşır, "seni sevmeden önce birini sevmiş."

Sahte olmasına rağmen hafifçe gülüyorum. Ve zorla. Gururumu yutuyor, kadını

gözümün önünde tutuyorum ama gözlerimi duvarda yanında tutuyorum.

"Bu beni neden rahatsız etsin ki?" Diyorum ki, öyle değilmiş gibi davranıyorum.

"Bu saçma olurdu-herkesin bir geçmişi vardır.

Kadının gülümsemesini hissedebiliyorum, gözlerini üzerimde hissedebiliyorum,

beni inceliyor, ucube gösterisi sirkindeki sakallı bir kadın gibi sessizce bana gülüyor.

Sonra silahının soğuk metalini tapınağıma karşı hissediyorum.

"Devam et. Vur beni. Her şey bitmeden önce içimde bir his var, zaten

gideceksin."

Bir duraklama oldu, ve sonra dedi ki, "Ne kadar istesem de, seni öldürmem planın bir parçası değildi." Bana verdiği önemden memnun olduğumdan emin değilim.

"Victor'u konuşturmak için beni kullanmak planının bir parçasıysa, sırıtarak, silahın namlusuna rağmen, kafamı onun gözlerine bakmak için çeviririm, o zaman hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Gülümsüyor ve silah kafamdan düşüyor.

"Bu muhtemelen doğrudur," diyor. "Çünkü Victor Faust gibi bir adam, özellikle Victor Faust--doğasına göre bir kadını seçmekten acizdir."

Victor'un benim için ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yok.

"Ama eminim Artemis'i biliyordun," diyor. "Yoksa seni daha önce senden başka kimseye aşık olmadığına mı inandırdı? Sence onun aşk kirazını patlattın, değil mi?"

O alaycı bakışı muhteşem siyah suratından tokatlamak istiyorum ama

muhtemelen benim glowering white'ıma bir kurşunla misilleme yapacaktır.

"Victor'un geçmişinde ne yaptığı ya da kimi sevdiği umurumda değil."

"Bundan emin misin?"

"Evet." Dudaklarımı sişimi sokuyorum. "Oldukça eminim."

Gülümsüyor. Ah, ah! Bundan nefret ediyorum!

"Buradan çıkmadan önce fikrini değiştirir misin merak ediyorum.

Her iki kaşımın da merakla yükseliyor. "O zaman bu bir seçim mi?" Ben, umudu leery ve onu çevreleyen koşullar dan soracağım.

Gülümsemesi gizemli bir sırıtış içinde erir; başını hareket ettirmeden bana yan yana bakıyor, hareketlerimi takip etmek için, ki bu çok az.

"Bu Victor'un kararı olacak," diye şifreli cevaplar, ve nedense ben anlayamıyorum, bir ürperti omurgamda yukarı taşır.

Kadın masaya geri yürür, başparmak ve işaret parmağını bilgisayar hoparlörünün ses düğmelerine sığdırır ve Victor'un sesi benim küçük oda hücremi doldurur.

PART4

Taş Ailesi suç dünyasında, özellikle Venezuela, Haiti, Küba ve Brezilya'da kraliyet ailesidir. Ve kardeşler-bir kez toplam yedi- tüm mitolojik tanrılar sonra seçildi.

Osiris Stone, en büyüğü, tüm bunları on beş yıl önce başlatan kişi. Gaia Stone, ikinci büyük, bir kara dul oldu. Ares, üçüncü büyük, onun 'God of War' adaşı kadar canlı değildi-O bir waffle evinde bir bar

taburesinde oturan, bir gözleme yedik onu öldürdü; Utanç verici ölümü Taş Ailesi'ni utandırmadı. Hestia, dördüncü büyük, bir Guatemala cezaevinde son duydum, ve ilk iki gün içinde dokuz mahkum öldürdü-

o hepsinden ölümcül biriydi. Bir de Theseus vardı; onun hakkında özel bir şey-ben de onu öldürdü.

Apollo ve Artemis, Taş Ailesinin en küçüğü, sekiz dakika arayla doğdu, Apollo'nun kordonu kız kardeşinin boynuna sarıldı. Batıl inançlı insanların uzun bir soyundan gelen aile, ikizler büyüdüklerinde aralarında kıskançlık ve çatışma olacağını ve Apollo'nun kaderinde kız kardeşini öldürmeye mahkum olduğunu çünkü göbek

bağıyla bunu anne karnında yapmaya çalıştığını düşünüyordu.

Ama öyle olmadı.

Ve bu şekilde yaşamadı.

Ve bu şekilde ölmedi.

Apollo ve Artemis ikiz erkek ve kız kardeş kadar yakındılar. İntikam-bu kesinlikle ne yakıtlar Apollo şimdi. Ama para onun altında da her zaman ateş yakıyordu.

Tüm Stone Ailesi gibi. Ve şimdi de ben varım. Ve şimdi kız kardeşinin ölümünden beri istediği her şeye sahip olabilir. Ve burada olmamız benim hatam.

"O zaman devam erebene mi?" Ben öneririm. "Bunu uzatmaya gerek yok, sanırım. Ne istiyorsun?"

Apollo'nun gülümsemesi yumuşuyor ama arkasında kötülükten başka bir şey

olmadığını biliyorum.

Sandalye ayakları, taşlar üzerinde pürüzsüz, o duruyor gibi yere dokunun.

Kafesimin etrafında dolaşıyor, gözleri hiç üzerimde değil ama yaptığım her

hareketi izlediklerini biliyorum. Sonra uzun boylu figürü tekrar gölgelerin içinde kayboluyor ve onu göremesem de sesini duyabiliyorum.

"Annemi, babamı ve iki kardeşimi öldürdüğün için neden peşine hiç rastlamadım diye merak ettiğinizi biliyorum."

"Tamamen dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim." dedim.

"Ama şimdi bunu düşünüyorsun, değil mi?"

Öyle olduğumu biliyor. Soruya cevap vermeye gerek yok.

Apollo karanlıkta dolaşır; Ne yaptığını anlayamıyorum, ama bundan

hoşlanmayacağım gibi bir his var içimde.

"O zaman söyle" diye ısrar ediyorum. "Neden onları öldürdüğüm için peşime girmedin?"

Omuz silkiyor. "Sevgili baba ve anne Sevgili, aldıklarını hak ettiler. Ares akıllı ağızlı küçük bir pislikti ve ben hala onun ölümü yüzünden o kadar da kötü değilim, eğer gerçeği bilmek istiyorsan. Theseus mu?" Bir kez daha omuz silkiyor. "O bir ekranda bir blip gibiydi-kaçırmak kolay-ve o benim kız arkadaşım becerdin, bu yüzden var."

Koşuşturmaya bıkmaya başladım, "İstediğin bu mu, Apollo-konuşma?" diye soruyorum.

Öyle olduğunu bilmek için sırıtmasını görmek zorunda değilim.

"Aslında Victor, senden istediğim de tam olarak bu."

Cevabı beni şaşırtıyor.

"Sen... konuşmak ister misin?" Soruyorum, Leery. "Ne hakkında?"

"Senin hakkında tabii ki." Bir elinde sığır dürttmeyle gölgeden çıkıyor. Ilginç. Belki de uzmanım Gustavsson'un korkunç sorgulama yöntemlerine çok alışkınımama

Apollo'nun basit bir sığır dürbtüsüyle benden ne almayı beklediğini merak

ediyorum.

Elleriyle el sallayarak, "Öldüren ellerin arkasındaki adam, karanlık köşelerde duyduğum adam, ne zaman lanet bir krep yesem aklıma gelen adam hakkında

her şeyi bilmek istiyorum" diyor—"Krepleri severdim; benim için de bunu mahvetmek zorunda kaldı."

"O zaman intikamınız o kadar tatlı olacak" diyorum, onu kışkırtmaya çalışmıyorum, ama yine de öyle.

Göğsünde uzun, derin bir iç çekiş çıngırakları; omuzları yükselir ve ağır düşer.

"Evet, sanırım olacak," diyor ve o kadar bırakır.

Apollo arkasında bir kapı açılır gibi döner, bir koridor gibi görünen ne donuk gri ışık ile karanlık, nemli oda sel.

Kendimi hücremin parmaklıklarına doğru atıp, onları ellerime akıtıyorum, daha uzağa gidemediğim için öfkeliyim, Izabel'i gördüğümde, bağlı ve ağzı tıkanmış, ter ve kan ve yerinden akan kir. Arkasında bir kadın var. Uzun boylu ve kızgın.

Kahverengi saç arkasında bir at kuyruğu içine çekti. Sol gözünün altında bir

doğum lekesi var. Bluzundan fırlayan göğüsler. Uyluğunun üst kısmında ki kılıflı bir bıçak. Latin'e benziyor, Apollo gibi Haiti kökenli değil.

Izabel'in gözleri, kadın onu odaya doğru itdiğinde beni hemen buluyor. O, ayağını kaybeder; elleri arkadan bağlı ve düşme yastık yolu ile, o sert taş vurur. Keskin bir boğuk ses ve acı bir homurtu izler. Dişlerimi sıkıyorum, gözlerim kadına amaç ve kötülükle, intikam ve tehditle bakıyor. Sırıtıyor, açık topuklu ayakkabılarını açıyor ve odadan çıkıyor.

Izabel kafasını taştan kaldırıyor ve umutsuzca konuşmaya çalışıyor, bana bir şey söylemek için, beni uyarmak için, bilmiyorum, ama sözleri boğuk ve ben hiçbir şey çıkaramıyorum.

Apollo onun arkasında hareket eder-Ben daha sert parmaklıklar kavrama, daha

sert bir şekilde dişlerimi eziyet, ona ulaşmak isteyen, onu incitmek için cesaret.

Ne yapıyorum ben? Bu beni bir yere götürmez.

Saçma davrandığımı fark edin, ellerimi yanlarıma bırakıyorum ve düzensiz

nefesimi sabit tutuyorum.

"Izabel'i incitmeye gerek yok" diyorum sakince—içimde kontrol için mücadele eden öfkeyi hissediyorum. "İşbirliği yapacağım Apollo; Tek yapman gereken bana ne istediğini söylemek."

Izabel'i ayağa kaldırıyor, elini ipi tutarak bileklerini arkasından bağlıyor ve onu sertçe kafesimden birkaç metre ötedeki sandalyeye doğru itiyor, yakın.

ama yeterince yakın değil. Sadece ona bakıyorum; birçok duygu onun gözünde iyi tanımlanmıştır, ama bunlardan biri korku değildir. Öfke. Intikam. Ve çaresizlik-

çoğunlukla çaresizlik. Ama şimdilik, hiçbir şey dudaklarıgeçmiş almak olacak; kalın bir bez sıkıca ağzının içinde paketlenmiş, ve başka bir başının etrafında sarılmış oldu, onu koyu auburn saç içinde bağlı.

Apollo duvara bakıyor, bir çeşit konsantrasyon içinde duraklıyor, ve sonra bana geri dönüyor, ve davranışlarını tuhaf bulsam da, sadece Izabel'e odaklanıyorum, ve ona ne yapmak istediğine.

Izabel'in tüm vücudu gerilir ve yana doğru düşmeden ve sandalyeden düşmeden önce yüzü acıyla kıvrılar; sığır ların statik sesi, gittikten çok sonra kulaklarımda keskin bir şekilde çınlıyor. Bu yüzden ben konuşmayı reddederseniz işkence

yaşayacakIzabel-bıçak, maket bıçağı, yangın, 'basit' sığır prod-aniden herhangi bir şey basit bir şey yoktur.

"Bu kadar yeter, Apollo!" Parmaklıkları tekrar kaptım, öfkenin kontrolü ele geçirmesine izin verdim,

dişlerim birbirine öyle sert eziyor ki, ağrı alt çenemden ve kafatasımın arkasından vuruyor.

Periferik görüşümde Izabel'i görüyorum, taşlara karşı onun tarafında yatan,

nefesini almaya çalışan, ama gözlerim ve dikkatimi Apollo'da tutuyorum.

Sığırları yere koyar ve kafese yaklaşır.

Evet, bu kadar-yakın, Dead Man Walking gel ve bana bir fırsat vermek, sadece bir, ve ben bunu almak için gidiyorum.

Bu fırsattan çekinmeyi bırakıyor.

"Hadi başlayalım," dedi, benimle alay ederek, "Güvenli Ev Bir ile." Sırıtışı derinleşiyor ve kafa karışıklığım büyüyor.

"Güvenli Ev Bir mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Ben de öyle dedim."

"Anlamıyorum—ne olacak?"

Apollo, Izabel'in sandalyeye geri dönmesine yardım eder; o elinden kolunu sıkmak için çalışır; sadece küfürlü bir doğa olabilir kelimeler ağzında kumaş üzerinden itmek ve yüksek ve düşük sesler bir dizi olarak çıkıyor. Ama gözleri sesinin

söyleyemediği her şeyi söylüyor: "Seni öldüreceğim."

"Adı Marina'ydı, eğer Artemis'in hikayeyi anlattığını hatırlarsam."

Marina...

Artık Izabel'e bakmamaya çalışıyorum ama bundan kaçınmak zor. Umarım

ruhumdaki suçluluk duygusunu görmez.

"Peki, Artemis size Güvenli Ev Bir'den bahsetti-- bunun konuyla ne ilgisi var?"

Apollo, "Kız kardeşim ölmeden önce senin hakkında her şeyi anlattı." diyor. "O ve ben yakındık, ikiz gibi ydik; Benden sır saklamadı." Aniden bir anısına kaybolmuş

gibi görünüyor, kız kardeşini kaybetmenin acısı onun kederli özellikleriyle belli.

Ama sallıyor, bana tekrar bakıyor. "Cinsel ilişkinin dışında"—o küçümseyerek bir el sallıyor—"Ben bu bok ile çizgi çekti."

"Neden Güvenli Ev Bir hakkında konuşmamı istiyorsun?"

"Marina," diye beni düzeltir.

"Neden Marina hakkında konuşmamı istiyorsun?"

Kısa bir süre için, Apollo gözleri etek Izabel sandalyede oturan.

Ah, evet. Şimdi mantıklı geliyor. Şimdi anlıyorum—her şeyi. Ve kalbim durur;

Midemde ezici bir his hissediyorum.

İşte bu.

Bugün her şey bitiyor.

Sonunda, sevdiğim kadınla göz teması kuruyorum, hala suçluluk duygusunu

görmemesini umarak, ama kalbimde onun gördüğünü biliyorum. Kısa ama farklı

bir bana bakarken gözlerinde belirgin bir titreme; Artık konuşmaya çalışmaması Apollo'nun dikkatini çektirdiğinin kanıtı.

"Izabel" mi? Fısıldadım ama sesimi gizlemek için değil. "Muhtemelen neden burada olduğumuzu biliyorsundur. Nedenini biliyor musun?"

Izabel yavaş yavaş başını salar-o bir fikir var, ama muhtemelen ben ona söylemek üzereyim ne bilemez.

Apollo'nun eğlenceli bakışlarını görmezden gelerek gözlerimi sadece Izabel'den ayırmadım.

Derin bir nefes alıyorum. "Benim için buradayız" diyorum. "Ve sen..." Cümleyi bitiremem; nefesim ciğerlerimden kaçıyormuş gibi geliyor; Kalbim kulaklarımda ve midemde.

Ondan uzağa bakıyorum, ama kumaşın altındaki mırıldanan sesi beni geri

getiriyor, onunla yüzleşmeye, yüzleşmeye ve gerçeği söylemekle.

Ona bu kadarını borçluyum.

"Izabel... bugün öleceksin"—ellerim titremeye ve terlemeye başlar—"... Ve... ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Izabel'in göğsünün düştüğünü görüyorum, ardından göz kapakları; gözyaşları

sınırlarından sızAr ve kirli yanaklarından aşağı akar. Keşke gözyaşlarımı bir kez daha öpebilseydim.

Üzgünüm Izabel. Tanıştığımız gün için özür dilerim, seni Javier Ruiz'in yerleşkesine götürmüyorum, motele geldiğinde seni Izel'e teslim etmediğim için; Zayıflığım hayatını tehlikeye attırdığı için üzgünüm. Benim sayemde hayatını yaşama

fırsatıbulamadan çok önce öleceğin için üzgünüm. Gerçek bir hayat. Beni ve

bildiğim tek hayatı boğan acı ve dehşetten etkilenmemiş bir hayat. Sana aşık

olduğum için özür dilerim. Her şey için üzgünüm.

Bu sözleri ona söylemek istiyorum.

Ama yapamam.

Yapamam çünkü... Korkuyorum.

Ayaklarımın altındaki kirli taşlara sanki beni rahatlatabilirlermiş gibi bakıyorum.

Ama onun yerine bana sırtlarını dönüyorlar, bana bir omuz bile bırakmadılar.

"Kızı korkutmaya gerek yok," apollon'un sesini kulaklarımda uzaktan duyuyorum-

çoğunlukla tek duyduğum düşüncelerim. "Ona gerçeği söylemek zorunda

değildin. Ben de bir şey söylemezdim, kardeşim. Nezaketen. Ama her neyse.

Senin pisliksin, benim değil."

"Marina hakkında gerçeği söyleyeceğim-Bu gün birçok gerçeği söyleyeceğim,"

diye duyuruyorum, ama sonra yüzümü Izabel'e çevireceğim. "Ama bunu sadece

Izabel gerçek beni tanımayı hak ettiği için yapacağım bilinsin." Izabel'den uzağa bakıyorum ve Apollo'ya bakıyorum. "Söylediğim hiçbir şey değil çünkü benden söylememi istiyorsun."

Gülümsüyor.

"Bir şey söylemek zorunda değilsiniz," diyor, sesinde kahkaha. "Öleceğini biliyorsan, o zaman neden mezarını bu kadar derine kazıyorsun? Sen tam bir

muammasın, Victor." Yüksek sesle gülüyor.

Izabel'in gözlerine tekrar bakıyorum ve o bana kelimesi kelimesine bakarken tek düşünebildiğim yaptığım her şey için beni affedip affedemeyeceğim.

Ama onun gözlerinde acıdan başka bir şey görmüyorum; Suçlama yok, kafa

karışıklığı yok, çaresizlik yok. Sadece acı. Ve içimi parçalıyor.

Apollo sevgili ikiz kız kardeşinin intikamı olarak ölümümden fazlasını istiyor-sevdiğim kadının

gerçek Victor Faust'u tanımasını istiyor; Beni dünyada bana

zarar verebilecek tek kişiye maruz bırakmak istiyor; Sevdiğim kadının beni

derinden seven ve bu yüzden ölen kız kardeşinin yerine acı çekmesini istiyor.

Acı çekmemi istiyor. Ve o gün, onu alacak.

Acı çekmemi istiyor. Ve o gün, onu alacak.

"Sahne sende, Victor Faust," apollo beni suçluluk duygusundan dolayı transtan çıkardığını duyurdu.

Izabel başını sallıyor, bana bunu yapmak zorunda olmadığımı söyleme şekli.

Ona bir kez el savuracağım, yavaşça ve tövbe yle, evet, yapmam gerektiğini

söyledim.

Yavaşça gözlerini kapatıyor.

Yavaşça benimkini kapatıyorum.

Ve ne yazık ki, geçmişime kapıları ardımda açıyorum ve sterilize edici ışığı içeri aldım.

Part 5

Artemis'e iki yıl kala...

Güvenli Evler, benim için, tam olarak olması gerektiği gibi değildi. Başlangıçta, onları amaçları için kullandım, amerikanın çeşitli yerlerinde ve dünyanın çeşitli yerlerinde saklandım, görevlersırasında, ve onların avantajlarından birçok erkek ve kadının yapacağı şekilde yararlandım. Ama Marina ile Safe House One'da

tanıştığımda, Oregon'un ıssız lığında saklandım, ilk tadımı aldım-çocukluğumdan beri dış dünyanın gerçekte nasıl olduğunu. Eksik olduğum şey.

Marina yirmi dokuz güzel bir kadın, 1940'ların film yıldızı gibi şehvetli bir rakam ve Marilyn Monroe gibi uzun, kıvırcık sarı saçları oldu. Marina gibi bir kadını daha önce hiç görmemiştim. Daha önce hiç büyülenmemiştim ama Marina, küçük

evinin kapısından tüy ve altın bir yataktan bir tanrıça gibi çıkarken, bana öyle bir büyü yapmıştı ki uğruna çok çalıştığım her şeyi kaybetmeye çok yaklaşmıştım.

"Neden hep bana geliyorsun Victor?" Marina ipek bir sesle sordu; yatağında bana karşı bir şey söyledi; Parfümünün kokusu seksle karıştı ve onu tekrar tekrar almak istememe neden oldu.

Parmakları göğsümde, köprücük kemiğimin üzerinde dans etti ve ağzımı buldu.

Elini tuttum ve parmaklarını öptüm.

"Buraya gelmeyi seviyorum" dedim ve parmaklarını tekrar öptüm. "Bana unutturursun... her şey orada."

Marina sarışın başını göğsümden kaldırdı; Pamuklu yumuşaklığının tarafımı

gıdıklayıştuğuhissebiliyordum.

"Muhtemelen bana söylemeyeceğini biliyorum," dedi, "ama orada tam olarak ne yapıyorsun? Bu seni unutmak istiyor." O bana onu kalın siyah kirpikler vurdu, ama hiçbir şekilde baştan çıkarma bir hareket oldu; Marina konuşurken hep gözlerini derken vurdu.

Parmaklarımı onun yumuşak saçlarından geçirerek tavana baktım ve ona

söylemeyi düşündüm. O anda her şeyden çok istedim, çünkü sadece o ve ben

evde yalnızdım, dünyadan çok uzakta, ve ona güvenebileceğimi ve ona her şeyi

anlatabileceğimi hissettim. Daha önce hiç böyle bir şey yetmemiştim. Kardeşimle hayatım hakkında konuşambile.

Ama ona daha önce söylemediğim hiçbir şey söylemedim.

"İşinden gerçekten hoşlanan var mı?" Gerçeğin etrafında dolaştım. "Bir milyarder ya da sevdiklerini yaparak geçimini sağlamak için şanslı birkaç kişiden biri

değilse, kimse çalışmayı sevmez ve herkes şikayet eder. Ben bir istisna değilim."

Marina bana dikkatlice gülümsedi, eğildi ve bastırdı

Marina bana dikkatlice gülümsedi, eğildi ve dolgun dudaklarını meme ucuma

bastırdı, ve sonra yanımdaki yatağa oturdu. Ben hayranlıkla izledim-ve şehvet-nasıl uzun saçları onu toz-beyaz omuzları etrafında düştü; benim bakışları gizlice göğüslerinin dolgunluk aldı, kalça ve popo yuvarlaklık-Ben her zaman ne kadar ince olmak kadınlar zorladı merak ettim. Bu ince ile yanlış bir şey var değil, ama ... Marina'yla ilgili bir şey vardı.

"Her zaman aynı şeyi söylemek," dedi, ama bana karşı tutmadı.

"Ve sadece ne söylediğimi bilmek için ödenir," ben, aynı zamanda nazik bir şekilde söylüyorlar.

O tekrar gülümsedi ve yataktan kalktı, onu uyluk ortasına düştü beyaz bir see-through bornoz içine yumuşak kollarını kaydırdı. Bir sigara yaktı. Sigarayı ya da sigara içen kadınları hiç sevmedim ama...

Dediğim gibi Marina'da bir şeyler vardı.

"Benim hakkımda ne düşünüyorsun Victor?" diye sordu ve bu beni şaşırttı.

Ben de yatağa oturdum, aynada kendine bakarken, kibirinin üstünde, seks tüylü saçlarını okşurken onu izledim; Sigarasının ucundan bir duman bobini yükseldi.

Kısa sürede cevap verince aynadan döndü, bana baktı ve dedi ki, "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Ama ben bana buradan uzaklaşmak için bana yardım

etmek için olsaydı"-o aniden durdu, onun büyük şehvetli gözleri daha çocuksu ve

korkmuş hale geliyor—"Yani ... Hayatım tehlikede olsaydı bana yardım eder miydin?"

Hemen yataktan kalktım ve odanın diğer tarafına doğru çıplak bir şekilde

yürüdüm, ama elini kaldırdı ve iki adım geri gitti.

Onun korkunç tepkisi karşısında şok oldum, bir anda durdum.

"Marina, nedir bu?" Ona daha yavaş yaklaşmaya çalıştım ama attığım her adımda bir tane geri gitti ve vazgeçtim.

"Lütfen beni öldürmeyin" dedi.

"Ne?" O kadar şaşırdım ki bir an için tek söyleyebileceğim buydu.

O sigara üzerinde uzun bir sürükle aldı ve sonra şifoniyer bir kül tablası içinde geri kalanı koymak, yanan bıraktı. Ben ellerini titriyordu kaydetti-o her yerinde

titriyordu.

"Çok fazla soru sorarsam, özellikle de bana yardım etmeni istersem, bunun için beni öldürme ihtimalin yüksek."

"Seni öldürmeyeceğim."

"Bunu nereden bileyim?" diye kesti.

"Çünkü seni öldürmek için bir sebebim yok" dedim. "Ve çünkü ... Seni önemsiyorum—şimdi söyle Marina, neler oluyor? Hayatın neden tehlikede?

Yardımımı istediğin için seni öldüreceğimi düşündüysen neden sordun?"

"Çünkü çaresizim Victor, ve çünkü bunu bilmemin tek yolu sormak. Bu bir risk, biliyorum, ama almak istediğim bir risk çünkü başka seçeneğim yok. Senin

içinden başka çıkış yolu yok."

"Neden ben, Marina?"

Durakladı, sinirli bir şekilde yuttu ve dedi ki, "Çünkü güvendiğim tek kişi sensin."

O zaman bana doğru geldi, sadece birkaç adım, ama mesafe ulaşan kısa durdu.

Gözlerimin içine baktı, umutsuzca bakışlarıma tutundı. "Çünkü kalbime inandım ki beni önemsediğine, bir şekilde-sadece hissettim. Bu yüzden önce benim

hakkımda ne hissettiğini sordum. Bak, fazla zamanım yok."

Şimdi farklı yönlere bakan bendim, sırtımda istenmeyen gözler olduğu için

paranoyak hissediyordum.

Marina," ben sakince, ama ciddi bir şekilde, "Ben oturup tüm bu ne olduğunu bana söylemek istiyorum" dedi. Ona doğru bir adım daha attım. "Lütfen. Benimle otur ve konuş."

Biraz zaman ını aldı ama sonunda pes etti. Elimi ona uzattım ve isteksizce aldı.

Birlikte yatağın kenarına oturduk. Elini tuttum.

Bana baktı.

"Geçmişimi biliyorsun," diye başladı. "Sana eskiden egzotik bir dansçı olduğumu söylediğimde sana karşı dürüsttüm. Ama buraya nasıl geldiğimi, evimi her

birinizle silah taşımaktan başka hiçbir şey bilmediğim ve muhtemelen birkaç kişiyi

öldüren yabancılarla nasıl paylaştığımı sana söylemedim. Sadece gördüklerimi biliyorum ve sadece doğru olduğunu varsaydığıma inanıyorum. Ama kendimi bu

işe nasıl soktum hakkındaki gerçeği size anlatmam gerekiyor— size söylediğim

gibi değildi: karşılıklı bir anlaşma yoktu—beni tehdit ettiler, Düzen."

Marina söylemeden önce cevabı bildiğimi sanıyordum. Güvenli Evler'i ve onları işgal eden kadın ve erkekleri biliyordum. Ama Marina ile bazı Safe House sakinleri işe nasıl hakkında gerçeği görmeye başladı: istekli ve önemli mali teklifler ile daha şantaj ve tehdit ile daha fazla.

"Bir gece kulübüme bir adam geldi," diye başladı, "ve o çok para ile geldi. Çok para, Victor- özel bir dans için bana bir ömür boyu göremeyeceğim kadar çok

para ödedi." Marina utanç içinde başını indirdi. "Onunla yatmaya başladım— para için tabii ki. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Tabii para için dans ettim, ama kendimi hiç böyle küçük düşürmedim." Durakladı, derin bir nefes aldı sanki ciğerlerinin hafızasından salgılar gibi, ve devam etti.

Oturdum ve dinledim ve her kelimemde ona çok daha fazla yardım etmek

istedim.

"İki hafta sonra," diye devam etti, bana bakarak değil, "adam-o adının Brant olduğunu söyledi-iyi, o değişmeye başladı, bana daha agresif oldu, hatta bana tokatladı. Ama o parayı istiyordum; Muhtemelen o parayı görmeye devam ettiğim sürece beni deli etmesine izin verirdim."

"Bu Brant ne yaptı?" Onun gerçek adı olmadığını biliyordum.

Marina baktı, ama uzun süre bana bakamadı; o sinirli kucağında parmaklarını

hareket etmeye başladı. Uzanıp saçlarını omzundan uzaklaştırdım böylece yüzünü görebildim.

"Bir gece evime geldi," dedi, "ve hayatımın artık benim olmadığını, o geceden itibaren ona ait olduğunu söyledi. Tabii ki, ilk başta ben sadece o takıntılı bir olduğunu düşündüm-Ben sorunları vardı birkaç adam kulüp geldi; biri bile birini kızdırdı ve kendini vurdu önce bir süre beni takip-ama Brant, ben onun hakkında farklı bir şey olduğunu çok hızlı öğrendim, ve o çok bu adamlar daha kötü

olduğunu." Nefesalışı hızlandı ve gözünü kırpmadan dümdüz ileri baktı.

"Çantasına uzandı ve birkaç fotoğraf çıkardı. Annem bitkilerini sulıyor.

Kaliforniya'daki küçük kız kardeşim yurduna doğru yürüyor." Bana tekrar baktı ve bu sefer bakışlarını sıkıca tuttu. "Sahip olduğum tek aile onlardı."

"Oldu mu?" En kötüsünde düşündüm diye sordum.

Marina başını salladı. "Annem geçen yıl öldü- rahim ağzı kanseri. Kız kardeşim hala hayatta, ama...

Yine başka bir yere baktı, ellerine, titreyen parmakları birbirine bağlıydı.

"Ama ne, Marina?" Avucumu sırtına yettim; Cildi sıcaktı. "Söyle bana."

Yuttu, tereddüt etti ve cesaretini tokladı.

"Onunla özel olarak konuşuyordum ve ona, onun anlamadığı bir şekilde, hayatının tehlikede olduğunu söyledim. Devam etmek için planlar yaptık... tatil, ne demek istediğimi biliyorsanız, ama gerçekten sadece ülkeyi terk etmek istiyorum. Bizi bulamayacakları bir yere git ve her şeye baştan başla"—benimle tamamen

yüzleşti, ellerimi onunkine soktu ve sıkıştı-"ve baştan başlamamıza yardım edebileceğin için biliyorum, Victor. Yeni kimlikler, hepsi bu tür şeyler."

Kafamı salladım, başka bir yere baktım.

"Marina," dedim, "biz bu konuşmayı yapıyor olamaz; eğer öğrenirlerse—"

"Yapmayacaklar."

Bunun doğru olmadığını biliyordum- zaten biliyorlardı.

Yataktan atladı ve önümde çömeldi, yanaklarımı ellerine kapattı. Ben yardım

edemiyorum ama gözlerinin içine bakmak ve onu konuşmak izin; Onun ricalarını

dinlemekten kendimi alamadım ve bilinçaltımın asla sürünerek çıkamayacağımı

bildiği bir deliğe daha da derinden düşmeye devam ettim. Çünkü Marina'ya

gerçekten değer verdim. Aylarca onu ziyaret ettim. Onunla konuşmak kolaydı ve mücadelelerimi tam olarak ne olduklarını bilmeden anladı; Bana tavsiye verdi, söyleyecek doğru şeyleri biliyordu ve ben de ona yaptığım şeyden hiç

bahsetmedim. Marina benim için sadece arkadaşımdan daha fazlasıydı-o benim

sevgilimdi, vicdanımdı ve arzuladığım dış dünyayla tek bağlantımdı. Ona aşık

değildim, ama olmak istiyordum ve onu tekrar göreceğimi bildiğimde hissettiğim rahatlamadan, heyecandan ve beklentiden vazgeçmeye hazır değildim.

Ama yapmam gerektiğini biliyordum. Ne istediğim önemli değildi.

O hava için gasp başladı; onun ince, kadınsı elleri ulaşan, bir şey için kavrama, kollarım onun etrafında sıkılır gibi parmakları boynuma kazma. Ona bakamamam; Bir şekilde kulaklarımı, ambarımda boğuşurken söylediği umutsuz seslere

kapattım. Daha sıkı sıktım. Burnundan gelen nefesi koluma doğru hızlı ve sığ

hissedebiliyordum; kalbinin şiddetli atışı şah damarından fışkırıyor; parmaklarımın arasından akan su gibi ondan hayat kayıyor.

Uzun süre topal bedenini orada tuttum, ölü gözlerinin içine baktım, hayatının, güzelliğinin ve ondan çaldığım masumiyetinin yasını tuttum.

"Üzgünüm Marina," diye fısıldadım. "Üzgünüm..."

Dikkatlice cesedini yere yatırdım ve tekrar yatağa oturdum. Marina'yı öldürmek, hayatımın o noktasında yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Cep telefonum komanditede çaldı. Olacağını bildiğim gibi.

"Faust," diye cevap verdim.

"Doğru olanı yaptın," dedi diğer taraftaki ses. "Ben birini göndermek ve onunla uğraşmak gerekir düşündüm-ve sen-kendimi."

"Bu bir test miydi?" Sordum.

"Aslında, hayır," dedi. "Ama evi ilk günden beri dinleniyor. Konuşmayı dinliyordum. Her zaman yaparım."

Hatırlamam gereken önemli bir detaydı-Düzen tarafından işletilen tüm Güvenli

Evler dinleniyor, ya da en azından olması gerekiyordu-ama Marina yüzünden, ve kararlarımı ne kadar kolay gölgelediği yüzünden, bu detay başladığı gece

aklımdan tamamen kaydı. Konuşu. Nasıl yapabildim?

Böyle bir şeyi unutmak çok aptalca mı? Tarikat'ta bir kadının kazandığım her şeyi mahvetmesine izin vermeye nasıl bu kadar yaklaşabildim? Ama ikinci Marina

'Brant' adını söyledi, bellek geri geldi. Marina'ya yaptıklarımın başka türlü olabileceğini biliyordum. Benim ve Marina'nın ilişkisi, kaderinde ne tür bir ilişki varsa, en başından beri mahvoldu.

"Toparlanın ve gece için bir otele check-in," benim akıl hocası dedi. "Sabah bana rapor ver; Vonnegut'un Los Angeles'ta senin için yeni bir işi var."

"Peki ya kız?" Marina'yı sordum.

"Bir Temizleyici arabanız ayrıldıktan sonra gönderilecektir," dedi. Durakladı ve sesinde bir mizah tonuyla ekledi: "İyi misin Faust? Karşı konulmaz bir kadın olduğunu biliyorum ama işler böyle yürüyor."

"Evet efendim, biliyorum" dedim. "Ve evet, ben mükemmel iyiyim," ben yalan söyledim.

"İyi" dedi. "Sabah seninle konuşurum."

"Bekle-Merak ediyorum," dedim, onu durdurarak.

"Ne hakkında?"

"Neden 'Brant' ismini seçtin? Hep aynı şeyi kullanıyorsun."

Kıkırdadı.

"Bu, öldürdüğüm ilk adamın adıydı." dedi. "Bundan başka bir sebep yok, gerçekten- bir çeşit kupa gibi. Neden 'Victor' ismini seçtin?"

Durakladım ve dedim ki, "Victor benim gerçek adım."

"Ah, anlıyorum," Dedi Brant. "Bu da en az bu kadar iyi bir sebep. Toparlan Ve rezidanstan ayrıl, Faust; vücut daha taze olamaz."

Telefonu komanditenin üzerine kurdum. Marina'yla 10 dakika daha geçirdim,

zihnimde ondan özür diledim, sonunda giyinmeden önce, eşyalarımı kapmadan

ve Oregon'daki küçük evden ayrıldıktan sonra kendimi küçük bir çocukken evimde hissettiğim ve Tarikat'a zorla kabul ettiğim tek yer olan yer.

Bugün...

Apollo başını sallar ve gülümsüyor.

"Ve neden onu öldürdün?" diye soruyor, cevabı zaten biliyor, ama Izabel'in duymasını istiyor. "Test edildiğini düşündüğün için değildi, değil mi?"

Sadece Izabel'e dikkatimi veriyorum, çünkü bu benim için ne kadar zor olsa da, bilmeyi hak ediyor.

"Marina'nın doğruyu söylediğini biliyordum. Gerçek şu ki, onu önemsiyordum...

çok fazla."

Izabel uzun bir süre yanıp sönmeyen; Bana bakıyor ve gözlerindekini okuyamıyorum. Ve sonunda onları yavaşça kapatıyor ve derin bir nefes alıyor.

Hayal kırıklığına uğradığını, incindiğini biliyorum, ondan başka bir kadını

önemsediğim için değil, o kadını öldürdüğüm için ve onu neden öldürdüğüm için.

"Yani masum bir kadını öldürdün," Apollo beni bir savcı gibi deldi, yaraya sirke sürttü, "çünkü onu önemsiyorsun." Dilini tıklar, başını sallar.

"Evet," kabul ediyorum. "Ona karşı olan hislerimden başka bir sebep yokken onu öldürdüm. Onu asla sevemesem bile, seni sevdiğim gibi"—(Izabel'in gözyaşı döküyor.

Izabel'in yanağı)—"Onu öldürmem gerektiğini biliyordum, yoksa Tarikat beni öldürürdü."

Ayağa kalktım ve parmaklıklara yaklaştım, Izabel'in göz hizasına çömeldim, şimdi ona her zamankinden daha fazla dokunabilmek istedim.

"Ve Marina ilk değildi," diyorum.

Yanağından bir gözyaşı daha. Ve bir tane daha.

Yakında her şey bitecek, aşkım.

Yakında bitecek.

İzabel

Seni seviyorum Victor, ruhumun her zerresiyle. Keşke söyleyebilsem de

gözlerimde, gözyaşlarımda göremiyor musun? Göremiyor musun?

Yoksa gördüğün acı bu mu? Hayal kırıklığı ve onaylamama mı? Yaptığın şey

korkunçtu Victor. O zavallı, masum kız, bana hiç benzemeyen. Yardımına ihtiyacı vardı. Sana güvendi ve sen ona göz attın ama sen onu kurtarmak yerine onun

canını almayı seçtin.

Ama anlıyorum. Onaylamıyorum ve asla yüzüne bakıp yaptığın şeyin başka bir

seçeneğin olmadığını söyleyemem. Seni daha önce yaptığım gibi masumların

kanıyla lekelenmiş bir adam olarak göremem. Onu öldüren sen olmak zorunda

değildin. Tarikat'ın onu öldüreceğini ve vicdanının temiz olacağını biliyordun.

Kendin yapmaman gereken işi yapmış olabilirler.

Ama sen yaptın.

Ve bunun için aradığın affı sana verememem. Ben daha fazla rol yapamam ... Sen

mükemmelsin.

Ama seni her zaman seveceğim.

Gözlerimi yavaşça kapatıyorum, gözyaşlarımı geri almaya çalışıyorum. Eğer

bugün burada öleceksem ve öyle olduğumu biliyorsam hayatımın son

dakikalarının ağlayarak geçirilmelerini istemiyorum. Çünkü ben bundan daha

güçlüyüm ve bizi buraya getiren bu deliinsanların bu tatmini hissetmelerini istemiyorum.

Güçlü, dayanılmaz bir sarsıntı vücudumda dolaşıyor, neredeyse beni bayıltıyor.

Kalbim durur ve kaslarım o kadar gergin ki bu kararsız sandalyede bir kayaya

dönüşür; dişlerim dilimi ve ağzımdaki kan havuzlarının tadını yakalar; Gözlerim kafamın arkasına yuvarlanıyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama ağzımdaki öğürme boğuk lanetlerden başka bir şeyi önlüyor.

"Sana söylemiştim!" Victor bağırıyor, ben dik durmaya çalışırken sesi kulaklarıma vuruyor. "Sana işbirliği yapacağını söylemiştim! Onu rahat bırak!"

Nefes almaya çalışıyorum ama sadece burnumdan nefes alıp verebiliyorken bu

çok daha zor oluyor. Sırtım yanıyor.

O yatlı kızı öldürmek istiyorum!

Apollo'nun arkamda bir yerde "Oh, çok daha iyi yekpür" dediğini duydum. "Marina sadece bir başlangıçtı"—Sıcak nefesini kulağımda hissediyorum—"Marina'nın küçük kız kardeşini sana anlatana kadar bekle."

Gözlerim, elektrik çarpmasından baş döndü, Victor'unkini tekrar buldu. Bana

Marina'nın hikayesini anlatmak üzereyken önceki gibi görünüyor ve gördüklerim hoşuma gitmiyor.

Daha önce konuşmayı reddetmesini istediğimde yaptığım gibi yine kafamı

sallıyorum. Her halükarda öleceğiz ve tanıdığım adamla ölmeyi tercih ederim.

Aşk, sevdiğim bir yabancıyla değil. Ama yine de bana söyleyeceğini biliyorum. Ne kadar çok konuşursa o kadar az affedeceğimi biliyorum.

Seni seviyorum Victor... Lütfen, daha fazla söyleme.

Victor

"Onu ben de öldürdüm" diye itiraf ediyorum. "Bu detaylara girmenize gerek yok-onu öldürdüm. O olmak zorunda ... aşağı koymak ... Çünkü çok şey biliyordu,

çünkü Marina ona çok şey anlattı." İç çekiyorum, tereddüt ediyorum, çünkü gerçeğin geri kalanı daha kötü. "Kız kardeşinin işine son verilmesi resmi bir emir bile değildi, olurdu, ama ben onu beklemedim; Her yetenekli ajanın yapacağı gibi o gevşek ucu bağlamayı kendime görev edindim."

"Gevşek bir son," Apollo yankıları. "Köpek gibi bırak."

"Evet." Tüm söyleyebileceğim bu.

Izabel başını sallıyor; Konuşmayı kesmemi istiyor muş gibi hissediyorum. Ama

yapamam. Geçmişim hakkındaki gerçeği ona anlatmak için onu tatile getirmemiş

olabilirim ama eninde sonunda bunu da söylerdim ama onu buraya başka

gerçekleri söylemek için getirdim. Ve bu tam olarak temize çıkmayı hayal ettiğim gibi değildi. Ama bana dağıtılan el, ve oynayacağım el. Ona söylemek için tek şansım bu olacak.

Apollo'yu gözümün ucuyla fark ettim, tekrar konsantre oluyor, ve fark ettim ki birini dinliyor, muhtemelen kulaklıktan.

Şu ana kadar apollo da dahil olmak üzere beş farklı insan saydım. Şimdi

Apollo'nun hangisine cevap verolduğunu bulmalıyım. Osiris olabilir mi? Çalkantılı geçmişlerine rağmen bu beni şaşırtmaz.

"Ben bir piss almak zorunda," Apollo duyurdu.

Izabel ve benim yanımdan geçiyor ve kapıya giderken diyor ki, "Umarım ben yokken beni çok özlemezsin."

O dışarı kayıyor ve gri ışık arkasında yankılanan bir patlama ile kapı kapanır gibi yanıp söner.

Apollo yok olduğu anda aceleyle "Izabel, beni dinle" diyorum. "Ellerini hareket ettirebiliyor musun bilmem gerek. Onları özgürce çalıştıracak kadar."

O sandalyeye karşı mücadele, ve sonra bir süre sonra, başını hayır sallar.

Kalbim düşüyor. Ne kadar utansam da, onun bir planı olduğuna güveniyordum.

Etrafımdaki kafes anahtarsız açılmıyor. Izabel'in saçları İtalya'da kesildiği andan itibaren hala uzuyor, bu yüzden uzun saçlarla zaman zaman giydiği gibi onu

yerinde tutan iğneler yok. Mücevher takmadı; ayakları çıplak; hatta bikini üst bir underwire vardır-ben bu kilidi almak için kullanabileceğiniz bir şey yoktur. Çılgınca benim haki pantolon ceplerini kontrol, ama boş. Kemer bile takmıyorum.

taşlara karşı oturdum, bacaklarımı hint stilinde geçtim ve uzun, teslim olan bir nefes aldım.

"Seni bir süreliğine uzaklaştırmak" dedim sonunda bir süre sonra, "benim için yeni bir başlangıç olacaktı. Nora Kessler'ı neden öldürmediğim konusunda dürüst olmak gerekirse, her şeyi aklımdan çıkarmak istedim... ama ben"—Gözlerimi kaldırıyorum, şimdi ona bakıyorum; onun kalp kırıklığı dolu-"ama ben de ben yaptım bir şey hakkında size söylemek istedim. Bilmeye hakkın var. Ve hala

bunları sana söylemek istiyorum, ama bir bakıma yanlış olduğunu hissediyorum, çünkü konuşam, söz hakkın olamaz, ya da her şeyi sorduğun soruları soramazsın.

doğru sormak-bana bağırmak değil, eğer yapmak istediğiniz bu. Kessler'ın uzun zaman önce yaptığı gibi, sadece ben konuşur, itiraf ederdim. Ama kötü

zamanlama ya da değil, tek yoldur ..."

Ağzındaki şakadan bir şeyler mırıldanıyor.

"Sana gerçeği söylememi ister misin?" Neden sorduğumu bilmiyorum çünkü ona zaten söylemek niyetindeyim; Belki de evet dediğini duymam gerekiyordur.

Başını sallamaya başlıyor ama yön değiştiriyor. Korkmuş görünüyor, içinde

bulunduğumuz durumdan değil, ona söyleyeceğim şeylerden.

Başını savuruyorum, onu kabul ediyorum, ve sonra ayaklarıma bakıyorum kısmen

çapraz bacaklarımın altında gizli.

"Senin itirafın" diye başlıyorum, "Nora ile odada... I... daha sonra dinledim; Tavandaki ses dışında odada böcekler vardı. Izabel, Javier Ruiz'le olan çocuğunu biliyorum."

İlk başta, o sadece bana bakıyor, ama sonra daha fazla gözyaşı gözlerinin köşelerinde görünür ve amansız yüzünü aşağı kayma; ağzındaki gag onları

yakalar, sanki bir hiç gibi onları ıslatır.

"Üzgünüm," diye devam ediyorum. "Bunu söylemenin senin sırrın olduğunu biliyorum ve o kaydı asla dinlememeliydim, ama bilmek zorundaydım."

"Neden?" Izabel mırıldanıyor-Ben doğru kelime yaptı eminim.

"İki neden" dedim. "Birincisi, çünkü emrimdeki herkes hakkında her şeyi bilmek benim görevim, hatta sen bile. Ama ikincisi, daha da önemlisi, acı verici sırrının sana yardım edebileceğim bir şey olup olmadığını bilmek istedim."

Öfkeyle benden uzakbakıyor.

"Bana bak, Izabel, lütfen."

Reddediyor.

"Lütfen..."

O insaflı, ve tekrar bana doğru gözlerini yavaşça döner, ama yine de öfke ve acı ile doludur.

"O günden sonra" diye devam ediyorum, "Aramaya başladım. Meksika'daki bağlantılarımdan hiçbiri henüz bir şey bulamadı ama bir tanesinin olası bir ipucu var. Ben zaman alacağını biliyordum, ama ... Izabel, sadece çocuğunu bulmak

istedim."

"Neden?" diye tekrar soruyor, bu kez daha fazla suçlama, güvensizlik ile.

İddia ettiğim gibi ona gerçeği söylemek istemekle bu kadar çabuk ona söylemek zorunda kalmamak arasında sıkışıp kaldım.

"Çünkü yardım etmek istedim," diyorum, bütünüyle cevap kenara çalışıyor.

"Neden?" Yüzü kışuyor, gözyaşları öfke gözyaşlarına dönüştü. "Neden Victor?

Neden?"

İç çekiyorum ve gerçekle cevap lıyorum: "Çünkü... Ben istedim ... sizi başka bir yöne yönlendirin."

Gözyaşları onun gözlerinden sanki benim sihrimmiş gibi yok oluyor; Bana soğuk, affetmez bir şekilde bakıyor ve en ağır soruları tutan ihanetlerin en derinini ifade eden gözlerle.

Suçluluk duygusu, bildiğim gibi, beni mahvetti.

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum- onun için bu sorulara cevap ver.

İlacın sonunda tükendiä ine şükrediyorum. Sonra hız yapmaya başlarım. 5'e 10

hapishane hücremdeki taşların üzerinden ileri geri. Izabel'in ağır ve titreyen nefeslerini duyabiliyorum; Kırgınlığı hissedebiliyorum.

Izabel'in ağır, titreyen nefeslerini duyabiliyorum; Havadaki dargınlığı

hissedebiliyorum. Ama görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Çünkü

zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyorum.

"Nora'dan sonra," ona bakmadan başlıyorum, "bize anlattıklarından sonra-bana ne çektirdiğini-biliyordum Izabel, benim için hiç umut olmadığını; Seni ne kadar sevsem de bir gün sana olan sevgimin benim, kardeşimin ve hatta senin sonum

olacağını biliyordum." Durup, döndüm, bir kez ona baktım. "Kessler gözlerimi gerçeğe açtı; Tarikatıma sızdı, beni ve oradaki herkesi alt etti ve kardeşimi bana düşman etti. Bu benim Uyanış, Izabel"-Ben barlar üzerine adım ve ona bakmak; bana bakıyor—"Seni asla öldüremeyeceğimi biliyordum, ama bir şeyler yapmak zorundaydım. Ve düşündüm ki, eğer çocuğunu bulabilirsem, belki annelik

içgüdülerin devreye sokarım ve hayatını değiştirmek istersin, düzenimi terk et, çocuğuna hak ettiği hayatı vermek, ve sonra ben..." Gözlerimi onunkinden uzak yorumluyorum; Bunu söylemek çok zor. "... Hayatıma temiz bir vicdanla devam edebilirim. Ve ben—"

"DUR!" diye gag ile bağırır-o da HAYRİ olabilir! Ama ikisi de aynı anlama geliyor.

"DURUN!"

"Üzgünüm, aşkım... tüm kalbimle, üzgünüm."

PART 7

İzabel

Bunu dinleyemiyorum... DUR, VICTOR!

Daha fazla dilimi hissedene kadar bezi ağzıma asıyorum; Boğazım tükürükle

doluyor, beni boğuyor. Öğürtüm, gözlerim acıtıyor ve su ıyor. Bileklerimden ipi gevşetmek için yorulmadan çalışıyorum. Dizlerim açılıp kapanıyor, açık ve

kapanıyor, ayak bileklerimi boşaltmaya çalışırken, ama bileklerim gibi, böyle sıkıştıklarını biliyorum. Sonsuza kadar.

Bunu nasıl yapabildin Victor?

Şakama karşı çığlık atıyorum, öfkem artıyor çünkü Victor'un duymasını çok

istediğim kelimeleri söyleyemiyorum. Beni hücresinin parmaklıklarının arkasından izliyor.

Kapı tekrar açılıyor ve o adam, Apollo, odaya tekrar giriyor. Gözlerim yerde sığır prod bulmak için dart, ama göremiyorum.

Çünkü bu onun elinde ve-

Sanırım bayıldım.

Biliyorum.

Neredeyim ben?

Neredeyim...?

VİCTOR

"Nereye götürüldü?" Ellerimin parmaklıkları tutarak. "Apollo, cevap ver!"

O bir dergi okurken sandalyede otururken bana on beş dakika boyunca sessiz

tedavi vermektedir.

"Apollo!"

Sonunda kafasını yavaşça kaldırdı ve benimle göz teması kurdu. Hafifçe

gülümsüyor, dudaklarından çok koyu renkli gözlerinde. Dergiyi dizine bacağına koydu ve sonra bana baktı, bundan zevk alıyor.

"Nasıl bir şey Victor," diye oluşan bir sesle başlar, "bu kadar çok aileyi mahvettiğini bilerek mi? Geceleri nasıl uyuyorsun? Öldürdüğün insanları hiç

düşündün mü?" -önünde bir el jestleri-"Hiç bu pahalı takım elbise ve pahalı ayakkabı ve yüksek dolar saç kesimi etrafında oturup kendinize sorun: 'Ben

onlardan almasaydım nasıl bir hayat bu-ve-so merak ediyorum?' Ya da, 'Acaba

kaç kişi asla doğmayacak, çünkü ben, tek başıma, gelecek ailelerin nesillerini yok ettim.'' Bacağını dizinden düşürüp öne doğru eğildi, dergi eline sıkıştı. "Söyle bana Victor, bana gerçeği söyle."

Izabel'ı sormaya devam etmemin bana bir faydası olmaz.

"Bunların hiçbirini önemsiyor musun Apollo? Bu yüzden mi buradayım— bir

insandan daha az olduğum için intikam alıyorum, toplum için bir tehlike mi? Yoksa bu seninle ve kötü şöhretli ailenle mi ilgili? Bir aile, ben eklemek gerekir "—Ben işaret parmağımı tutun—"insan ve toplum için bir tehlike daha az olduğu için bilinen. İlk taşı atan O, Apollo."

Dergiyi yere düşürüyor ve sandalyeden kalkıyor.artık gülümsemiyor.

Ailem, diye savunur, kelime tükürme, bazı suçlar için bilinen olabilir; annem ve babam en büyük piç ve sürtük yarımkürenin bu tarafında olabilir"-o onun yalın beyaz dişleri ve bana hırıltılar grits-"ama kardeşlerim ve kardeşlerim, ne zaman yalan ve mermi ile geldi, ne var hak edecek bir şey yapmadım. Elimdekileri hak etmek için hiçbir şey yapmadım!" (Ağzından küçük bir tükürük damlası yanağıma çarpar.) "O zamana kadar yaptığım en kötü şey bir içki dükkanını soymaktı! Ve ben kimseyi öldürmedim bile!"

Sakin bir sesle cevap, "Bu iş suçluları ortadan kaldırmak la ilgili değil, Apollo.

Aileni öldürmek le görevlendirilmedim çünkü sen toplum için bir tehdittin. Aileni öldürmek le görevlendirildim çünkü annen ve baban yarımkürenin bu tarafındaki en büyük piç ve sürtüktü. Kardeşlerinin ölümünden onlar sorumlu, ben değil-Osiris suçlu. Yoksa unuttun mu? Kendi et ve kan kardeşin sana ihanet etmeseydi, aile adına ihanet etmeseydi her şeyin çok daha farklı olacağını unuttun mu?"

"Ben unutmadım," o çenesini yuvarlama, geri geliyor.

Ellerim parmaklıklardan uzaklaşıyor.

"Öyle görünüyor ki," ben işaret

"Öyle görünüyor," ben işaret. "Osiris'le tekrar işbirliği içindesin, onca yıldan sonra, sana ve ailene yaptığı onca şeyden sonra,ama kafesteki benim." Teorimin doğru

olup olmadığını bilmiyorum, Eğer Osiris bu işe bubindeyse, ama sahip olduğum tek cephane bu, hissettiği kadar olası değil.

Apollo'nun elleri yumruklara doğru düğümler. gözleri husumetle çalkalanıyor.

Apollo ve Osiris arasındaki şeylerin sandığım kadar iyi olmadığını şimdi anlıyorum.

"Osiris nerede?" Ben de gerçeği kendim bulmayı umuyorum. Onunla konuşmayı çok isterim.

Apollo bana sırtını döndü, kollarını çapraz.

"Burada değil" diyor. "Kardeşimi takip etmekten daha önemli işlerim var."

Aramızda bir dakikalık saygı duruşu var.

Vites değiştirmeye karar verdim, çok uzağa itmemeye dikkat ettim, onu yavaş

yavaş manipüle edersem daha fazla açılabileceği umuduyla. Ama tek

düşünebildiğim Izabel'ken bunu yapmak çok zor.

"Neden 15 yıl, Apollo?" Ben sbilgi. "Bu harcanan muazzam bir zaman miktarıdır.

Neden beni bu kafese koymak için 15 yıl beklesin ki?" Muhtemelen başarılı bir şekilde nasıl başarabileceğinizi anlamanız o kadar uzun sürdü.

Sırıtıyor. "Oh, inan bana," diyor, onun sesi acı ile bağcıklı, "Ben bunu uzun zaman önce yapardım-Ben istedim, ama ... Konu bu değil."

"Sen istedin," diye yankılanıyorum, "ama tüm bu plan sadece seni ilgilendirmiyor, değil mi? Sen burada değilsin-ben burada değilim-sadece intikam Için."

"Bu konuda basit bir şey yok!" diye bağırıyor ve bu beni şaşırtıyor, ayrıca şüphelerimi doğruluyor: sorumlu olan o değil.

Parmaklıklara doğru adım attı, kolların ucunda, sonunda bana birkaç dakika önce istediğim fırsatı verdi. Ama kabul etmiyorum. Izabel'in iyiliği için her zamankinden daha çok korkuyorum. O ve benim öleceğim günün bu olduğunu bilerek bile

isteyeceğim son anları olduğundan daha zor hale getirmek.

"Izabel nerede?" Soruyorum, sesim rahatladı, ama asıl endişem.

Başını sallıyor. Sonra o kadar ürpertici bir gülümseme gülümsüyor ki, tek başına endişemi arttırıyor.

"Kız kardeşimle birlikte" diye cevap veriyor.

Gözümü kırpıyorum, sersemledim ve bir endişe dalgası vücudumda hareket

ediyor, göğsüme çöküyor. Eğer bu dünyada Izabel'i yalnız bırakmamayı

seçeceğim tek biri varsa o da kesinlikle Hestia Stone'dur. Kız kardeşi Artemis gibi güzeldir, ama Artemis'in aksine, Hestia zalim ve tehlikelidir ve Fredrik'in eski karısına para için koşmasını sağlayacak bir kana susamıştır.

"Hestia mı? Onu Hestia'ya bıraktın..."

"Ah, işte burada," Apollo benimle alay ediyor, "büyük Victor Faust'u görecek kadar yaşayacağımı hayal bile edemeyeceğim korku." Başını geriye doğru atıyor ve gülüyor, sonra gözlerini bir kez daha benimkine indirgedi ve dudaklarına bir sırıtış

yayılıyor. "Merak etme derdim ama kız kardeşimin nasıl olduğunu bilirsin."

Ben parmaklıklar kapmak ve sadece kendimi sallamak için yönetmek, onları sallamak için deneyin. "Apollo, bunu yapma! Eğer bugün burada öleceksek, bizi öldür! Sadece Izabel öldürmek-eğer ne istiyorsun bana işkence, ama yok-"

"Vay canına, şuna bak"—bana işaret ediyor—"bu sikik kardeşim"—yumruklarını sıkıyor vayy

Ama sonra gülümsemesi kaybolur ve kafesime doğru adım ını atar, parmaklarını

parmaklıkların etrafına koyar ve sıkardı; O kadar yakın ki aramızdaki sıcak

nefesini hissedebiliyorum. "Onu görene kadar bekle, kız kardeşim. Kendim görmek için sabırsızlanıyorum. Havai fişek ler olacak. Ve ön sırada oturuyorum."

O gözle görülür onun üst vücut sallar, dramatik onun heyecanını gösteren. "Sikimi bile biraz sertçe sabul." Sonra parmakları benimkinden hareket ediyor ve yüzünü daha da yaklaştırıyor, bundan faydalanmam için bana meydan tutuyor.Onu

durduğu yerde boğmak istediğim kadar sakinliğimi de tutuyorum. "Ve bu arada,"

diye ekliyor, "dilencilik de size uygun değil." Yavaşça kafesten uzaklaşıyor.

Ben söylemek için uygun kelime bulamıyorum-hiçbiri vardır. Uzun zaman önce

onu kendim öldürseydim Izabel daha iyi olurdu.

Hestia ve ben sadece bir kez konuştuk; Sadece bir defasında birbirimizle aynı odadaydık. Ama bir keresinde o kadını, yürüdüğüm yerden nefret ettirmek için tek gereken buydu.

Hestia, Artemis'le olmadığımı biliyordu çünkü onu seviyordum-Hestia aile

üyelerini öldürenin ben olduğumu biliyordu; İçgüdüsel olarak sadece kontratımı yerine getirmek için kız kardeşini kullandığımı biliyordu. Ama kanıtı yoktu. Ve Artemis onu dinlemedi:

"Gerçekten o kadar aptal mısın Artemis?" Hestia azarladı-Ben tuvalette duvardan dinliyordu. "O ortaya geldiğinden beri ailemiz birer birer ölüyor. Onda bir şey var-hissedebiliyorum!" Sesi bir fısıltıydı, ama onu duyabiliyordum.

"Bunu her zaman yapıyorsun," Artemis tersledi. "Sadece mutlu olmamı istemiyorsun. Hestia, lütfen, hayatımı yaşamama izin ver-Victor'u seviyorum!

Bunu göremiyor musun?" Sanki ağlıyorgibiydi.

"Evet, görüyorum," Hestia geri geldi, "ve bu yüzden tüm bu şey yapan budur ...

Berbat. Seni kullanıyor! Ve sen ona izin verdin!"

"Bu kadar yeter! Dur!" Ayak seslerinin yere doğru ağır basıldığını duyabiliyordum.

"Seni yıllardır görmüyorum ve bir gün burada vals yapıyorsun, durup duruyorsun, ve benimle vakit geçirmek yerine, uzun zamandır kayıp olan kız kardeşlerin

yapması gerektiği gibi yetişmek yerine, bana ne kadar aptal olduğumu

söylüyorsun,sadece kıskanıyorsun, Hestia. Bunu hep yapıyorsun!"

Camın yere kırıldığını duydum.

Hestia'nın Artemis'e zarar etmesini engellemek için tuvaletten hemen çıktım ve kendimi bir kez daha tanıdım.

Artemis dizlerinin üzerine çökmüş, bir zamanlar sehpanın üzerine oturmuş bir yunus olan berrak mavi cam kırıklarını dikkatlice topluyordu.Hangisinin kırdığını bilmiyordum.

"Her şey yolunda mı?" Suçlayıcı bir şey duymamış gibi davranarak sordum.

Artemis umutsuzca", "Her şey yolunda," dedi.

Artemis'in önünde çömeldim ve onun için camı almaya başladım. "Hayır, izin ver,"

diye ısrar ettim, avucundan kırıkları alarak. "Ellerini kesmeni istemiyorum."

"Bu çok saçma!" Hestia tısladı. "Neden kız kardeşime gerçeği söylemiyorsun? Ona anne ve babamızın ve şimdiye kadar iki kardeşin inölümüyle bir ilgisi olduğunu söyle. Ona söyle!"

"DURUN! Lütfen sadece STOP!" Artemis yüzünü ellerinin içine gömdü.

Ben bir stand içine ateş ve Hestia yüz döndü, onunla toe toe durdu.

"Bence gitmelisin" diye ısrar ettim.

Bana ire dolu gözlerle baktı. (Ben de onu öldürmek için görevlendirildi böyle bir utanç olduğunu düşündüm. O zaman, neden sadece Stone kardeşler ve veliler

başlarını üzerinde lütuflar ile olanlar-her üç kız kardeşi yasak olduğunu anlamadı.

On beş yıl önceki o uğursuz geceye kadar.)

Hestia, "Olan her şeyin sebebi sensin." diyerek cesurca, benden her şekilde korkmamakla suçladı. "Neden ya da başka kim ler işin içinde, bilmiyorum ama öğreneceğim." İşaret parmağının ucunu göğsüme bastırdı, eskisinden daha soğuk bir şekilde gıyabında. "Ve eğer kız kardeşimi incitirsen... Bana yardım et Tanrım, seni bulana kadar her günün her dakikası seni avlayacağım. Seni bir et

kancasından asar ve derini yavaşça sıyıracağım ve acıyı hissetmen için seni orada bırakacağım. Sonra da seni öldürürüm."

Hayatımda birçok kişi tarafından tehdit edilmişti, ama daha önce beni soğutulmuş

bir tehdit yoktu-O bunu yapacağını biliyordum. Nedenini bilmiyordum, ama

içimden bir şey Hestia Stone'un tehditlerini destekleyebileceğini söyledi.

Korktuğum tek kadındı.

Siyah saç bir flaş aniden gözümün köşesinde hareket etti ve Artemis Hestia ve benim aramda kendini attı olarak benim ayak kaybetti. Geriye doğru tökezledim, denge için kanepenin koluna tutundum, ama onu durduramadan, Artemis

Hestia'nın tepesindeydi, elinin üstünden bir cam parçası. İlk başta üzerine

düştüğünü düşündüm çünkü parmaklarından kan sızıyordu, bileğinden aşağı

akıyordu, ama elini kız kardeşine kaldırdığında bardağın kazara değil, bir amaç için orada olduğunu gördüm.

"Artemis!" Ona doğru koştum, onu durdurmaya çalıştım.

Ama çok geç kaldım. Artemis'in eli indi ve her şey çok hızlı gelişti: Hestia'nın yüzündeki ifade, acı, şok ve ihanetle bükülerek gerçekleşti. cilde nüfuz eden cam sesi; Hestia'nın bluzunun beyazına batırılmış koyu kırmızı renk; Artemis'in

çekirdeğini kasıp kakan, kulaklarımı ve kalbimi onun hakkında hayal bile

edemeyeceğim bir şeyle dolduran ürpertici, öfke dolu körük.

Şokta donmuş, ben bacaklarımı hareket etmek için aklımı olamazdı; Bir cümle kuramam. Sevgili,

tatlım, Artemis Stone, bu günden önce hiçbir şekilde masum

değil, ama kesinlikle o kız kardeşi saldırdı ne oldu-Ben inanamadım.

Hestia Artemis'i ondan atmayı başardı ve Artemis kollarıma geri düştü; İkisinden de kan ellerimi lekeledi. Bileğini tuttum ve sıktım, parçayı kavrayamadım; ses olmadan yere düştü. Bana karşı savaştı, kıvrandı, vurdu, tekmeledi, çığlık attı, ama sakinleşene kadar onu kollarımda hafifçetin tuttum.

Hestia kendini yerden aldı, bir elinsol göğsündeki bıçak yarası vardı; Çok sert nefes alıyordu ve ayakları üzerinde zar zor kalabiliyordu.

Bir kez o yapabiliyor başını kaldırarak, o ilk bana bakmaya başladı, belki de başladığımız bitirmek için, bana ne kadar umutsuzca beni öldürmek istediğini

görmek için. Ama son anda gözleri saptı ve onun yerine Artemis'i buldu.

Yüzündeki ifade, hacimleri konuştu-Artemis artık Hestia'nın kız kardeşi değildi ve Hestia yaptığı şey için onu asla affetmedi.

Üçümüzden tek bir kelime bile söylenmedi, sadece sessiz.

Üçümüzden tek bir kelime bile söylenmedi, sadece onları duymak ve anlamak için söylenmemesi gereken sessiz sözler vardı.

Sonra Hestia gitti. Ve onu son görüşümdü.

Bunca yıldan sonra, Artemis'in yaptığı şey yüzünden Hestia'nın benden intikam peşinde olmadığını düşündüm. O günden sonra Hestia'yı takip ettim; Onun

tehditleri yüzünden arkamı kollasam mantıklı ve zorunluydu. Onu birçok kez

öldürebilirdim ama Nora Kessler gibi onu canlı istedim. Onu incelemek istedim.

İlgimi çekti. İlgimi çekti, çünkü ondan korkuyordum. Ve hiçbir zaman korktuğum bir şeyden kaçan ya da yok eden bir adam olmadım. Bununla yüzleşiyorum ve

ona doğru ilerliyorum ki korktuğum şeyin ne olduğunu daha iyi anlayabileyim.

"Biliyorsun," Apollo, benim anılar beni uyandıran diyor, "Ben daha önce hiç inanmadım, ama şimdi bunun doğru olduğunu görüyorum-Hestia korkuyorsun.

Gerçekten ondan korkuyorsun!" Onun kahkaha uzayda yankıları.

Ona bakmak için gözlerimi kaldırıyorum. "Hayır, artık Hestia'dan korkmuyorum; Ben hala gençken uzun zaman önceydi-şimdi onun için tek korku o Izabel ne

yapacak.' Ama ben böyle şeyler söylemiyorum; Gururumu korumak ve egomu

korumak önemli değil.

"İzabel'i görmeme izin ver" dedim.

Apollo gülümsüyor ve bir diş emer.

"Henüz bunu yapamam," diyor omuzlarını silkme ile. "Ama yakında onu göreceksin."

Kapıyı arkasından kapatarak gidiyor.

Kafesimin parmaklıklarını tekrar kaptım ve geceye anlamadığım bir şey kükredim.

PART 8

İzabel

Parfümün güçlü kokusu beni uyandırıyor ve gözlerimi açtığımda o kadını tekrar görüyorum, boğazına kadar fermuarlı dar bir bodysuit giyiyor, odada benimle

birlikte duruyor.

"İyi. Uyanıksın," diyor. "Başlamalıyız."

Yatakta yattığımı fark ettim. Kafamın altına bir yastık bile sıkıştı. Tahvillerim kesildi; gag ağzımdan çıkarıldı.

"Ne yle başlayalım?" Ben, zayıf soruyorum.

Kadın bana dikkatlice gülümsüyor. Ben makyaj, saç şekillendirme öğeleri, ve diğer tür şeyler çeşitli yanında bir makyaj onun yanında bir bıçak bakış; dört parlak ışıklar, makyaj aynasının her iki tarafında iki, not layık çok az başka olan küçük oda kadar ışık.

Tabii ki, eline alabileceği her şey içinde bıçağı seçiyor ve bana doğru geliyor.

İçgüdüsel olarak yataktan atlamak ve kapalı kapı için koşmak deneyin, ama

bacaklarım altımda çöküyor, ve tanıdık bir beyaz-sıcak ağrı benim kuyruk kemiği ve kalça ile sears; sığır prod uğultu uğultu sesi kulaklarımda fermuarlar. Yere düştüm; Ağrı benim sertleşmiş vücut yoluyla yolunda çalışır gibi gözlerimi sıkı sıkıştırılmış. Ancak kaslarım hafifleyip tekrar yumuşadıktan sonra arkamdaki ikinci ayak seslerini duyuyorum.

Ben yerde yatarken kadın önümde çömelmiş, nefes almaya çalışıyor.

"Sana yapmayı planladığım şey," diye ürkütücü sakin bir sesle uyarıyor, "küçük bir şoktan çok daha kötü olacak."

"Ne yapacaksın?" Kekemelik, ben hala son şok tan sonra konuşmak için tam yeteneğini geri kazanılmış değil gibi.

Parmaklarının saçımda hareket ettiğini hissediyorum ve onun üzerime doğru

baktığına baktım.

"Victor Faust'la uzun zaman önce başladığım işi bitireceğim."

Onun sözleri, belirsiz ve az da olsa, kalbime birkaç ekstra vuruş enjekte ediyor.

O bana bıçak kaldırır, gözlerimin önünde parlak gümüş bıçak yanıp sönme izin.

"Şimdi, işbirliği mi yapacaksınız, yoksa bunu benim için ve sırayla kendiniz için mi daha da zorlaştıracaksın?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" Soruyorum, işbirliği ile anlaşmak.

"Şimdilik," diyor, duruyor, ve sonra bana bir el uzanır, "Seni dinlemek istiyorum."

İstemeden elini kabul ettim ve beni ayağa kaldırdı.

"Ve sonra?" Soruyorum, huzursuzum.

Parlak ışıklı kibire geri dönüyor, bana sırtını dönüyor, ama odadaki diğer kişiyi de unutmam.

Kadın, açıkça sorumlu, o cevaplar bana bakmıyor, "Bu da Victor Faust bağlıdır-bu gece burada olur her şey bu hoparlörün diğer tarafında adam bağlıdır"-o sadece başını döner, yavaş yavaş, şimdi beni görmek için-"adam seviyor düşünüyorum adam hayatını kurtarmaya yetecek kadar."

"O var," ben hemen, daha sonra pişman söylüyorlar. Asla mantıklı olmadığını düşündüğüm bir kadınla tartışmanın zamanı değil.

Gülümsüyor ve bıçak bıçağı başparmağı yla işaret parmağı arasında düzgün

cereden çalıştırıyor.

"Göreceğiz" diyor. Sonra kibirin önündeki boş sandalyeyi okşuyor. "Gel ve otur."

Arkama baktım, sonunda elinde sığır lar sarkmış bir şekilde kapının yanında duran bir adam gördüm. Bu odada pencere yok, sadece o yalnız kapı var; Ve koridorda duyduğum ayak seslerine bakılırsa, bu ikisini indirebilsem bile, odadan çıktıktan sonra muhtemelen fazla uzağa gitmezdim. Ama daha da önemlisi, Victor'u

burada bırakmazdım ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, burada bile olmayabilir. Ondan tek bildiğim sesinin bir dizüstü bilgisayardaki hoparlörlerden akıyor olması.

Bu bizim sonhakkımız olamaz Victor... Her şeyin sonu olamaz.

Ama öyle olduğunu hissediyorum. Ruhumun derinliklerinde hissediyorum- bu son.

Ben sayısız yaşam ya da ölüm çıkmazları oldum, ben Victor tanışmadan önce bile, ama bu ... Kalbimde bildiğim bu, diğerlerinin yaptığı gibi bitmeyecek. Bir insanın ölmek üzere olduğunu bilmesi böyle bir duygu mu? Her zaman bildiğini söylerler.

Victor hissediyor. Belki de bu yüzden ben de bu kadar ikna oldum. Eğer bizi bu olaydan canlı çıkarmak için umudu yoksa, o zaman umut olacak ne kaldı ki?

Keşke onunla son bir kez konuşabilsem.

Benden istemesi umurumda değil... Onu sevmeyi bırak. Umurumda değil. Çok

kızgınım ve bizden bu şekilde vazgeçtiği için incindim ama onu hala seviyorum.

Onu anlıyorum. Ve onu affediyorum. Onu affediyorum çünkü onu kimsenin

anlayamayacağı şekilde anlıyorum.

Kulağımı hoparlöre doğru çevirerek derin bir nefes alıyorum ve kendimi olmak

üzere olan her şeye zihinsel olarak hazırlamaya çalışıyorum. Bu deli kadının bana yapacakları için. O sığır dürttmesi beni daha kaç kez şok edecek. Victor'un

Apollo'ya söylediğini duyabilirsem. Nasıl öleceğim için içgüdüsel olarak hızlı olmayacağını söylüyor. Kısa bir an için Fredrik, Niklas, Nora ve James'i

düşünüyorum; Daha uzun bir an için Dina'yı düşünüyorum. Ölümüm eve

geldiğinde neler yaşadığı için kendimi suçlu hissediyorum. Potpuri gibi kokan solmuş turuncu kanepesinin üzerinde oturup ellerine ağladığını hayal etmek

kalbimi acıtıyor.

Birkaç dakika geçer ve hoparlörden gelen tek şey Victor'dan gelen seslerdir, ama hiç ses yoktur: hücrenin içinde gezinmesi; homurdanma ve homurdanma ve

nefesinin altında çözülemez kelimeler bağırarak; avuçlarında deri gıcırdayan onun sabit çubuklar karşı sürtünme avuçiçlerinde deri gıcırdayarak kafesinin sabit

parmaklıklara sürtünme; o adım olarak pantolonunun bacakları fırçalama. Ve dinlediğim süre boyunca, ikimizi de teselli etmek için ona ulaşabilmek için ona ulaşabilsem, bu kadın her şeyden önce, makyajımı ve saçımı düzeltiyor.

"Bunun amacı ne?" Ona sordum.

"Göreceksin," dedi ve sonra sol kaşıma bir kaş kalemi ucunu yerleştirir.

"Bu saç hakkında bir utanç," diye ekliyor.

Ben cevap olarak bir şey demiyorum, ve o işine devam ediyor. Dinlemeye devam

ediyorum, bana söylediği gibi, yapmamı istedi, ama uzun bir süre boyunca tek

duyduğum Victor'dan aynısından daha fazla. Gizlice kibir deki bıçağı görüyorum, ulaşabildiğim inanamam ama istersem ulaşabilecek kadar kolay. Ama beni

endişelendiren 'kolay' ; Bu insanlar Victor'u, şu anda olduğu yere koyacak kadar zekiydiler, bu yüzden bu durumda ,'kolay'ın sadece bir yanılsama olduğuna

eminim.

Beş dakika kadar sonra, ve hala hiçbir şey değişmedi, ben konuşmak için kadın almaya çalışın.

"Adın ne?" Ona sordum.

"İsmimin ne olduğunu gerçekten önemsiyor musun?" diyor ve kıvırma demirinin ısısının kulağıma biraz fazla yaklaştığını hissediyorum. "Bağlanmak mı istiyorsun, Izabel?" Sorusu iğnelemelerle dolu.

"Hayır," dürüstçe cevap veririm. "Ben bu saçma oyunu oynamam. Sessizlikten bıktım."

Ben aynanın yansıması ince onu gülümseme bakın; o kıvırma demir onu

bültenleri gibi buhar saçımdan yükselir.

"Victor'un seni neden sevdiğini anlıyorum" diyor.

"Beni sevdiğine inanmadığını mı sandın?"

Gülümsemesi yayılıyor. "Oh, ben bunu hiç söylemedim," diye cevap lar. "Seni sevdiğine inanıyorum, elbette, ama seni ne şekilde sevdiği büyük gizemdir.

Sevginin pek çok farklı türü vardır."

"Victor beni senin düşündüğün gibi seviyor" diye işaret ediyorum. Ve ben o yok biliyorum-Ben hiç sorgulamak yok. Adı her neyse, victor'u benden daha iyi

tanıdığını düşünmesi beni çileden çıkardı.

"Benim adım Hestia," diye cevap lar, sanki onun zaman çürütme değmez benim rant görmezden. "Apollo benim kardeşim. Erkek ya da kız kardeşin var mı?"

"Gerçekten umursadığını zedilen mi?" Geri döndüm.

Dudaklarını kesiyor, saçımın başka bir kısmını sıcak metale yuvarlanıyor. "Pek sayılmaz," diye cevap veriyor. "Ama konuşmanın hatırına."

"Üvey kardeşlerim olabilir" dedim omuz silkerek. "Gerçekten söyleyemem; Gerçek annemin erkekler için zayıf bir noktası vardı ve o tam olarak güvenli bir seks türü kadın değildi."

"Ah, şey, onun gibi kadınlar olmasaydı çoğumuz burada olmazdı-Ben cehennem gibi olmazdı eminim." Sonra aniden dedi ki, "Neden burada olduğunu

sormuyorsun? Merak ediyorum. Bir kere bile sana bunun ne yle ilgili olduğunu

söylemem için yalvarmedin ya da benimle pazarlık etmeye çalışmadın. Şüphesiz

bunu önemsiyorsundur."

"Ben hiçbir şey için kimseye yalvarmak için gitmiyorum," ben hemen ona söylemek. "Ve neden burada olduğumuzun temellerini bilmek için dahi olmaya gerek yok. Kardeşinin istediği intikam olayı nın dışında çoğu kendini açıklayıcı.

Aynı eski hikaye, tipik bir intikam senaryosu"—Yine omuz silkiyorum

Açıklayıcı. Aynı eski hikaye, tipik bir intikam senaryosu"—Tekrar omuz silkiyorum

—"Sizden detayları sorabilirim, ama zaten bana söylemediğin hiçbir şeyi

söylemeyeceğini biliyorum, öyleyse neden nefesimi boşa harcıyorsun?"

Hestia bir şişe saç spreyi alır ve parmağını pompaya bastırır; Yüzümü serpiştiren küçük boncukları uzak tutmak için gözlerimi kapattım.

"Eh, sadece bilebileyim," diyor, şişe yi yaslayı, "Bu senaryoda çok az tipik var—

sizi temin ederim."

Onun sözleri beynimi sorular ve endişelerle donayor ama bana geldiğini bilmenin verdiği hazzı vermiyorum.

Victor'un odasının kapısı tekrar açılıyor ve yankı yla kapanıyor. Sonra Apollo'nun sesini duyuyorum-varsayarak, her neyse-ayak sesleri yere gidiyor. Victor'un

sesini tekrar duymak için sabırsızlanıyorum. Hoşuma gitmeyecek ne

söyleyeceğini umursamıyorum; Beni hiç sevmediğini ve onu duyduğuma, hayatta

olduğunu bilmekten mutlu olduğumu söyleyebilir.

Ama duyduğum ilk ses Hestia'nın ki, dizüstü bilgisayara yapıştırılmış mikrofona konuşuyor.

"On beş yıl önce olanların hikayesi"—Hestia bana kısaca bakıyor—"sevgili kız kardeşimiz Artemis'e; Şimdi söylemesini istiyorum." Mikrofondan uzaklaştı ve bana geri geldi, benimkinin yanındaki koltuğa oturdu; Saçımı kıvırmaya devam

ediyor. "Şimdi yakından dinleyin," diye kavurucu metal etrafında saç başka bir bölümünü sarma, bana söyler. "Oraya geri dönmeden önce her şeyi iyi anlamanı istiyorum."

Ben başını sallama, ama şimdi tek düşünebildiğim ben victor tekrar görmek için gidiyorum bilerek, bu son kez olsa bile ... Onu tekrar göreceğim.

Ve bu bana umut veriyor.

PART 9

Apollo kafesimin yanından geçiyor ve yine gölgelerin içinde kayboluyor; Gittikçe ayak izlerini not ediyorum. Sonra durdu ve metalin metalden uzaklaştığını

duydum. Tavanın yüksekteki floresan ışıkları, kırıcı kutusundaki anahtarları tek er teker çevirirken hayat buluyor.

Hücreme ev sahipliği yapan alan beklediğimden çok daha büyük. Geniş ve

çoğunlukla boş olduğunu biliyordum ama karanlık ve daha önce ilaç yüzünden

başım dönüyordu, beni gerçeğe karşı kör ediyordu. Ama koku alma duyum yerindeydi. Bu yer-belki de hala-bir tür hayvanat bahçesi, büyük olasılıkla özel bir koleksiyoncu veya egzotik hayvanların distribütörü ait oldu. Sağımda ve sol

tarafımda duvarlarda 12 kafes daha var, her iki tarafımda altı, ve benimki gibi üç kafes daha, engin odanın merkezinde mükemmel bir sıra içinde, en az 3 metre

arayla yerleştirilmiş. Primatlar burada tutuldu, bunun kanıtı, asılı ip, sallanan lastik ve arka duvara yüksek monte edilmiş ahşap platformlar la donatılmış üç kafeste. Eminim diğer egzotik hayvanlar da bir noktada burada barındırılmıştır.

Ama bugün bir tek ben varım.

Apollo geri döner, zamanını alır, yavaşça bana doğru yürürken, elleri arkasında birbirine katlanmış. Bir tanesini jest olarak sanki yeri sergiliyormuş gibi büyütüyor ve bana dedi ki, "Bu uygun, sence de öyle değil mi?"

"Anlamsız diyalogları pek önemsin, Apollo. Ona gidelim, olur mu?"

Gülümsüyor, ellerini tekrar sırtında kıyakatıyor.

"Ölmeye heveslisin, değil mi?" diye soruyor.

"Bu konuda istekliyim" diye cevap lıyorum.

Izabel'i görmek için sabırsızlanıyor; Şu anda ona ne olduğunu bilmemek beni

öldürüyor.

Apollo, Izabel'in daha önce oturduğu sandalyeyi aldı ve kafesimden birkaç metre geri sürükledi. Elini süpürme ile, o oturmadan önce koltuk kapalı toz gibi davranır; sağ ayağını yukarı getirir ve sol dizinin üstüne yaslar; ellerini karnınA doğru uzalar. Sonra bana bakıyor, tam olarak bana söyleyeceklerini bekliyor, ama tabii ki bunu zaten biliyor.

"O gece," Apollo başlar, "on beş yıl önce, Osiris eve dalmadan önce ne yaptın?

Daha önce ne zaman?" Ben sbilgi. "Dakikalar önce mi? Bir saat mi? Daha açık olabilirsiniz."

Sırıtıyor.

"O akşamın erken saatlerinde niçin başla" diyor. "Kız kardeşimi birinci yıl dönümüiçin dışarı çıkarmadın mı?"

"Evet" dedim. "İki gün geç olmasına rağmen."

"Neden geç oldu? Kız kardeşim hatırlamaya değmez miydi?"

"Hayır Apollo, onu geç çıkarmamın sebebi bu değil; Unutmadım. İkimiz de

çalışmak zorundaydık, bu yüzden yıldönümümüzün ertesi Pazar günü mücbir yol

açtık."

Başını savuruyor. "Anlıyorum." Sonra bacaklarını değiştirir, sol ayağını sağ dizine soslanır. "Bana o geceyi anlat. Osiris'den önce. Bana her şeyi anlat, küçük şeyleri bile."

"Neden?"

Öne doğru eğilir.

"Çünkü kız kardeşimin ne kadar mutlu olduğunu bilmek istiyorum. Ve mutluydu.

Sana aşıktı, onu bulduğunu sandı." Gülüyor ve hayal kırıklığıyla başını sallıyor.

"Neden kadınlar bu saçmalığı umursatır ki? Yani gerçekten"—o iki elini uzatır, avuçlarını yukarı- "Herhangi bir fikir, adamım?"

"Hayır, gerçekten hiç yok."

Apollo iç çeker ve parmaklarını birbirine kenebinlik, tekrar mideellerini katlar. "Oh iyi," diyor. "Her neyse. O gece hakkında."

"Onu yemeğe çıkardım" dedim. "Pahalı bir İtalyan restoranı."

"Bana bundan bahset."

Derin bir nefes alıyorum ve volta atmaya başlıyorum.

"O siyah bir elbise giydi ...

On beş yıl önce...

Artemis restoranın pahalı olması nda ısrar etti. Pahalı şeyleri severdi.geçici olarak.

Yüksek bir hayat yaşamanın hayalini kuruyordu ama sadece bir ay yaşamak

istediğini söylemişti. Bir gün bile olmadı. Artemis'in ailesi zengindi-bildiğiniz gibi-ama hepsi kan parasıydı ve o da bunun bir parçası olmak istemiyordu. Servetini dürüstçe kazanmak, bunun için çok çalışmak ve hepsini bir ayda harcamak

istiyordu. Ben şaşırdım ve onun planı ile ilgimi çekti-çoğunlukla ilgimi çekti.

"Ben para, Victor nefret ediyorum," dedi, bizim küçük masada bir sandalyede yanımda oturan. "Ben ve kardeşim Apollo hariç ailemdeki herkesi yozlaştırdı."

Bana gülümsedi; onu uzun, ince parmakları onu şarap bardağının yan okşadı;

serçe parmağı sapın etrafında kıvrılmış. "Eğer kendime, şöminemi yakmak için faturaları kullanabilecek kadar dürüst para kazanırsam, hepsini bir ay içinde sadece gidişini görmek için harcayacağım."

"Anlamıyorum," ben nazikçe ve ilgi ile söyledim.

Elini camdan oynattı ve benimkinin üstüne koydu, konuşurken parmak uçlarını

parmaklarımın üstüne fırçaladı.

"Defiance" dedi. "Bunu yapmak istiyorum, çünkü yapabilirim; Ailemin ve olmamı beklediklerinin tam tersi olmak istiyorum.

"O zaman neden parayı boşa harcıyorsun?" Sordum. "Neden vermiyorsun? Birçok hayır kurumları vardır—"

Nefesinin altında güldü, sonra parmaklarını bir kez daha elimin üstünden fırçaladı ve sonra tekrar şarap bardağına uzandı, parmaklarını onun etrafına sığdırdı.

Dudaklarına getirdi, bir yudum almadan önce durakladı ve dedi ki, "Ben bir iyilik yapıyormuş gibi davranamam, Victor—bu damarlarda Robin Hood kanı yok. Ben

bir Taşım ve bunu kabul ediyorum. Gurur duyduğumdan değil. Ben böyleyim." Bir içki içti, sonra bardağı dikkatlice masaya oturttun.

Yemek yemeyi bitirdiğimizde Artemis kucağındaki süslü peçeteyi aldı, masaya koydu ve bana gülümsedi; benim parça beni durdurdu-gizemli bir gülümseme

olduğunu, ilk başta, ben yerleştiremedi. Ama kredi kartımı almak için cüzdanıma uzandığımda beni durdurmak için elinin bileğime dokunduğumu hissettim.

Ona meraklı bir şekilde baktım, ama zaten, bilinçaltımın bir yerinde, ne yapmak istediğini biliyordum.

"Biraz yaşa aşkım," dedi sırıtarak.

Gülümsedim, cüzdanımı ceketime geri koydum.

Biz restorandan koşarak çıktı, masada ödenmemiş fatura bırakarak, Artemis iki garson peşimizden geldi gibi cackling. Ben de gülüyordum, bu beni şaşırttı. Gerçi onunla ne kadar uzun süre kalırsam o kadar uzun sürüyordu. Onunla tanıştıktan birkaç ay sonra kesinlikle farklı bir adamdım. O zaman bilmiyordum ama Artemis Stone yüzünden değişiyordum.

Bugün...

"Yakalandın mı?" Apollo soruyor.

Yerden yukarı bakıyorum, Artemis'in ışıltılı gülümsemesinin hafızamın zihnimden buharlaşmasını izliyorum; onun güzel kahkaha solmaya işitme, yalnız bir alan

üzerinde yerleşme toz kadar çalkalanmış gibi.

"Hayır," diye cevap verdim. "Bizi hiç yakalayamedin."

Apollo gerçekten gülümsüyor, ve nefretle değil, bu sadece onun da ikiz kardeşini hatırladığı anlamına gelebilir.

Sonra sandalyeden ateş eder, gülümsemeyi siler ve yerine daha az davetkar bir şey yer değiştirir.

Bana bakıyor.

"Devam et" diye talep ediyor.

Uzun bir tereddütten sonra, ben devam, ama zorlukla.

"Restorandan sonra eve gittik ve kıyafetlerimizi değiştirdik. Verandada birlikte oturduk, okyanusa baktık; kahve yapmıştı—siyah, benim hoşuma giden şekilde-ve bana söylemeden önce uzun süre konuştuk..."

"Sana ne olduğunu söylemeden önce?"

Cevap vermek istemiyorum.

"Sana ne olduğunu söylemeden önce, Victor? Hadi, şimdi detaylara sızmaya başlama." Apollo sırıtıyor, ve ben başka bir yere bakıyorum, eğer bir şey için sadece onun suratına yumruk atma ihtiyacımı hafifletmek için.

Tekrar o geceyi düşünüyorum, şimdi acıyla.

Ve umutsuzluk.

On beş yıl önce...

"Seni seviyorum Victor," dedi Artemis, uzandı ve elimi tuttu. "Ve senden sakladığım bir şey hakkında gerçeği sana söylemeyi sana borçluyum."

Gözlerim onunkiyle karşılaştı ve bekledim. Onu teşvik etmedim, sadece bekledim.

O zaman ileriye baktı; ay ışığı suyun yüzeyinde parlıyordu. "Hamileydim" dedi.

"Ve kürtaj yaptırdım."

Elim daha farkına varmadan onunkinden kaymıştı.

"Üzgünüm Victor, gerçekten öyleyim, ama beni tanıyorsun- Bebek sahibi olamam; Bazen ben de bebek gibiyim. Ayrıca, çocukları pek sevmem."

Uzun süre konuşamam.

"Umarım anlıyorsundur," dedi. "Umarım beni affedebilirsin."

Sandalyeden kalktı, önümde durmak için hareket etti, yüzü endişeye kapıldı,

anlamadığım için endişeleniyordu, onu affedemedim.

Gözlerimi kaldırdım. Ona baktım. Sonra kafamın ve kalbimin içindeki savaşa karşı, bakışlarımı yumuşattım ve sonra iki elimle uzandım ve yüzünü içlerine soktum.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı alnına bastırdım.

"Anlıyorum, aşkım," dedim sessizce. "Ve seni affediyorum." Yalan söyledim.

Onu kollarıma aldım ve yatağa götürdüm. Ve o gece onunla farklı bir adam olarak sevişirken. Unuttuğum bir adam onu tanıdığım yıl içinde vardı...

Bugün...

"Peki bu hangi adam olurdu?" Apollo, sanki cevabı biliyormuş gibi sorular sıyıklar.

Onun karanlık gözlerine doğru baktım ve dedim ki, "Ben Victor Faust'dum, Tarikat'ın en yüksek onur ajanıydım—Orada sadece bir işi yürütmek için bir

suikastçıydım."

"Peki ya Artemis?"

"O bir son için bir araçtı. Kontratımı yerine getirdiğim bir alet. Ve öldürmek için sadece bir Taş kardeşim kalmıştı"—Apollo'nun istikametinde kafa savuruyorum

—"Sen."

PART 10

Apollo büyük ölçüde gülümsüyor, yakın dudaklı; o uzun bir süre için, tek kelime etmeden bu gülümseme tutar. Sinir bozucu.

Ve sonra, ellerini kırArak ve kollarını yanlarında geniş açarak, diyor ki, "Ve yine de buradayım. Canlı ve iyi. Beni öldürmek için neden bulamadığını hiç merak ettin mi?" Gülüyor, başını sallıyor. "Yani, bunca yıldan sonra seni rahatsız ediyor. Bana karşı dürüst ol Victor!" Heyecanla ellerini birbirine vuruyor.

"Evet," kabul ediyorum. "Zaman zaman bunu düşündüm, benden nasıl kaçabildin."

Apollo duruyor, yine ellerini birbirine vuruyor; gülümseme asla azalır ama sadece genişletmek gibi görünüyor. Sonra kafesimin önünde ileri geri hız yapmaya

başladı.

"İlk birkaç ay," diyor, "Rio de Janeiro'da tatilde olmak, kıçımı yırtarak,bu süre zarfında benim birkaç çocuğumun gebe kaldığından şüphe etmem." Bana sırıtıyor.

"Kardeşlerim öldürüldüğünde, bunu pek düşünmedim-ailemde insanlar her zaman ölüyordu- ama ailem kısa bir süre sonra işten çıkarıldıklarında, bir şeylerin ters olduğunu biliyordum. Başka bir adamla temasa geçen bir adam vardı. Sıradakinin ben olduğumu biliyordum, bu yüzden Brezilya'dan ayrıldım ve yere yattım.

"Tekrar söyle," dedim, "Neden bu kafesteki benim, Osiris değil de."

Apollo işaret parmağını tutuyor.

"Daha bitirmedim Victor," diyor, beni azarlıyor.

Volta atağa devam ediyor.

"Osiris'in bunu neden yaptığını anladım." diyor dudaklarını sileyerek. "Annem ve babam Osiris'e kızıl saçlı bir üvey çocuk gibi davrandılar; Yani, tabii ki zaman zaman hepimizi yendiler. Ama Osiris, en yaşlısı olarak, en kötüsüne girdi. Bir gün patlayacak larını biliyordum. Osiris olsa kız kardeşleri sevdi-Hestia artemis benim için olduğu gibi ona oldu-ama benden nefret etti ve o Ares ve Theseus nefret etti.

Osiris bizi kıskanıyordu çünkü ailedeki çocuklar favoriydi. Ama Osiris değil. Bu yüzden kız kardeşlerimize karşı korumacıydı; birimiz den çok onlardan biri gibi hissetti."

"O zaman neden o gece 15 yıl önce o bıçağı elime verdi?" Yine sözümü kesiyorum. "Artemis'i bu kadar çok sevdiyse, neden onu öldürmemi istedi?"

Apollo gülümsüyor, ve sonra tahriş ile gözlerini rulo

Çünkü kız kardeşimi bana karşı kullanıyordu.

"Peki sen ne yaptın?"

"O ailemizi öldürüyordu, sırada ben vardım, ben de karısını öldürdüm." diye cevap veriyor. "Önce onu becerdim, sonra da öldürdüm. Söylemeye gerek yok, Osiris mutlu bir adam değildi. Ama bir göze göz, diye düşündüm."

"Artemis'in peşine düştükten sonra misilleme yapacağıhiç aklıma gelmezdi."

dedim.

Apollo bir kez başını salar.

"Evet," dedi üzüntüyle. "Bunun olacağını hiç görmedim. Ama bunu yapmalıydım.

Kahretsin, eğer ona hiç sıçmamış kardeşlerimizi öldürecek kadar deli ve soğuksa,

şunu da eklemeliyim ki, o zaman dünyada sevdiğim tek kişiyi-ikizim karısını öldürdüğüm için benden öç almak için kullanacağını bilmeliydim."

"Hepiniz rahatsızsınız" diyorum. "Tüm ailen. Ailemin sorunları olduğunu sanıyordum."

Yine omuz silkiyor. "Evet, şey," dedi, "Sanırım bu konuda seninle tartışamam."

Barlara çıkıyorum, ona odaklanarak bakıyorum. "Yine de, bunların hiçbiri neden burada ihanetinin bedelini ödeyen benim olduğumu açıklatmadı. Elçiyi

öldürmekten çok da farklı değil. Ben sadece kardeşin tarafından

görevlendirildiğim şeyi yaptım."

"Ah, ama yapmadı," Apollo beni düzeltmek için çalışır, ve ben anlamak için başarısız. "Çok daha kötü bir şey yaptın. Sen de en az onun kadar suçlusun."

Tüm bunlar beni hayal kırıklığına uğrattı. Kendimle daha çok. En karmaşık

bulmacaları çözmek hiç bu kadar uzun sürmüyor. Açıkçası, Izabel'in de dediği gibi, beni kızdırıyor.

Apollo tekrar bir koltuk alır ve daha önce olduğu gibi, diz ve ellerini mide üzerinde ayağını sahne. Sonra bana başını salar ve der ki, "Hikayeyi bitir, Victor. O gece Osiris sana benden önce geldiğinde ne olduğunu anlat."

"Önce Izabel'in nerede olduğunu söyle" diyorum. "Bu hikayeyi yeterince umutsuzca bilmek istiyorum-o hala hayatta olup olmadığını bana söyle, o

yaralandı eğer."

"Hâlâ hayatta." Sırıtıyor. "Ona ne yapıldığı ya da yapıldığı sürece buna cevap veremiyorum. Ama o yaşıyor ve sana tek bir söz veriyorum: her şey bitmeden

onu tekrar göreceksin."

Onun şifreli sözüyle ilgili hiçbir şey aklımı rahatlatamaz. Tam tersini yapıyor.

"Hikaye, Victor," Apollo benim huzursuz düşüncelerin vociferous ses üzerinde konuşuyor. Saatine parmağının ucuyla dokunuyor. "Ne yazık ki, bütün gece vaktimiz yok."

Apollo'ya, Artemis'le uyuduğum dan sonra gecenin bir yarısı Eve giren Osiris'i anlattım. Ona Osiris'in kız kardeşini yataktan nasıl sürüklediğini ve kafasına nasıl silah dayadığını anlattım. Ve bunu durdurabilecek kadar uyanık ya da yeterince hızlı olmadığımı itiraf ediyorum; Komidinden benimkine ulaşamadan yüzüme

başka bir silah daha dayanmıştı. Artemis'in hayatının bana karşı nasıl

kullanıldığını anlattım böylece bir suç ortağı beni ben öldürmeden sandalyeye bağlayabilir. Bu hayatımda parlayan bir an değildi-kesinlikle kariyerimde değil-ama ben hızlı bir şekilde öğrendim ve bir daha asla yemin hatalar bir gece oldu.

Yine de buradayım.

Yine de buradayım. Çünkü, ne yazık ki, tarih tekerrür etme eğilimindedir.

On beş yıl önce...

Osiris ayağa kalktı ve silahını pantolonunun arkasına soktu; Siyah deri ceketi onu gizledi.

"Yani," dedi, bana doğru geliyor, "Eğer sizden biri, Tarikat, buraya gelip onun sefalet inmek için size söylemek olduğunu söylüyorsunuz—"

"Expletives kullanman," ben, benim alt dudak tan kan damlayan, "zor ciddiye almak için yapar kesti."

Osiris'in sol kaşları diğerinden daha yükseğe çıktı.

"Nasıl öyle mi?" dedi, sessizce gücendi.

Tesadüfen cevap verdim, "Çünkü, açıkçası, kendimi yetersiz eğitimle uğraşan biriyle uğraşıyormuş gibi hissediyorum." (Osiris'in burun delikleri alevlendi.)

"Yoksa kadınlara karşı bir şeyin mi var?"

Osiris'in yumruğunu gözlerimin önündeki noktalar arasında gördüm ve sonra

dünya göz kırptı.

Tam olarak altı dakika baygındım- beni bayıltmadan hemen önce başucu

saatindeki zamanı gördüğümü hatırladım. Ve sonunda geldiğim zaman, her şey

eskisi gibiydi. Bir şey hariç. Artemis de yine bilinçliydi.

"Osiris, bunu neden yapıyorsun?" diye yalvardı. yüzü morarmıştı; Yanaklarına kan bulaşmış, dişleri nekadar parlıyordu. "Sen benim kardeşimsin! Bunu neden yapıyorsun?"

Sonunda kardeş olduklarını bu şekilde anladım. Ama artemis'in neden orada

olduğu, neden elime bıçak dayadığı ve onu öldürmemi istediği konusunda kafam

karışmıştı.

Artemis ayağa kalkmaya çalıştı ama dengesini koruyamayacak kadar kafası

karışmış bir şekilde düştü. Elini kardeşine uzattı. "Lütfen, Osiris, bana bunun ne yle ilgili olduğunu söyle. Annem ve babam yüzünden mi?" Sonra ağlamaya

başladı. Ve feryat. "Lütfen Tanrım, yapmadığını söyle! Herkesi öldürenin sen olmadığını söyle!" Sonra çılgına döndü. "Apollo nerede?! Osiris, kardeşim nerede!"

"Kardeşin mi?" Osiris başını salladı; parmağının yerine silahını göğsüne doğrulttu.

"BEN SENIN KARDEŞİm!" diye kükredi. "Ben de bu ailenin bir parçasıydım!"

Gözlerim aralarında ileri geri gitti; Kulaklarım aile kavgasına tutunuyor. Artemis bana doğru geri

dönmeye başladı; Hala ayak bileklerim ve bir bileğimle

sandalyeye bağlıydım. Özgür elim hala bıçağı kavradı; Bir fırsat umuyordum.

Osiris'in silahını benden uzaklaştırdığı anları almadığım için sessizce kendimi lanetledim. Ama sonra ben de biliyordum ki, bıçak atan elim hala sandalyeye

bağlı olan dı, ve amacım diğeriyle yüzde otuz oranında azaldı, eğer kesin

olmayacaksa, riske atmayacaktım.

Osiris Artemis'e doğru yürümeye devam etti ve sonunda kucağıma düşene kadar

geriye doğru yürümeye devam etti. "Lütfen, kardeşim, bunu konuşalım.

Ama Osiris'in kız kardeşine söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

Sadece bana baktı. Ve elimdeki bıçak.

"Tarikat için mi çalışıyorsun?" Ona sordum.

"Hayır," dedi ve silahını bana karşı eğitti. "Ben kahrolası müşteriyim. İşverenini ailemi öldürmesi için görevlendiren benim."

Onun kabul ünü duyunca, Artemis başını geri attı ve bellbellowed; içgüdüsel

olarak benim serbest el onun bel etrafında ona tuttu, bıçak zararsız kaburgalarına bastırdı. Başını göğsüme koydu ve bana karşı ağladı.

Ama sonra durdu, başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı, ilk kez kardeşinin ona ihanet eden tek kişi olmadığını fark etti.

"Hestia haklıydı," dedi; zihni benden uzaklaşmak için ne yapmak istediğini biliyor gibiydi—ama bedeni fark, şok tarafından felç oldu. "Kardeşlerimi öldürdün... siz...

Hestia haklıydı!" Sonunda aklı başında geldi ve kucağımdan atladı, kaçmaya çalışırken tekrar yere düştü.

Osiris ben göz kırpmadan onun üstündeydi; o saçlarının arkasından onu çekti;

tam ekranda onun çıplaklık. O çığlık attı, tekmeledi ve onu ısırmaya çalıştı, ama çabaları boşa gitti; ona kolayca tutundu, sanki onun güçlü pençesinde

savunmasız bir çocukmuş gibi.

"Bu ne yle ilgili, Osiris?" Zaman kazanmaya çalışırken sordum. "Artemis haklı.

"HAYıR!" Silahı havaya doğrulttu bana doğru; Artemis avucunun içinde çırpınmaya devam etti. "Bunu neden yaptığım önemli değil! Önemli olan tek şey bitmiş olması!"

"O zaman neden kendin yapmıyorsun?" Ben önerdim. "Eğer ailenin ölmesini bu kadar çok istiyorsan, neden bu işi dış kaynaktan yapıyorsun? Neden kendin

yapmıyorsun?"

"ÇÜNKÜ YAPAMAM!"

Artemis gergin bir sesle, Osiris'in kolunun boğazına baskı uyguladığı nı söylerken,

"Bizi öldüremez." dedi. "Soyunu ekşiter; lanetlenecek... ve çocukları ve çocuklarının çocukları lanetlenecek. O yapamaz ... Kendi kanını öldür. Değil ile ...

kendi elleriyle."

Artemis'in yalvaran gözlerinden kaçamam. O bakış beni içten içe mahvetti. Bir kadının hayatının geri kalanında bir erkeği sevdiği gibi beni sevdiğini biliyordum.

O kadının benim için öleceğini biliyordum, benim için öldürmüş, benim için her şeyi yapardı, hatta ailesini öldürenin ben olduğumu öğrendikten sonra bile.

Biliyordum. Ve onun gözlerinden uzağa bakamadım. Lütfen Victor, yardım et,

gözleri söyledi. Seni her şeyden daha çok seviyorum. Lütfen beni öldürmesine izin verme. Çünkü yapacak, Victor. Eğer sen yapmazsan, Osiris lanete rağmen

yapacak, çünkü öfkesi çok büyük. Lütfen...

Sonunda bakışlarımı parçalayarak boğazımda oluşan garip bir yumru yuttum.

Gözlerim acımaya ve su almaya başladı. Bu beni kızdırdı ve öfkemi bastırmaya

çalıştım ama inşa etmeye devam etti.

Için ... Hayatımda ikinci kez, ne yapacağımı bilmiyordum. Hayatımda ve

kariyerimde ikinci kez duygularım bir kadın yüzünden görevlerim, doğam

yüzünden savaş halindeydi. Ama bu sefer, çok farklıydı; Artemis çok oldu ...

Tüketen.

Kafamı kaldırdım, Artemis'in arkasında duran Osiris'e baktım. "Emir vermediğim ya da öldürmeemri vermediğim bir kadını öldüremem.

öldürmem emredilmemiş ya da öldürmem emredilmemiş bir kadın, bana ya da

çalıştığım örgüte tehdit oluşturmayan bir kadın." O anda, Osiris'in onu

öldürmemesini ummuştum. Onu sakinleştirmek istedim, ikisinin konuşmasına izin verdim, böylece, belki de, Osiris fikrini değiştirirdi.

"Sonra tekrar soracağım," Osiris geri geldi ve o artemis boğazına daha derin silah itti, "eğer birisi, Tarikat, buraya yürümek ve onun sefalet bu sürtük dışarı koymak için söylemek olsaydı, bunu yapmak mı?"

Ve bu soruyu ilk sorduğu zaman olduğu gibi, ben de cevap vermeyi reddettim.

Gözümün ucuna geldiğimde baktım. Brant Morrison, Sipariş 'üstümde' bir adam,

onun tipik siyah takım elbise ve gümüş kravat giymiş, o her zaman giydi tipik gurur ve kendinden emin bir gülümseme giyen odaya girdi. Elinde bir silah,

ağzında bir sakız ve gözlerinde bir pırıltı vardı.

part11

"Ben her zaman seni merak etti," Brant dedi. "O muhteşem kıç parçasından beri Marina. O hafifçe nefesinin altında güldü, onun geniş omuzları sıçrayan. "İtiraf etmeliyim ki Faust, tarzını her zaman takdir etmişimdir. Çelik topları, ve onun döneminde bipolar sürtük daha öngörülemeyen."

"Bu ne yle ilgili Brant? Neden buradasın?"

O eşit gülümsedi.

"Gittiğin her yerdeyim" dedi. "Çırağım faust; bunu biliyorsun."

Evet, biliyordum ama neden buradaydı? Ben yanlış bir şey yapmadım;

Sözleşmemi zamanında yerine getiriyordum, seni bulmasam bile, Apollo. Ama

hala zamanım vardı. Amirimin sürpriz bir ziyaretini garanti lemek için hiçbir şey yapmamıştım. Kendime şu soruyu sorup durdum: Neden burada? Ama ben zaten

cevap biliyordu-Ben Sipariş tarafından test ediliyordu, tüm sonra. Her şey

başladığında Artemis Stone'a karşı olan hislerim hakkında şüpheler olduğunu

varsaymıştım.

Ve iyi bir nedeni var.

Brant odaya daha fazla girdi; o gelişigüzel sakız çiğnedi çenesi hareket etti.

Yatağın kenarına oturdu, silahını yanına koydu ve dirseklerini bacaklarının üstüne dayayan öne doğru eğildi; elleri aralarında sallanMadı.

O, Osiris ve Artemis arasında gidip baktım. Gözyaşları yanaklarından aktı. Hemen tekrar baktım. Yapmak zorundaydım.

"Kız kontratımda yoktu" dedim.

Brant başını salladı. "Ama şimdi öyle."

"Neden?" Hemen sordum, ama keşke sormasaydı.

"Oh, Faust," Brant rahat azarlama ile yanıt verdi, "Bu ilk kurallardan biri olduğunu biliyorum: Neden sormak asla; neden hiçbir zaman önemli değildir. Sözleşme bir sözleşmedir; üzerindeki isim veya isimler sadece isimlerdir, sayılar olarak tabir edilir, arkalarında birçok sıfır vardır."

Savunma ya da argüman söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu-Brant haklıydı ve ben herkesten daha iyi biliyordum.

Osiris'e döndüm, artemis'in gözlerini görmemek için hala çok uğraştım.

"Peki ya Apollo?" Sordum.

"Apollo Stone," Brant Osiris için yanıtladı, "en azından geçici olarak- sözleşmeden kaldırıldı."

"Kaldırıldı mı?" Sorularım sadece bir oyalama taktiğiydi; Hala kendimle savaştaydım ve ne yapmak istediğimi anlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Osiris ağır nefes aldı ve bakışları veered; utanmış ya da hayal kırıklığına uğramış

görünüyordu. "Ben sadece bir tanesi göze alabilir," diye itiraf etti. "Son dakikada Apollon yerine Artemis'in ölmesini istediğime karar verdim.Kardeşimin karıma

yaptıklarıyla yaşamasını ve yaptığı şey yüzünden değerli ikizinin bedelini

ödediğini bilerek yaşamasını istiyorum."

"Seni piç!" Artemis çığlık attı.

Kolunu ısırdı ve otomatik olarak onu serbest bıraktı. Eli geldi ve kana susamış bir kırbaç gibi yüzünün kenarına düştü. Artemis yere düştü. Eğildi, onu tekrar

saçından yakaladı, şiddetle kaldırdı ve kucağıma geri itti. Ben bağlı sandalye neredeyse ani ağırlığı tutamadı, ve yerleşmeden önce iki arka ayakları üzerinde eğildi. Odada onu kurtarabilecek tek kişi benmek gibi hisseden Artemis benden kaçmaya çalışmadı; Onun yerine bana tutunmuş, yüzünü boynuma gömmüş ve

ağlamış. Hayır, onu burada, bu şekilde üzerimde bu şekilde atamam... Onu

koklayamıyorum, yumuşak etini benimkine karşı hissetmiyorum... Yapamam...

İçimdeki azgın savaş büyüdü.

Ve büyüdü.

Ve büyüdü.

Brant, Osiris ve Artemis'in seslerini duyabiliyordum, benimle konuşuyordum,

birbirimizle konuşuyordum, tartışıyordum, yalvarıyordum, alay ediyordum.

Zihnimde yüzleri cam kadar berrak, gerçeklik kadar canlı görmeye başladım.

Öldürdüğüm insanların yüzleriydi. Ama peşimi bırakmayacaklardı, bana

hatırlatmak için oradaydılar. Kim olduğum ve her zaman ne olduğumu bildiğim

şey hakkında. Marina'nın yüzünü gördüğümde, Marilyn Monroe saçı ile

çerçevelenmiş, Monica Bellucci dudaklarıyla bejeweled, kalbimde hiçbir gerçek suikastçının hissedebileceği bir şey hissettim.pişman ım.

Bir anda şirketimin seslerini duyamam ve yüzler aklımdan silinmişti. Hiçbir şey duymadım ve kalbimin sürekli çarpmasından başka bir şey görmedim, ve

Artemis'in bana karşı yatarken ki saçının karanlığı, çıplak bedenlerimizin sıcaklığı sanki yataktan hiç sürüklenmiş izmizmiş gibi birbirine karışıyordu.

Onu seviyordum. Bu doğru. Artemis Stone, asla herkesin sandığı gibi bir ajan olamayayım. Bir Emir ajanının gerektirdiğinden daha fazla insan olduğumun

kanıtıydı. Ama bana göre, artemis Stone zayıf olduğumun kanıtıydı.

Kendi hayatımı önemsiyor muydum? Hayır, yapmadım. Ölmekten hiç korkmadım.

Onu aramaya gitmiyorum, ama her zaman ölümü karşılamayı seçmişimdir. Ben

bu gün hoş geldiniz hazırdı, ama ...

"Victor," Artemis fısıldadı, bir açıyla bana bakarak, "lütfen beni incitmelerine izin verme." O akşam ki akşam yemeğimizden sonra nefesindeki şarabı hala hafifçe koklayabiliyordum. Onu o siyah elbiseyle hayal ettim; Uzun, koyu saçlarını

kıvırmak için kullandığı ürünün kokusunu alabiliyordum. İkimizin restorandan

kaçtığımızı, güldüğümüzü, gülümseyerek ve anı yaşamayı düşündüm.

İki parmağımla kafasını yaklaştırdım ve dudaklarımı gözlerinin arasındaki noktaya bastırarak benimkini batırdım. Ve onları orada uzun süre tuttum; gözlerimi sıkıca kapalı, sokmaya ve su başladı; O garip yumru tekrar boğazımda oluşmuştu, ama

bu sefer onu yutamadı ve beni boğuyordu.

Bıçağı Artemis'in boğazına doğru kaydırırken, kulağıma gözyaşlarıyla fısıldadım,

"Çocuk sahibi olamadım, Artemis Stone."

İzabel

O kadar keskin nefes alıyorum ki nefesimi kaybediyorum; Sanki biri karnıma

yumruk yemiş gibi.

Onu öldürdü... Onu seviyordu ama yine de öldürdü.

Geriye doğru tökezliyorum, kibirden uzak, anlamaya çalışıyorum, Victor için

kelimeler, düşünceler ve bahaneler bulmaya çalışıyorum. Ben hala belirsiz makyaj aynabenim yansıması görebilirsiniz; Siyah bir elbise ve siyah yüksek topuklu

giydim; saçımı sadece kulaklarımın altına düşmesi böylece kıvrılmış oldu;

Makyajım Hestia'nın dikkatli eliyle mükemmele boyandı. Ama en çok gördüğüm

şey Victor'un sözlerinin zihnimde bıraktığı hüzünlü ve kanlı resim.

Sevdiği kadını öldürdü...

"Şimdi görüyor musun?" Hestia'nın arkamda bir yerde dediğini duydum. "Şimdi anladın mı?"

Kendime tekrar bakıyorum: elbise, kıvrılmış saç, Artemis'in son yemeğini Victor'la uzun zaman önce o restoranda geçirdiği zamana benzerliği ve bıraktığım tüm

umutlar yok oldu.

Ona bakmak için dönmeden cevap, "Evet ... Anlıyorum." Sonra döndüm ve gözlerinin içine baktım. "Çok iyi anlıyorum."

Hestia ince, kendinden emin bir şekilde gülümsüyor ve ölümün kapımda olduğunu kabul ediyorum.

Victor

Tüm parmaklarımdan kan sızdı ve Artemis'in boğulup nefes nefese kıvrandığını

duyabiliyordum ve gitmesine izin vermiyorum. Onu tek özgür kolumun kucağında

tuttum, son nefeslerini dinledim, hayatın akıboş olduğunu hissettim. Osiris ve Brant odada heykeller gibi durdu, geniş gözleri ve dudakları ayrılmış, benim

eylemleri ile şok sahne izlerken, ben sözde. İkisinin de onu öldürmemi

istemesituhaftı.

Sirenler feryat etti ve yaklaştı; sonunda Brant ve Osiris'i şoka bağlı durumlarından uzaklaştırdı. Polis? Polisi kim aradı?

"Gitmeliyiz Victor," Brant ısrar etti

O hızla bana doğru yürüdü, cebinden bir bıçak çekti ve benim bağları beni kesti-Ben artemis kucağımdan düştü ve yere çarptı zaman fark hiç kendimi sersemledi.

Ve daha sonra hatırlayamadım-çünkü o geceyi düşündüm, çünkü o geceyi

düşündüm- eğer brant beni odadan çıkarıp evden çıkarırken ona dönüp

baktığımda, hala çıplaktı.

Arabamda hızla uzaklaştım, Brant'i arka yollarda takip ettim, ve neredeyse bir ağaca çarpıyordum çünkü o anda dünyamda var olan tek şey, artemis'in

ellerimdeki kanıydı, hem gerçek hem de sembolik olarak. Direksiyonu beyaz

akilyordum; Kanı parmaklarımın üstlerini ve zihnimdeki her yarıkları kapladı.

Görebildiğim tek şey buydu, kanı.

Bugün...

"Peki ya Osiris?" Apollo soruyor.

"Ondan bir daha haber alamadım" diye cevap verdim, hala biraz düşüncelerimi kaybettim. "Bir iş yerine geldikten sonra bir müşteri ile temas tutmak için alışılmış

değildir."

Apollo şu anda hücremin yanında duruyor; Yerde oturuyorum.

"Demek istediğim bu değildi" diyor.

Görüntüleri tamamen aklımdan siyorum ve ona parmaklıklardan bakıyorum.

"Osiris hakkında ne hissettin?" diye açıklıyor, "sevdiğin kadını öldürmeni sağladıktan sonra?"

"Bana bir şey yaptırmadı" diye cevap verdim.

"O zaman kız kardeşimi öldürmek mi istedin?" Kafasını bir tarafa savuruyor. "Öyle mi diyorsun Victor? Çünkü eğer bu doğruysa"—kafasını sallıyor, yumruklarını sıkıyor—"eğer bu doğruysa, o zaman çok farklı bir sorunumuz var, sen ve ben."

Onun katı bakışları öfkeyle görüyor.

"Anlatacak başka bir şey yok" diyorum ve çıplak ayaklarımın etrafındaki taşlara bakıyorum.

Ürkütücü bir sessizlik etrafımızdaki odayı boğuyor.

Sonra Apollo der ki, "Ama var, Faust" ve yüzünde gururlu bir sırıtış derinleşiyor.

"Anlatacak çok şey var. Sadece..."—-çıkışa doğru arkasından bakıyor, sonra bana bakıyor—"... Bunu söyleyen sen olmayacaksın."

Kapının hemen ötesindeki koridordan aşağı inen sesler duyuyorum; gölgeler

altındaki zemine doğru hareket eder. Korkarım; mutlak korku göğsümü kavrar.

Izabel'e ne oldu? Tek düşünebildiğim Yıllar önce Hestia'nın tehdidi. Hestia'nın bıçağının bıçağıyla

kanlar içinde; canlı derili ve sergilendi. Benim için. Gecikmiş

intikam için.

Kapı açıldıkça koridordan gelen donuk ışık içeri dökülür. Nefes alamıyorum;

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kafamın içinde hissediyorum, kulak zarıma

çarptırdığını duyuyorum. Yavaşça bir standa yükselirim ve gözlerimi en karanlık gölgelerde hareket eden figürlerden ayırmam; ellerim yine kafesimin

parmaklıklarında, kavrama, sıkma, çekme; Tüm nem ağzımdan buharlaştı.

Ve sonra onu gördüm, Izabel, canlı ve görünüşte zarar görmemiş, ve derin bir

rahatlama içinde nefesimi serbest bıraktım; Bacaklarım altımda zayıf hissediyor ve bir an için umudun kaybolmadığını hissediyorum.

Ve sonra onu gördüm, Izabel, canlı ve görünüşte zarar görmemiş, ve derin bir

rahatlama içinde nefesimi serbest bıraktım; Bacaklarım altımda zayıf hissediyor ve bir an için umudun kaybolmadığını hissediyorum.

Ama sonra başka bir yüz görüyorum-Artemis Stone.

Ve bacaklarımda ne kadar güç bıraktıysam, bana ihanet etti.

PART11

İzabel

Victor'un yüzünde daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. O görünür ...

travmatize; o sakin, pasif mizaç o her zaman taşır, bir şey daha yerini aldı ...

Kırılgan.

Ve bana bakmıyor bile.

"Artemis..." Victor bir çeşit nefes nefese diyor.

Ben de nefes nefese, sersemledim, ve arkamdaki kadını görmek için başımı

çevirdim, beni giydiren, saçımı düzelten ve makyajımı yapan aynı kadını. Bana başka biri olduğunu söyleyen kadın. Ve sonra, sanki bir baraj açılmış gibi, her şeyin cevapları azgın bir nehir gibi aklıma akıyor. Demek Victor'un yüzündeki travmatize ifade de bu. Şimdi ona nasıl görünmem gerektiğini biliyorum.

Sırtımda bir el hissediyorum ve vücudum öne doğru itiliyor. Bileklerim arkamda bağlı, ben, yere dizlerimi derisini yüzerek, düşmek; Sonra omzum çarpıyor, sonra da yüzüm. Oomph! Kafamın içinden keskin bir bıçak dart ve çene, boyun boyunca yayılır ve benim tek teselli, bu kez değil, sonbaharda olduğunu bilmektir. Kalbimin elektrik şokuna daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum.

Artemis yanımdan geçiyor sanki ben burada değilmek, ve Victor'a ve kafese yaklaşıyor.

Görünmeyen ellerimle yerden kalktım ve bu çılgın güzellik salonuna

götürülmeden önce üzerine oturduğım sandalyeye itildim. Apollo'nun arkamdan

dediğini duydum.

Birden Victor'un bakışlarının çekimini hissettim; bana bakmıyor, ama istediğini ya da bakmamaya çalıştığını hissediyorum.

"Victor mu?" Diyorum ki, ama cevap vermiyor ve benim yoluma bakmıyor.

Dikkatini çekebilseydim ne derdim bilmiyorum.

Ama neden bana bakmıyor? Neden Artemis kabul ettiği tek kişi? Yani, onun

öldüğünü sandı, onu kendisinin öldürdüğünü düşündü, ama hayalet gibi görünen

sendromu şimdiye kadar yıpranmış olmalıydı.

Nasıl yaşıyor?

Neden Victor, bana bakmıyor musun?

VİCTOR

Şu anda Izabel'e bakmaktan uzak durmam gereken her zerre gücü müddet.

Gözlerim Artemis'ten uzaklaşırsa, Artemis'in beni kendisinden başka sınadığını gördüğü an ve Izabel bunun için cezalandırılacak.

Sadece ona odaklanıyorum. Artemis'in istediği de bu: benim özverili, bölünmemiş

ilgim. O kadar uzun bu gün, bu an için bekledi; o hiç şüphesiz bunun için

eğitilmiş-Apollo onunla çalışmamış olsaydı, o olmasaydı ben bu kafeste olmazdı.

Ve ona baktığımda, gizlice hareketlerini, gözlerindeki ifadeyi, yürüyüşüne olan güveni incelerken, önümdeki kadının eskiden olduğu kadından çok uzak olduğunu biliyorum. Artemis Stone, ilk aşkım, ilk gerçek hatam, bir zamanlar tanıdığım kadından çok farklı. Ve biliyorum ki bu gece burada ne olursa olsun, onun içinden ne tür bir canavar salınırsa, on beş yıl önce benim yarattığım. Ve bunun yol

açacak ları yıkımı hak ettiğimi biliyorum.

"Polis," Ben zihnimde dönen birçok şey ilk ile başlar-Ben kafamın eğim ile Apollo göstermek, ama Artemis gözlerimi almak asla. "Osiris'ten önce sana

ulaşamayacağını biliyordu, bu yüzden polisi aradı. O gece oraya bu kadar çabuk vardılar."

Artemis parmaklıklara doğru adım atar, uzun ve narin parmaklarını iki eliyle

etraflarına bulaşır. Dakikalar gibi hissettiren saniyeler için bana bakıyor, göz kırpmadan, çekinmeden, ve ben de biraz dengesiz hissediyorum.

Bir dakikadan fazla geçiyor ve hala hiçbir şey söylemiyor. Bana bakıyor,

uzuvlarımın her birine rahatsızlık enjekte ediyor, kendime olan güvenimi

zayıflatıyor. Neden konuşmuyor?

"Artemis—"

Beni durdurmak için sağ elini kaldırıyor ve ben de öyle. Sonra aynı el yavaşça boğazına doğru hareket eder ve dikkatlice başparmağı ve işaret parmağı arasında bodysuit fermuar sekmesini alır ve aşağı kaydırır. Yavaşça, çok yavaş. Delici

bakışları hiç tereddüt etmiyor ve yine de gözleri hiç kırpmıyor. Sadece fermuar durduğunda, dekoltesinin hemen üstünde, ve eli onun tarafına geçtiğinde,

gözlerinden uzağa bakıp görmemi istediği şeye bakayım mı?

Uzun bir yara izi, pürüzsüz görünümlü ve deri üzerinde yükseltilmiş, onun doğal kahverengi eti karşı renksiz, bana geri bakar. Utanmış ve suçluluk ve pişmanlık tarafından tüketilen, benim bakışları sonunda onun düşer ve ben kimseye

bakabilirsiniz, ne de bir şey, ellerimin avuç içi dışında. Onları önümde tutuyorum, kanı hatırlıyorum, Artemis'in kanını, onu öldürdüğüm gece parmaklarımın

arasından sızıyor. Çünkü onu ben öldürdüm.

"Bana bak Victor," Artemis, sakince, henüz komut ile diyor. "Ne yaptığına bak."

Ne yarattım ...

Kafamı kaldırıyorum. Ve yutuyorum.

"Şimdi neden burada olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Sözlü bir cevap veremedim. Artemis'in arkasındaki Izabel'e bakmak istiyorum

ama bunu da yapamam.

Apollo sessizce kenara çekiyor.

Artemis, "Bana neden burada olduğunu söyle, Victor," diye ısrar ediyor.

Yapmıyorum. Yüksek sesle söyleyemem, Izabel kulak taslarken olmaz. Izabel'in

giydiği elbiseyi görüyorum. Ben makyaj ve kıvrılmış saç bakın; Siyah topuklu

ayakkabıları görüyorum-Izabel'i on beş yıl önce Artemis'in bir kopyası olarak görüyorum. Evet, neden burada olduğumuzu biliyorum. Ben neden biliyorum ...

Yapmıyorum. Yüksek sesle söyleyemem, Izabel kulak taslarken olmaz. Izabel'in

giydiği elbiseyi görüyorum. Ben makyaj ve kıvrılmış saç bakın; Siyah topuklu

ayakkabıları görüyorum-Izabel'i on beş yıl önce Artemis'in bir kopyası olarak görüyorum. Evet, neden burada olduğumuzu biliyorum. Ben neden biliyorum ...

"Ona cevap ver," Apollo sonunda konuşuyor.

Öne çıkıyor.

"Hayır, Apollo," artemis diyor, ona bakmadan. "Lütfen bunu yapmama izin verin.

Sıranı alacaksın, ama şu anda, hepsi benim."

Apollo pozisyonunu ve dilini koruyor.

Artemis kollarını çapraz. "Sen kardeşim sordu," diye başlar, "neden on beş yıl-bana bu sorunun gerçek cevabını söyleyeyim." Kafasını bir tarafa savuruyor.

"Başlangıçta," diyor, "Ben sadece hazırlıklı olmak istedim; Eğitilmem gerekiyordu.

Beni tanıdığında hiçbir şey değildim; Ben sadece suçluların kızıydım, hain bir kardeşin kız kardeşi. Kendimi bir otobüs durağındaki bir soyguncudan korumakta zorlanıyordum, tehlikeli ve yakalanması zor bir şeyi avlamak, elit bir kiralık katilden bahsetmiyorum bile, ve önce beni öldürmeden onu öldürmeyi

başarabiliyordum. Ve gölgelere tutunup senin için ölü kalmam gerektiğini

biliyordum." Tam önümde duruyor, şiddetle bakışlarımı tutuyor. "Ve ben yaptım.

Kardeşimin sürprizine göre yaptım." Duraklar ve sonra der ki, "Sanırım beni

öldürdüğünü düşündüğüne göre, bana göz kulak olmak için bir sebebin yok, hazır olana kadar radarın altındauçma şansı verdi. Hazır olduğumda, Apollo sana karşı hamlemi yapmayı planladığım gün bana bir şey söyledi.

Apollo, "Seni gerçekten acıtacak bir yere götürememesinin utanç verici olduğunu söyledim." diyor.

"Evet," diyor Artemis. "O da öyle dedi; yarı şaka tabii ki, ama başka bir şey olarak gördüm"-o jest bir el döner-"Ben sadece bunu yapmak için mükemmel şiirsel adalet olacağını düşündüm: beni öldürmek için çok kolay hissettim beri önünüzde sevdiğiniz birini öldürmek."

"Kolay değildi, Artemis," diyorum. "Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi."

"Ama bunu yapmak zorunda değildin!" diye bağırıyor ve bu beni sersemlediyor.

Sonra tekrar sesini yatıştırır ve ekliyor, "Başka bir yol bulabilirdin; Bir yolunu bulabilecek biri varsa o da sensin Victor. Hepimiz biliyoruz, sen de biliyorsun. Beni öldürmek zorunda değildin."

"Haklısın," ben, yine dürüstlükle cevap. "Başka bir yol bulabilirdim."

"Bunu itiraf," Apollo kınama ile diyor.

Artemis kafesimden döner ve avucunu kardeşinin göğsüne dayadı. Bana

bakarken başını ona sallıyor. Ve birkaç gergin saniye sonra, o uzak adımlar, bana icily bakarak. Ama kızgın gözleri Izabel'in üzerinden geçerken sandalyede itaatkar bir şekilde otururken kanım soğuyor. Ondan uzak dur, gözlerim ona söyle. Ondan uzak dur...

"Neden on beş yıl?" Deneği geri getirdim, ikincisini engellemeye çalışıyorum.

Apollo'nun dikkatini Izabel'den uzaklaştırmak için.

Artemis dönüyor. "Çünkü tekrar aşık olman o kadar uzun sürdü." diyor.

"Beklemeye hazırdım. Sabırlıydım. Bu anın mükemmel olmasını istedim. Sekiz yıldan sonra, hiç şansım olmadığını düşündüm. Ama yine de bekledim. On yıl oldu ve sen de benim doğradığınız günkü kadar soğuk ve sevgisizdin.

10 yıl oldu ve boğazımı kestiğin günkü kadar soğuk ve sevgisizdin. Ama yine de bekledim." O tekrar barlar kapmak ve aralarında onu güzel yüzünü daha yakın getiriyor. "Sonra nihayet, ben haber var: Victor Faust Sipariş, iddiaya göre Meksika'da bir kız nedeniyle"-o Izabel kısaca bakar-"ve ben biliyordum, Apollo bunun doğru olamayacağını bana söylemesine rağmen, ben bunun olduğunu

biliyordum. Ben sadece hissettim"—o göğsüne karşı kapalı bir yumruk tutar

—"burada benim küçük siyah kalp, sadece sizin için atmak için kullanılan bir kalp ... Doğru olduğunu biliyordum."

Elleri parmaklıklardan uzaklaşıyor. Ama bakışları asla değişmez.

"Beni neden öldürdün Victor?" diye soruyor.

"Bu cevaplamak için basit bir soru değil, Artemis."

Başını sallıyor, sırıtıyor.

"Ben uzun bir süre için neden biliyordum sanıyordum," diyor. "O bıçağı boğazıma dayarken bana söylediğin son sözler, bilmem gerektiğini düşündüğüm her şeyi

anlattıama yanılmışım." Apollo'ya bakıyor ve elini uzatır. "Bana anahtarı ver."

Apollo sağlam, onun özellikleri argüman kadar adım. "Hayır, Artemis,

sanmıyorum."

"Lütfen, kardeşim, sadece bana anahtarı ver," diye ısrar ediyor. "Victor bana zarar vermez. O bir bok verir çünkü, ama o bilir çünkü"-o gözlerinin içine bakıyor, onun bakışları ile beni tehdit-"eğer o yaparsa, onun değerli küçük Meksikalı kızıl öldüreceğiz."

Onun endişelerine karşı, Apollo iç çeker, pantolonunun cebine uzanır ve kafesimin anahtarını Artemis'in eline koyar. Sonra soluna ve sağına hareket eder, ve yedi kişi daha pozisyonlarını terk eder ve ileri doğru yürür; üç izabel arkasında

durmak, başının arkasına silah doğrultan; Diğer dördü kafesin açılışında duruyor, silahlar bana doğrultuldu. Apollo kemerinden bir bıçak çıkartır ve izabel'in

boğazına dayamış. "İki kere düşünmeyeceğim, Victor," diye uyarıyor.

Artemis mesajın bana geldiğini hissettiğinde kafesin önüne doğru yürüyor ve

anahtarı kilide savuruyor. O tam olarak döner ve tıklar; Girişte duranların ellerini fark ettim, silahlarını gergin bir şekilde sıktılar.

Artemis anahtarı en yakın gardiyana uzatır ve kafes kapısı gıcırdayan bir ses ile açılır. Benimle hücreye giriyor, sonra kapıyı kapatıyor; otomatik olarak kilitlenir.

Dikkatlice, yavaş yavaş, o bana yaklaşır-gizlice ona herhangi bir silah kanıtı aramak, ama o şimdiye kadar söyleyebilirim hiçbiri vardır. Çok yazık.

"Sadece onu öldür, Victor," Izabel sandalyeden sesleniyor; sesi artık Apollo'nun eli tarafından boğulmuş; diğer eli boğazına bıçak dayamak. "Bir kelime daha söyle"

diyerek onunla alay ediyor, kafasının arkasını ortasına bastırıyor, "ve şaka tekrar başlıyor."

Ne kadar umutsuzca Apollo'ya karşı konuşmam gerektiğini hissetsem de

yapamayacağımı biliyorum, yoksa ona daha fazla güç verir. Izabel'i görmezden

gelmek, her ne kadar onu kurtarabilirsem de. En azından bir süreliğine.

"Söyle bana Artemis," dedim, ona bakarak. "Bana söylemek istediğin her şeyi söyle. Dinleyeceğim. Bunu sana borçluyum."

Bana doğru geliyor, avucunu atan kalbime dayıyor. Ve o, yumuşak, masum, o

eskisi gibi gülümsüyor. Ama arkasında şeytanın içini hissediyorum.

"Bana bundan daha fazlasını borçlusun." Bekler, sözlerinin beni içine sokmasına izin verir.

"Beni sen öldürmedin," diye devam ediyor, nazik bir tonda konuşuyor, "çünkü bir ilişkim olduğunu düşündün. Beni öldürdün çünkü başından beri bir sebep

arıyordun. Bana marina diye söylediklerini hatırladım. Tabii ki, bu gece burada anlattığın hikayeyi bilmiyordum.

"Evet, yaptım" diye konuşuyorum. "Yaptığım ve yapmamam gerektiğini söylediğim pek çok şey vardı."

Artemis'in eli göğsümden aşağı yaslanıp benden uzaklaşıyor.

"Evet," diyor, derin bir pişmanlıkla aynı fikirde, "ve bu yüzden, beni sevdiğin ve o kadar derin bir çukura bastığın için, kendini oradan çıkarmanın tek yolunun

hayatımı sona erdirmek olduğunu biliyordun. Beni öldürmezsen Tarikat'ın seni

öldüreceğini biliyordun. Ama hepsinden önemlisi, Victor, her şeyden çok"—bana parmağını doğrultt-"her şeyden çok, beni kendin için öldürmen gerekiyordu. Brant Morrison'ın senin hakkında ne düşüneceğinden ya da senin hakkında rapor

vereceğinden endişe lendiğin için değil. hayatın Emir'in dengesinde asılı olduğu için değil, beni öldürmen gerektiği için öldürdün, çünkü bana olan aşkının sana yaptıklarından nefret ediyordun." Kulaklarım çınlıyor ve başım yana doğru titriyor.

deri ateş gibi yanar, ama ben ulaşmak ve dokunmak dürtü karşı.

Artemis soğuk ve affetmez bir şekilde gırtlak eder. Öne doğru eğildi ve dedi ki,

"Ve şunu açıklığa kavuşturalım, hiç ilişkim olmadı. Sana iptal ettiğimi söylediğim bebek senindi Victor." Geri çekiliyor.

"Biliyorum," dedim, ilk başta nefesimin altında. Sonra gözlerimi ve sesimi kaldırıyorum. "O zaman inanmadım, çünkü vazektomi olmuştum, ama—"

"Buna inanmak istemedin," diye keskin keser.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, inanmak istemedim."

Parmaklarının çene çizgimin etini kazarken hissediyorum; Dudaklarımda onun

sıcak, tatlı nefes. "Çocuğunu taşımamın mümkün olmadığını düşünerek," diye sıkarak, "seni aldattığıma kendini inandırarak, her şeyi zaten yapacaktıların işini kolaylaştırdı." Gözlerinin ağzımı süpürürken görüyorum. Sonra dudaklarına dokunup benimkine dokunur. "O gece beni öldürürdün, durum ne olursa

olsun,çocuğunu hala taşıyor olsam bile." Daha sert sıkıyor, neredeyse tırnaklarıyla deriyi kırıyor, ve sonra aniden beni serbest bıraktı, kafamı geriye doğru itiyor.

"Söyle, Victor," diye istiyor. "Çocuğunu hala taşısaydım bile beni öldürürdün."

Kendimi zorlamamaya zorladım beri ilk defa, izabel'e bakıyorum; Yüzüm

pişmanlık, özür ve utançla dolu. "Evet," ben Izabel uzak bakmadan Artemis cevap. "Yine de seni öldürürdüm."

Izabel'in gözlerinin köşesinden yaşlar akıyor. Boğucu bir sessizlik odayı boğucu bir sıcak gibi kaplıyor.

part13

İzabel

Bu doğru olamaz ...

Olamaz.

Garip bir rüyadan uyanmış gibi hissediyorum. Şimdi bu sandalyede oturuyorum,

uyanık, temastan uzak ve zamansiz hissediyorum, ne olduğunu merak ediyorum,

rahatsız edici bir duygu üzerime süpürürken, ve bir daha asla o rüyayı görmek istemiyorum.

Başından beri haklı mıydım? Victor'dan korkmak, durum yeterince kötü yse beni öldürebilecek mi diye merak etmek doğru muydu? Niklas, "Onu ne kadar

tehlikeye atmama izin verecek?" demekte haklı olsaydı. Victor şu anda bir anlık zayıflığı yaşıyor, tıpkı Claire'e yaptığım gibi. Gustavsson'un Seraphina'ya yaptığı gibi. Ve aşkın Flynn'e ne yaptığına bak, gözlerinin önünde. Şimdi kardeşimin

sırası, bir geçiş ayini gibi, ama ne kadar sürecek?' Nora haklı mıydı? Herkes aşık olabilir Izabel. Ama Victor Faust gibi bir adam sonsuza kadar aşık kalamaz.

Fredrik'in tipi aşkolmadan yaşayamaz, Victor'un tipi bununla yaşayamaz. Ve onun görevlerini niçin önüne geçerse ve onu ne kadar insana hale getirirsen, onu

kırılma noktasına o kadar yaklaştırırsın. Aynı benim gibi. Ve öyle ya da böyle, içgüdüsel olarak bildiği tek hayata dengeyi sağlamak için ne gerekiyorsa

yapacak.

Artık cevaplarım var gibi hissediyorum.

Ve biliyorum ... (göğsümün içinde bir ab çıngıraklar)... Bugün sadece değil, kimin elleriyle öleceğimi de biliyorum.

Kafamı tekrar kaldırarak, sadece Victor'a bakıyorum; Yüzümden akan gözyaşları kaşınıyor ve keşke onları silmek için elimi oynatabilsem.

"Seni hala seviyorum Victor," dedim, Apollo'nun boğazıma bıçak dayamasını umursamadan; Bu sefer elimle ağzımı kapatmıyor. "Ne yaparsan yap, ya da ne yaparsan yap, seni her zaman seveceğim." Kelimeler her zamanki gibi doğru, ama bu sefer ağzımda garip ve son tadı var.

Ama Victor'un onu anladığımı anlamasını istiyorum. Victor'un fark ettiğinden daha çok ona benzediğimi ve neredeyse her zaman öyle olduğumu bilmelerini

istiyorum...

Sarai, bebeğim," diye fısıldadı annem bana; vücut kokusu, güçlü parfüm ve sigara ile karışık, o kirli yatakta yanıma yattı gibi beni boğdu. "Beni affet, değil mi?

Bunların hiçbirinin olmasını istememişdim. Ben sadece ... düzgün düşünmiyordu."

Eroin kan dolaşımında yüzmeye başladığında gözlerinin beyazlarını karanlıkta

gördüm. Tanrı'nın yüzüne dokunmuş gibi coşkulu bir şekilde gülümsedi. İğneyi

yatağın dibindeki tepsiye indirdim.

"Sorun değil, anne," diye fısıldadım ve tüylü kolundan turnike gevşetildi. "Seni affediyorum..."

Victor bana bakıyor ama cevap vermiyor. En azından sözlü olarak değil. Gözleri farklı bir hikaye anlatıyor. Ne yazık ki, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Artemis'in kahkahaları kulaklarımda çınlıyor.

"Tüm bunlardan sonra," diye hücre nin içinden bana diyor, "hala bu için aşk var ...

barbar?"

"Evet," diye tereddüt etmeden cevap veririm.

Başını sallıyor. "Ne kadar aptal, aşk adi bir kız."

"Onu sevdin," ben karşı. "Marina'yı öldürdüğünü biliyordun. Çenemi doladım, boğazıma dayandaki soğuk bıçakla meydan okuyorum. "Ve onu hala seviyorsun.

Boğazını kesip seni ölüme terk etti ve bebeğini taşıyor olsaydın seni yine de öldüreceğini itiraf etti.

Artemis scowls, ve Apollo buna tepki olarak şiddetle kafamı geri wrenches.

Victor'dan uzaklaşıyor ve kafes çıkışına yaklaşıyor; gardiyanlar ona yol açmak için dikkatlice geriye doğru karıştırılırlar. Victor'u periferik görüşümde izliyorum ve onu takip etmeye başladığını görüyorum ama Apollo'nun eli bana karşı tehditkar bir hareket yaptığında duruyor.

Artemis kafesten olaysız bir şekilde çıkar ve açık kapıda durur. Bize doğru bir el hareketi yapıyor. "Onu şimdi getirin" diye emrediyor ve ben şiddetle sandalyeden çıkarıldım ve ayaklarıma getirildim; Hücreye kadar, Apollo'nun bıçağı şah

damarımı öpüyor. Artemis kapının önünden çekilip, Apollo beni açılıştan itdiğinde taş zemini öpüyorum.

Kafamı bile kaldıramadan Victor'un elleri arkamda ve beni kollarına kaldırıyor.

"Çok üzgünüm, aşkım," diyor ve dudaklarını başımın üstüne bastırıyor; Kolları beni kuşattı.

Artemis, kaprisli bir şekilde, "Bana böyle dediğini hatırlıyorum." diyor. Kafesi kapatıyor, kilidin anahtarını büküyor ve sonra cebine seriyor.

Önümüzde dolaşıyor, sonra elini kardeşine uzatır. Ne istediğini zaten bilen Apollo, tuttuğu bıçağı boğazıma, avucuna, uzun ve ince parmaklarının etrafına çöktüğünü gösteriyor. Daha da yaklaşır, eğilir ve bıçağı parmaklıkların arasından geçirip hücrenin içindeki zemine yerle bir eder.

"Tanıdık geliyorsa," diyor Victor'a, "çünkü öyle."

Sırtını düzelterek, o döner ve uzaklaşır, onunla ikiz kardeşi alarak.

Artemis, "Sana hiç sahip olmadığımız bir şey vereceğim" diyor, duruyor ve bizi bir kez daha görmek için dönüyor. "Onu öldürmeden önce yalnız bir an."

Artemis, "Sana hiç sahip olmadığımız bir şey vereceğim" diyor, duruyor ve bizi bir kez daha görmek için dönüyor. "Onu öldürmeden önce yalnız bir an."

Kalbim duruyor.

"Onu öldürmeyeceğim," diyor Victor sakince... belirsiz mi?

Damarlarımdaki kan buza dönüşüyor; kolları etrafımda sıkışıyor.

Geriye dönüp bakınca, Artemis gülümsüyor ve ürkütücü bir güvenle diyor ki,

"Evet öyle olacak. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

O ve Apollo odadan çıktılar, bizi silahlı muhafızlarla bırakıyorlar.

İçimdeki duyguyu görmezden gelmeye çalışırken, çabucak Victor'a döndüm,

bileklerim hala arkamdan bağlı. "Buradan çıkmalıyız" diyorum, çılgınca. "Beni serbest bırak." Arkamı döndüm, sırtımı ona koydum ve bileklerimi onun görüşüne soktum. "Acele et, Victor!" Gardiyanların izlemesi umurumda değil. Hücre kapısının kilidini açmak için bıçağı kullandığımızda bizi durduracakları iki şeyi kesinlikle bilmiyorum. Umurumda değil! Bir şeyler yapmalıyız.

"Hayır." Victor'un sesi beni sersemletti, dinselliği, kelimenin geri dönülmez finali.

Onunla yüzleşmek için tekrar döndüm, gözlerim genişledi, ağzım parçalandı.

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum. Ama ben zaten biliyorum; Yine de inanmak istemiyorum.

"Hayır, Izabel." Bana bakıyor ve bakışındaki sakin ama yoğun bakış beni korkutuyor. "Bu sefer bitti. Bundan kurtulmanın bir nedeni yok, bitti."

Yapabildiğimi anlayana kadar ellerimi havaya kusacağım ve bu beni daha da

kızdırıyor.

"Yani pes mi ediyorsun?" Bunu söylediğime inanamıyorum. "Bunu kabul edip pes mi edeceksin? Senin sorunun ne?" Kendimi onun alanına itiyorum, ona baktım.

Her zamanki gibi sakin. Ve bunun için onu tokatlamak istiyorum.

"Victor—"

"Ben Kessler hakkında gerçeği söylüyorum bitirmek vermedi," Victor keser.

"Gerçeği bilmelisin."

Sert bir şekilde içine çekiliyorum, konuşamıyordum, itiraf edeceğinden

korkuyorum. Bunların hiçbirini unutmamıştım: İtalya, Nora, ya da Victor'un

söylemek istediği her neyse,sadece unutmak istedim. Şimdiden midem bulanıyor

ve kalbim ölmekte olan bir çiçek gibi soluyor.

Her şey ama, Victor ... Bana bir şey söyle ama ne yapacağını düşündüğüm şey.

Victor

"Kessler'ı canlı isteyeceğini biliyordum." dedim. "Onu senden daha çok canlı istedim, ama bunu sana haber veramam."

Izabel'in çenesi arkaya; onun özellikleri üzerinde karışıklık bir görünüm-belki de o başka bir şey söylemek için gittiğini düşündüm; Eğer o söyleyemem

İtirafımla rahatladım, ya da değil. Ama sonra başka bir bakış devralmaya başlar, ve bu ben oldukça aşinayım: gerçekleşme acı.

Gözleri dar; bana uzun bir şekilde bakıyor.

"Beni manipüle ettin" diye suçluyor.

"Evet."

"Nora'nın ne yaptığı umurlarında değildi: Dina'yı kaçırmak; Niklas'ı sana karşı çevirmek; beni yalnızken itirafımın kabusunu yeniden yaşamamı sağlıyor- ya da öyle düşündüm— onunla o odada. Bunların hiçbirini umursamadın!"

"Bu doğru değil," ben dışarı konuşmak. "İlk başta herkes kadar onun da ölmesini istedim. Ve sonra, sana ne yaptığını önemsedim."

"Ama bunun için onu öldürmeye yetmez!" Elleri arkasında boğuşuyor, sesi bir adım öteden bana doğru alev alıyor. "Beni eğitebilsin diye kalmasını isteyeceğimi biliyordun! Ama sen benim kararı vermemi istedin çünkü eğer sen yapsa, onun

yaptığı onca şeyden sonra, o zaman gerçeği bilirdim, onu istediğini bilirdim!"

"Hayır, Izabel!" Ben de karşılık veririm. Ben ona doğru ilerliyorum, o da yerinde duruyor. "Bu düşündüğün gibi değil," ben sesimi düşürerek devam ediyor. "O

kadına karşı hiçbir cinsel çekim yoktur ve olmamıştır. Ben sadece onu incelemek, onun yollarını bilmek, nasıl öğrenmek istedim ..."

"Nasıl, Victor?" Dişlerini sıkıyor. "Nasıl ne?"

Konuşmaya başladım, sorusuna cevap vermeye başladım, ama beni durdurdu ve

cevapla tek başına beni şaşırtıyor.

"Bunu nasıl yaptığını bilmek istedin," diyor suçlama ve kızlıkla. "Bir göze vurmadan ne yaptığını nasıl yapabilir, nasıl bu kadar kalpsiz ve duygusuz olabilir, nasıl bu kadar sevgiye bağışık olabilir-sen de onun gibi olmak istedin! Hiç

tanımadığım bir çocukla gitmemi ve lanet bir evde oynamamı istedin, böylece

tıpkı Nora gibi olabilirdin!" Nefes alacak kadar uzun süre duruyor. "Emrinizde önemli bir karar alabildiğimi düşünmeme izin verdiniz; bana yargıma yeterince güvenebileceğine inanmama izin verdin"—çenesini kıstırıyor, muhtemelen öfkeli bir çığlığı bastırmak için—"ama gerçek şu ki, benim için kararı çoktan vermişsin; Onu öldürmek gibi bir niyetin yoktu, ben istesem de istemesem de!" Bana sırtını döndü; omuzları ağır, derin nefeslerle yükselir ve ağır düşer. "Beni manipüle ettin" diye tekrarediyor, sonunda.

"Üzgünüm," ben arkasından yumuşak bir şekilde konuşmak.

Sessizlik odayı tekrar doldurur.

"Ben de öyleyim," diye cevap verdi ve beni hazırlıksız yakaladı.

Izabel benimle yüzleşmek için arkasını döndü ve ben ne için üzülebileceğini

merak ederken bana söylemeye başladı.

"Kalbimde," dedi, "Claire'e yaptıklarını Nora'ya itiraf ettiğinde Niklas'ın tarafını tanıyordum."

"Ama—"

Elini kaldırarak yerine başını sertçe sallıyor. "Ben bitmiş değil," diyor ve devam ediyor. "İtalya'dayken, gerçek Niklas'ı tanıma, onu anlama ve sert dış

görünüşügörme fırsatı verildi. Ne gördüğümü bilmek ister misin?"

Kurnazca ve isteksizce başımı savuruyorum.

O yutar ve yere kısa bir bakışlar; Gözlerini tekrar kaldırdığında artık bana

bakmıyor.

"Çok fazla zarar vermesine rağmen affedilmeyi hak eden birini gördüm; bir bakıma, tüm bu hala masum biri; kalbinde çok fazla sevgi ve şefkat olan biri."

Gözleri yine benimkini buluyor ve sonra diyor ki, "Bir adam gördüm... hala kaydedilebilir."

"Bunun için üzgün müsün?" Kafam karışık.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü suçlu hissediyorum," diye cevap verir. "Suçlu hissediyorum çünkü... sana baktığımda... Aynı şeyi göremiyorum."

Yüzümdeki acıyı görmesin diye ona sırtımı döndüm.

PART 14

Victor

Barlara çıkıyorum, hiçbir şeye bakmadım ve kardeşimi düşünüyorum, Izabel'in

ona olan şefkatini. İtalya'yı ve Izabel'i neden oraya gönderdiğimi düşünmek uzun sürmez.

Yüzümdeki duyguyu yok ettikten sonra, Artemis'in hücrenin içine koyduğu bıçağın Artemis'in boğazını kesmek için kullandığım bıçakla aynı olduğu gerçeğini

görmezden gelerek onu tekrar görmeye dönüyorum. Bu yüzden Artemis tanıdık

olduğunu söyledi. Ve bu yüzden bunu görmezden gelmeyi seçtim, arkasındaki

anlamı.

"Kardeşim hakkında haklısın," kabul ediyorum. "Ve üzülecek bir şeyin yok. Izabel, sen ve Niklas... Aynısı. İkiniz de bu hayata zorlandınız; İkiniz de buna karşıydınız ve sadece normal bir hayat istediniz; aynı şekilde ikiniz de hayatta kalmak için yapmanız gerekeni yaptınız; Ve ikiniz de beni takip ettiniz. Izabel, kardeşim gibi, sen de masumsun. hala affedilmeyi hak ediyorsun; hala kurtarılabilirsin." Onun ötesine bakıyorum, zihnim düşüncelerimle ele geçirildi. "Onu kurtaracağını ummuştum... Birbirinizi kurtaracağınızı ummuştum."

İzabel

Gözlerimden ışık çalındı. Artık karanlığı bile görmüyorum, sadece hiçlik var ve ikisi aynı değil. Hiçbir kelime, konuşulan ya da yazılı, hiç bu kadar çok beni incitmiş, ya da bu kadar derin kesilmiş; Hiçbir itiraf, pişmanlık ya da gerçek bunun verdiği zararı asla verememez.

Yerçekiminin vücuduma ihanet ettiğimi hissediyorum ve kirli taşların üzerine diz çöküyorum; Victor'un bana uzandığını hissediyorum ama onu inkar ettiğimde geri dönüyor. "Bana dokunma" dediğini duyuyorum, ama sanki başka birinin ağzından geliyormuş gibi. "Yapma..."

Victor yere oturur, sırtını parmaklıklara yaslar, dizlerini yukarı çeker ve kollarını üzerlerine yaslar. Ona bakamıyorum, ama bir şekilde hala her hareketini

görebiliyorum; yüzündeki hüzün bile. Görüyorum. Her nasılsa.

Uzun bir aradan sonra, sesimi tekrar kontrol ettikten sonra, kafamı kaldırıp ona gözlerimde yaşlarla bakıyorum. "Bu yüzden beni İtalya'ya gönderdin" diyorum, sesimi değiştiren acı. "Bu yüzden bizimle gelenin Niklas olması gerektiğini

söyledin. Beni koruyacağını bildiğin için ya da ona bana güvenebileceğini bildiğin için değildi.

Victor iç çekiyor. Yavaşça başını savuruyor.

"Evet," dedi yavaşça. "Ben istedim ... ikinizi de kurtarın."

"Kendini kurtarmak istedin" dedim.

Başını sallıyor. "Hayır," diyor, "bu beni kurtarmak la ilgili değildi-bu ilk sen, kardeşim ikinci ve sonra kendimi son hakkında oldu."

"Sen bir yalancısın."

Victor göz kırpıyor, sersemlemiş.

"Böyle hissettiğin için üzgünüm" diyor. "Ama sana doğruyu söylüyorum. Sadece seni kurtarmak istedim."

"Ne yle mi?" Soruyorum, bu sefer acıyla. "Yaşam tarzından mı? Her fırsatta tehlikelere inanmıyorum Victor."

"Seni benden kurtarmak istedim," diye hızlı bir şekilde cevap verir. "Ben... seni bundan kurtarmak istedi." İki elini de açıyor, avuçiçlerini açıyor, bu kafesi, bu kaçınılmaz çıkmazı gösteriyor.

Ve o ellere bakıyorum. Onlara bakıyorum, uzun, sert ve sembolik olarak, çünkü kalbimde biliyorum

ki bu gece bitmeden hayatımı sona erdirecek eller onlar.

Ne de olsa doğruyu söylüyor: Beni kendinden kurtarmak istedi. Victor, hislerimiz değişmezse bir gün beni öldürmek zorunda kalacağını biliyordu. Marina gibi. Tıpkı Artemis gibi. Beni öldürecek... Çünkü beni seviyor. Bu yüzden hala bu tahvillerin içindeyim. Bu yüzden Victor bana bu gece öleceğimi söyledi. Bu yüzden hala bu kafeste birlikteyiz. Bu yüzden ...

Gözyaşlarını tutarak, korkaklık ya da kendim için üzülmek yerine son anlarımda biraz cesaret sahibi olmaya çalışıyorum. Bu zaten tüm benim hatam; Uzun zaman önce gidebilirdim; Farklı bir yol, farklı bir hayat seçebilirdim, ama görmedim, gördüğüm ve bildiğim her şeye rağmen-bunu seçtim.

Kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

İç çekiyorum, ayaklarıma bakıyorum, güzel siyah ayakkabılarla tünemiş, ve dedim ki, "O zaman neden beni buraya getirdin, Victor?" Kafamı kaldırıp ona bakıyorum.

"Niklas ve beni bir araya getirmeye çalışıyorsan, neden beni tatile çıkarmaya, şımartmaya ve benimle sevişmeye çalışıyorsan-neden beni ne kadar sevdiğini

söyle,eğer artık beni istemiyorsan?"

Ayağa kalkar ve bana doğru hareket eder, ellerini uzatan, ve yanaklarımı içlerine savuruyor. "Bu henüz söylemedim budur," diyor, çaresizlik sesinde belirgin.

Duraklar, bakışlarını yumuşatır. "Ben istedim—"

Kapı geniş odanın uzak tarafında açılır. Artemis ve Apollo'nun koridordan ödünç alınan ışık yolunda ilerlediğini görmek için hızla dönüyoruz. Ayrıldıklarında olduğu gibi sistemli ve sabırlı değil, hevesli, endişeli görünüyorlar. Birkaç dakika içinde bir şeylerin değiştiği çok açık.

Artemis yaklaşırken "Hadi devam edelim, Victor" diye sesleniyor; taşların üzerinde hareket eden botlarının sesi uçsuz bucaksız alanboyunca yankılanıyor.

"Neden burada olduğunu biliyorsun. Neden burada olduğunu biliyorsun"—o durur Alanı. "Neden burada olduğunu biliyorsun. Neden burada olduğunu biliyorsun"—

barlarda duruyor, ikizi arkasında duruyor—"Bunu söylemeni istiyorum. Bize neden burada olduğunu anlat Victor... sevgi."

Victor benden uzaklaşıyor.

Kalbim hızını alıyor, kaburgalarıma şiddetle çarpıyor; boğazım kuru; Avuçlarımın terlettiğini, kulaklarımın çarptığını, boğazımdaki damarın yemek boruma darbe açtığını hissediyorum. Gözlerim Artemis ve Victor arasında gidip. İşte bu ve bunu biliyorum. Hissediyorum. Sonra görüyorum ... Victor'un niyetini ilk kez ortaya çıkardığı o titreşen anı görüyorum, kendi yolunda gitmeyeceğini bildiği içindeki mücadele, bakışlarının aşağı doğru kayması, suçluluk duygusunun yutması-

gözleri ayaklarının yanında yerde yatan bıçağı etekle etek.

Aniden artık seslerini duyamıyorum, ya da yüzlerini göremiyorum; Zihnim

acımasızca çok uzun zaman önce, Victor'u çok az tanıdığım ama onu kalbimde

onun ellerinde ölmeye hazır yeterince sevdiğim bir zamana sürüklüyordu:

Kafamı daha da geriye çekiyor. Silah mideme doğru bastırıyor.

"Daha önce birlikte olmak istediğim bir erkekle birlikte olmadım" diyorum.

"Seninle olmak istiyorum. Sadece bir kez. Kontrolün onda olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Çelişkili, bunu teninden yayılan sıcakta, gergin ve belirsiz hareketlerinde

hissediyorum. Bir keresinde silah bağırsaklarımın derinliklerine iner ve saçımın onun içinde dışarı çıkmak üzere olduğunu hissediyorum. Ama sonra insafa geldi, kavrama sını biraz gevşeterek boynumun biraz ertelenmesine izin verdi. Şimdi

gözlerini görebiliyorum, bana öyle ölümcül ve baştan çıkarıcı bir şekilde bakıyor ki bunu bilerek yapmadığını bilsem bile.

"Burada olamaz," diyor, aynı zamanda bir fısıltı.

Ben onun gözleri üzerimde hissediyorum, vücudumu nakış, çıplak göğüslerim,

çıplak kalçalarımın kalçalarının etrafında gevşek bir şekilde mandallı olduğu yere doğru.

"Umurumda değil Victor."

Bakışları yüzüme doğru hareket ediyor ve dudaklarımın eğimini inceliyor. Sonra gözlerinin üzerinde başka bir şeyin parladığını görüyorum. O sessizce ben harap edilecek bir şey ve daha sonra sonuçta sanki beni çalışmalar ... Öldürdü.

Ve artan korkuma rağmen, hala olduğum yerde olmak istiyorum, bir katilin

acımasız kollarında kapana kısılmış durumdayım.

"SÖYLE!" Artemis kelimeleri yırtAr, endişesini ve sabırsızlığını daha da kanıtlar.

"BIZE NEDEN BURADA OLDUĞUMUZU SÖYLE, VICTOR!"

Victor, tüm karanlık ihtişamıyla ayakta, duruşu rafine, onun ifade pasif, yüksek tavana bakar, sakin, sabit bir nefes nefes ve cevaplar, "Sen beni onu öldürmek için bir istiyorum." Sonra Artemis'e baktı. "Yıllar önce seninkini aldığım gibi onun canını almamı istiyorsun. Aynı bıçakla. Aynı ihanetle. Sevdiğin adamın seni

sevdiğini sandığından daha çok sevebileceğini bilerek hayatına devam etmek

istemezsin."

Artemis çömelmiş, yerden bıçağı almak için hücreye uzanır. Tekrar kürsüye çıkıyor ve bıçağı ona doğru tutuyor. "Ölümden korkmadığını biliyorum Victor," diyor, şimdi soğukkanlılıkla, ve tehdit ya da iğneleme yok. "Seni tanıyorum, sen nasıl bir adamsın, o yüzden bunun bir öldür ya da öl senaryosu olduğunu düşünme."

Bıçağı onun açmış eline saplar.

öldür ya da öl senaryosu." Bıçağı açık eline yerleştirir-kalp kırıklığı ve öfke gözyaşları, yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "Sen, Victor, bu gece burada ölmeyeceksin, onu öldürmeyi seçsen de seçmesen de." Parmakları bıçağın

etrafında yere yığıldı ve Artemis'in eli onunkini sarar. "Bana yaptıklarından sonra, bana yaptıklarından sonra inanmanın zor olduğunu biliyorum, ama gerçek şu ki, senden ne kadar nefret etsem de, Izabel haklı... Seni hala seviyorum." Şimdi artemis ağlayan biridir; üç gözyaşı yüzünü niçin takip ediyor.

Yavaşça elini onunelinden çekiyor.

"Sana bir iyilik yapıyorum" diyor. "Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorsun, tıpkı beni kollarına alıp bıçağı boğazıma çektiğinde bildiğin gibi. Onunla tanıştığın günden beri bunu biliyorsun."

Victor elindeki bıçağa bakıyor.

Ben kıpırdamıyorum. Ben konuşmuyorum. Artık titremiyor, korkmuyorum ya da

ağrımıyorum. Ben sadece. Ben bir katile aşık olan kızım ve ne yapmak üzere

olduğunu bilmesine rağmen onu hala seven kızım.

Kaderimi kabul ediyorum.

Korkusuzum. Kalın. Ve hazır.

Ben Izabel Seyfried.

PART 15

Victor

Bu günün geleceğini biliyordum. Ne zaman olduğunu bilmiyordum. Nasıl

yapacağımı bilmedim. Ama biliyordum ve kendimi buna asla hazırlayamadım.

Sevdiğin birini öldürmek asla hazırlanamayacağı bir şey değildir. Ve benim

durumumda, bu da değiştirebileceği bir şey değil. Ellerimle ya da düşmanlarımın elleriyle olsun, Izabel'in kaderi çok yakında ölecekti ve her halükarda onu öldüren benim.

Yavaşça ona bakıyorum ve geriye dönüp bakması beni şaşırtmadı. O her zaman

tanıdığım en güçlü kadın olmuştur. Gerçek benliğini ikinci kişiliğinde bulmadan çok önce, arabamın arka koltuğunda Meksika'dan kaçmadan çok önce, bir

suikastçının hayatının yollarını öğrenmeye başlamadan çok önce-Izabel benim olabileceğimden çok daha güçlüydü, asla doğru türlü elde edemeyeceğim

erdemlere sahip. : şefkat ve sevgi, güç ve denge. O, Nora Kessler değil- her

zaman ustalaşmak için çabalamam gereken kişi. Izabel asla olamadığım ben. İşte bu yüzden onu sevdim. Onu neden sevdiğimi.

Elim bıçağı kontrol edilemeyen bir güçle kavrar; Yandığını hissediyorum,

amacından gelen ısı kemiklerime soluyor, kolumun uzunluğunu katlıyor ve

kalbime ateş ediyor.

"Sadece yap, Victor," diyor Izabel. Bana doğru adım attı, dudaklarını boğazıma bastırdı ve sonra yüzünün yan tarafını hızla atan kalbime dayadı. "Hazırım" diye fısıldıyor. "Ve ben... Seni yine de ölürken seveceğim."

Kollarımı ona dolamak, gitmesine izin vermek istemiyorum. Onu sıkıca kavrar,

yüzümü saçının içine gömüyorum; Kırılan bir kırılan gibi hissediyorum, kemiklerim aniden cam gibi oldu ve onun etrafında binlerce parçaya ayrılacağım. Dişlerimin ağzımda gıcırdan bir şekilde sikildiğimi hissediyorum. Öfke. O kadar büyük bir şekilde içimde yükseliyor ki kendimi sakinleştirmek için ona karşı savaşamıyorum.

Ama neden öfke? Neden pişmanlık ya da ıstırap değil? Oh evet, neden öfke

biliyorum-çünkü ben adam nefret ediyorum; Kendi ruhumdan utanıyorum.

Güzel ama mağlup ve hasarlı. Hayatının geri kalanında zarar görmüş ve hiçbir

duygusal sakatlanma ona masumiyetini tam olarak geri vermeyecek. Kız bir saatli bomba, kendisi için bir tehlike ve büyük olasılıkla diğerleri için. Daha önce emin değildim, ama şimdi onun hayal edebileceğimden daha dengesiz olduğunu

biliyorum. Ve bunu saklamakta çok yetenekli olduğu için, sadece benden değil, kendinden de, benden daha tehlikeli. Ben disiplinliyim. Sarai çok öfkeli. Her zaman seçimlerimden haberdarım. Sarai'nin seçimleri

Disiplin. Sarai çok öfkeli. Her zaman seçimlerimden haberdarım. Sarai'nin

seçimleri onun daha farkında, onun için karar vermek için beklemek onun ruh

halinin şiddetine göre onu üzerinde herhangi bir bilinçli kontrol bırakma niyeti olmadan yalan.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Kafasının arkasını avucumun içine aldım, silahım diğerinde yatakta yanımda

yatsın. Gözyaşlarının omzumda sırılsıklam olduğunu hissediyorum. Ve onun tatlı nokta hala benim

horoz karşı bastırır her zaman vücudu gergin. Ama ahlaki

ihtiyaçlara rağmen onu orada bırakıyorum.

"Sarai," diye fısıldadım başının kenarına, "Üzgünüm."

Silahı yavaşça arkasından kaldırıyorum.

Izabel'i daha da sıkı sıkıyorum; öfke, bellek, beni güçsüz hale, ve kendimi şiddetle kollarımda etrafında dönen bulmak böylece sırtı bana karşı onun kalp yerine-Ben onun kalp yanında atan hissetmek için dayanamıyorum!

Artemis, "Yap, Victor," diyor, ama ona bakamıyorum; Tüm anların bu anında değil.

Bıçağı Izabel'in boğazına dayandım.

Gözyaşları yüzümü ıslmaya başladı.

"Senin hakkında yanılmışım, Izabel," kulağına yakın fısıldadım; İçimi saran acı.

"Ben saatli bombayım. Hayal edebileceğimden çok daha dengesizim. Sen

disiplinlisin, ben de öfkeduyuyorum. Ve içerideki kaosu kontrol etmenin tek yolu beni kontrol eden şeyleri yok etmek."

Oda bulanıklaşmaya ve görme medenimin içinde ve dışında solmaya başlar; ne

yazık ki bu sefer boynumdaki bir damara enjekte edilen bir ilaçtan değil;

alnımdan ter damlaları, çenemden yaşlar, kalbimden sevgi, karanlığımdan gelen ışık-nasıl yere düştüm? Bacaklarım kilomu tutamadığı anı hatırlamıyorum;

Dizlerimin üzerinde taşların üzerindeyim, Izabel çıplak göğsüme yapıştı, tören bıçağı hala şah damarına dayandı.

Artemis yakınlarda "Onu öldür, beni öldürdüğün gibi" diyor, ama bilmediğim yerden, çünkü umurumda değil. "Bundan kurtulmanın tek yolu bu Victor; Kendini kendinden kurtarmanın tek yolu bu."

"Lütfen, sadece yap," Izabel yumuşak bir sesle diyor, ve beni paramparça ediyor.

Onu daha sıkı sıkıyorum, nefesini saran nefesini duyacağım ve kollarımdaki gücün altında kaslarının sertolduğunu hissedeceğim kadar. Kırmızımsı-siyah bir sis

gözlerimi kaplıyor, kapalı göz kapaklarımın arkasında dönüyor ve aniden her şey susuyor: Artemis'in sataşması; Apollo'nun sağır edici memnuniyeti gülümsüyor; muhafızların elleri silahlarına sıkıca sarılıyor; benim azgın, dönen düşünceler; Izabel'In tatlı sesi.

Elimden sızan sıcak kanın bileğimden damladığını hissediyorum. Ve sonra aniden muazzam sessizliğin ortasında uzak bir ses duyabiliyorum, ama bunu

anlayamıyorum. Bir an için, ben daha yakından dinlemek, ses anlamaya

çalışıyorum, ne yaptığımı anlamak için, ama cevaplar reddedildi. Bıçağı daha sıkı sıkısıkıyorum, daha sert bastırıyorum ve parmaklarıma bir kan fışkırtıyor. Kendi öfkem ve deliliğim yüzünden kör oldum. "NOOO!" Kendi sesim beni korkutuyor-yoksa ondan kanayan çaresizlik mi?

Bıçak klinkini taşlara dayadığını duyuyorum, kulaklarımda gök gürültüsü var, ve gözlerimi açıyorum; avucumun ucundaki yara derin

Izabel benden yere ayak oturuyor, sırtı kafes parmaklıklara dayandı, elleri hala arkasında bağlı, onun güzel özelliklerini tüketen şaşkınlık bir görünüm.

Yine kanayan elime bakıyorum. Yine Izabel'e geri dön.

"VICTOR!" Artemis bağırıyor.

Izabel ve ben sonsuzluğun bu anında kilitli kalacağız.

"Kahretsin sen! Öldür onu!"

"Geliyorlar, Artemis," diyor Apollo. "Gitmeliyiz! ŞIMDI!" dedim.

"Hayır! O o o tifrenin boğazını kesene kadar gitmiyorum! ONU ÖLDÜR! ONU ŞIMDI ÖLDÜR!"

Ben yerde dizlerimden hareket yok; Sevdiğim kadından başka kimseye bakmıyorum ve öldürmektense ölmeyi tercih ederim.

"Neden onu öldürmiyorsun?" Artemis screeches; gözlerinde çaresizlik ve acı.

"Victor... neden onu öldüremezsin... Beni öldürdüğün gibi mi?" Ağlıyor.

Sonunda Izabel'den uzağa bakıyorum ve sadece Artemis'i görüyorum. "Çünkü onu çok seviyorum" diyorum ve ağır bir yükün vücudumu terk ettiğini hissediyorum.

Artemis sertleşir, özellikleri sersemletilir.

Sonra aniden Izabel arkasında hareket bakış-hızlı, ama acı aynı zamanda yavaş-

ve başka bir bıçak flaş. Donuyorum; Hiçbir şeyi hareket ettiremiyorum, gözlerimi bile; Çığlık atıyorum ama kendi sesimi duyamıyorum.

"Seni seviyorum Victor," Izabel ağızları, ve sonra kan boğazından dökülür.

"Hayır—NOOO!"

Parmaklıklardan Artemis'in sol eli Izabel'in saçının üstünde yaralanmış, sağ, yavaş, korkunç bir şekilde, Izabel'in boğazından uzaklaşıyor, Izabel'in kanıyla lekelenmiş bir bıçak, parmaklarının altında. Izabel'in gözleri geri döner ve

beyazlar ortaya çıkar; vücudu yana doğru çöküyor. Hala hareket edemiyorum.

Görünüşe göre benimkinden daha güçlü görünmez bir güç bunu yasaklıyor.

Ölü. İçeride ölüyüm. Ölü olmak böyle bir duygu.

Saatler gibi esneyen saniyelerden sonra, duyguların telaşıyla, dizlerimin yerde dolaştırdığını, titreyen vücudumu ona doğru taşıdığını hissediyorum. Sonsuzluk gibi geliyor, ama saniyeler içinde onu kollarıma almak için mücadele ediyorum, ellerim boğazındaki yarayı örtmeye, kan akışını durdurmaya çalışıyor. "Izabel!"

Ağlıyorum, sesim gözyaşları içinde süzülüyor. "Çok üzgünüm, Izabel! Çok

üzgünüm! BIRISI ONA Yardım LÜTFEN! LANET OLSUN ŞIMDI ONA Yardım!"

Ricalarım duyulmamış olacak.

Her şey bulanıklaşır, her ses ve hareket kaotiktir, etrafımda ve kafamın içinde bir hortum tarafından fırlatılan enkaz gibi döner. İnsanlar koşuyor, silahlar ateş

ediyor, botlar taşlara vuruyor, çığlıklar, daha fazla silah sesi. "Beni affet" diye fısıldadım, her şeyi görmezden geliyormuş gibi, sanki her şeyin sakin olduğu

fırtınanın ortasındaymişim gibi, gevşek vücudunu kollarımda sallıyordum. "Beni affet...

PART 16

Niklas

İki hafta sonra...

Kardeşimin venezüella'dan döndüğünden beri masanın başındaki koltuğu boş. O

ve ben hala iyi şartlarda değiliz, ama onun yokluğunda bir yapı çeşit olmadan organizasyon bırakamam-bu düşüyor, ben de düşmek, bu tür bir şey. İşte

buradayım. Kardeşimin genellikle oturduğu yerde durup, birkaç tanıdık yüzlere bakıyor, ve birkaç yenisi de, hepsi toplantı masasının etrafında oturuyor. Nora, sağımda tırnaklarını masanın üstüne vuruyor, serçe parmağından indekse, tekrar, tekrar, ve tekrar, ve tekrar. Fredrik solu, Nora masanın karşısında oturur; her zamanki gibi sessiz, duvara bakıyor; Muhtemelen hükümetle avlandığı seri katili aklına geldiğinde, başka bir şeyden pek bahsetmez. James Woodard Fredrik'in

solunda oturuyor, bugünlerde daha sağlıklı görünüyor; Bir Vegan diyet, ya da

böyle bir bok kendini var; birkaç kilo verdim ve kendini yeni bir adam gibi

hissediyor.

Izzy'nin koltuğu boş.

Dokunun-tap-tap. Pinky'den indekse. Dokunun-tap-tap.

Masanın içindekiler, yumruklu elimin yan tarafını üzerine çarptığımda titriyor.

"Sakıncası var mı?"

Nora cevap olarak bana hırıltılar, ama parmakları hala gitmek; sandalyesine

yaslanır, bacaklarını geçer ve kolunu masaya uzatır.

Hala arada sırada onunla yatıyorum; bu ortak bir anlayışvar: aramızda iş dışında özel bir şey yok, ve biz gibi-biz bile arkadaş değiliz. Ve eğer ona bir şey olursa, umurumda değil, gerçekten. Dürüst olmak gerekirse, beni biraz rahatlatabilir.

Nora güvendiğim insanlar listemde yok ve asla da olmayacak.

"Peki bu adam nerede?" Nora, toplantı odasına açılan çift kapılara bakarak sorar.

"Yirmi dakika geç-değil iyi bir ilk izlenim."

"Bizi etkilemeye geldiğinden şüpheliyim."

"Biliyor musun," Fredrik konuşuyor, "Ben tam olarak ne için buraya geliyor hakkında brifing hatırlamıyorum."

"Ve Victor olmadan," Nora dikkatli, yana bir bakışla ekler.

"Victor bunu ayarlayan kişidir" diyorum, ve sonra Fredrik'e bakıyorum.

"Victor bunu ayarlayan kişi" diyorum ve fredrik'e bakın. "Ve tek bildiğim, kardeşime vereceğin saygıyı ona da vermen gerektiği." Bu yüzden biliyorum ki ziyaretçimiz hakkında ne düşünürsek düşünelim, ne kadar etkilenmesek de Victor için hiçbir şey fark etmeyecek.

Nora beni düzeltir. "Sen de-sadece biz değil. Ve bunun nasıl hissettirdiği hoşuma gitmiyor."

"Ben de yok," James Woodard saniye. Sonra gözlerini indirdi. "Yani, neyi sediğimin ya da sevmediğimin bir önemi yok."

"Bir çift büyüt, olur mu?" Nora başını salladığını söylüyor.

Diğer iki operatif-Tablo yeni ve muhtemelen geçici-sadece oturup dinleyin. Kadın, gergin ve takım elbisekaplı, ağzının içinde çiğneme bu can sıkıcı alışkanlığı vardır, ağzı açık-pop-click-pop-click-pop-pop; adam, uzun küçük siyah gözleri ve kabalık gibi burun ile yüzlü, benim zevkleri için çok yüksek

sesle nefes; o merdivenlerden bir uçuş kadar gidiyor lanet bir Çin pug gibi geliyor-heave, hisss-so, heave, hiss-soo.

"Umarım bu uzun sürmez," fredrik diyor. "Soruşturmama geri dönsem."

"Bence bu, senin için zor olan psikopattan biraz daha önemli" diyorum. "Izzy'e ne olduğu umurunda değil mi?" Lütfen beni kızdıracak bir şey söyleme Fredrik.

Havamda değilim.

Fredrik bana bakıyor, düz yüzlü, duygusuz.

"Umurumda," diyor, "ama olan oldu, ve biz devam etmek zorundayız."

Tamam, sanırım bu kabullenme ve yüzündeki yumruk arasındaki çizgiyi zar zor

saran bir şey. Ayrıca, adamın gerçekten hissettiklerini küçümsediğini

söyleyebilirim.

"Kim o?" Nora soruyor.

Şimdi herkes bana bakıyor, bekliyor. Dokunun, dokunun, dokunun, dokunun.

Pinky'den indekse. Pop-click-pop-click-pop. Heave, hisss-so, heave, hiss-so. Bir dakika içinde kendimi kaybedeceğim.

"Bilmiyorum," diyorum, sesler ve gerçeklerden rahatsız. "Victor ona binaya girmesi için şifreyi verdi, tüm gardiyanlara aranmayacağını söyledi, ve eğer silahı varsa onu elinde tutabilecek."

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diyor Nora. "Victor bunu neden yapsın ki? Özellikle de olanlardan sonra. Ya aklını kaçırıyorsa? Sanki tüm bunlar Sonunda Faust'u

uçurumun kenarına itti. Bu gizemli adam herhangi biri, arkadaş ya da düşman

olabilir-ya da daha kötüsü, o herhangi birimiz gibi olabilir."

"O zaman james'e daha çok benzemeyi umsan iyi olur" dedim.

James yukarı bakar, kırmızı yüzlü; İçeride biraz gülüyorum.

"Victor nerede?" Fredrik soruyor. "En azından bu kadarını söylemek zorundaydı."

Başını sikiyorum. "Bildiğim kadarıyla Dina Gregory'ye gidiyor."

Kimse bir şey söylemiyor, bunun ne anlama geldiğini bilerek.

Koridorda dışarıdaki yere vuran ayakkabıların sesi belirginleşir ve tüm gözler kapılara döner; silahlar pantolonumuzdan ve botlarımızdan çıkar, ellerimizde

sabitlenir, gerekirse ateş etmeye hazırolur. Kabul ediyorum, ben bile nefesimi biraz tutuyorum. Çünkü Nora kardeşimin sonunda kenara itilmesi konusunda haklı olabilir. Ayrıca bu konuda hiç hoşlanmama konusunda da onunla aynı fikirdeyim.

Nora'ya bu çilede yüzde yüz katılıyorum ama ona bunu bilmenin verdiği hazzı

verirsem lanetlenirim.

Sesler kapının dışında kelime alışverişinde

Sesler kapının dışında kelime alışverişinde, ve saniyeler sonra, çift kapılı bir tarafı toplantı odasına açılır. Kısa siyah saçlı uzun boylu siyah bir adam yürür,

omuzlardan ayak ayak lara siyah-gri takım elbise ve siyah ayakkabılar giymiş; elmas ve gümüş damızlık küpe onun yarı koyu tenkarşı Parıltı. Benim yaşıma

benziyor, belki biraz daha yaşlı. Nora gizlice onu kontrol gibi görünüyor-iyi, belki onu ellerimi alabilir. Ve sikim.

Boş elimi uzatırken, adama masanın karşı ucunda bir sandalye teklif ediyorum.

"Oturun."

Başını savuruyor ve sonra oturuyor. Sadece o o oturur sonra ben de aynı şeyi

yaparım. Silahımı elimde tutuyorum.

"Ben Niklas Fleischer, Victor'un kardeşi."

"Evet, kim olduğunu biliyorum," diye konuşuyor ve şimdiden beni kızdırıyor.

"Hepinizin kim olduğunu biliyorum. Victor beni buraya göndermeden önce bana iyi bilgi verdi." Kollarını kaldırıyor, dirseklerini önündeki masaya yasladı ve ellerini birbirine katlar; gümüş ve elmas kol düğmeleri ceketinin kollarından dürterek elbisesinin bileklerinde parıldayan bir şekilde parlar.

Ağzımın içini emerek, "Keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilsem. Victor bana adının Osiris olduğunu söyledi. Aslında Venezuela'da olanlar hakkında

bildiğim tek şey Izabel'e olanlar. İki hafta oldu ve hiçbir şey bilmiyorum,

omzumdaki çipi mazur görmek zorundasın çünkü kardeşim hakkında benden

daha çok şey biliyorsun."

Osiris sırıtıyor. Pislik.

Ellerini uzalar ve sırtını sandalyeye yaslar, ellerini kucağına koyar.

"Ben sadece noktaya doğru alırsınız," diyor.

"Evet, akıllıca bir seçim olurdu," geri döndüm.

Onu kışkırtma girişimimi görmezden geliyor.

"Venezüella'da olanlardan kardeşim ve kız kardeşim sorumlu" diyor, hepimize tek tek bakıyor ve sonra devam ediyor. "Victor Faust tarafından onları bulmalarına, yakalamalarına ve ona canlı olarak getirmelerine yardım etmesi için tutuldum."

PART 17

Niklas

Silahımı masaya yatırdım ama elime ulaşabiliyorum. "Görüyorum"

diyorum, ağırlaştırılmış ve şüpheli. "Ama bu benim için bir şey ifade etmiyor. Hepsini tek başıma yapabilirim."

Osiris, "Buraya sizin onayınız veya izniniz için gelmedim." diyor. "İşe almak için buradayım"—sadece bana bakıyor ve geri kalanınız için

kardeşim Apollo ve Artemis'i anlatmak için, yani buraya gelmeleri

halinde onlar tarafından gafil avlanmazsınız. Ve büyük olasılıkla

başladıkları işi bitirecekler."

"Ve neden sana güvenmeliyiz?" Nora soruyor. "Burada senin ailenden bahsediyoruz."

Bir kez daha Nora'ya katılıyorum.

"O haklı," ben yüksek sesle konuşurum. "Herkes kardeşimle farklılıklarım olduğunu biliyor, ama ne yaparsa yapsın ona karşı biriyle

asla çalışmam."

"Hestia hariç diğer kardeşlerimle hiç anlaşamamam, böylece onların da sizin oldukları kadar benim de ailem olduklarını söyleyebilirsiniz."

Fredrik, "Bu bize hala size güvenmek için bir neden vermiyor." diyor.

Osiris öne doğru eğilir ve ellerini masanın üstüne katlar.

"Uzun zaman önce," diyor, "Ailemi dışarı çıkarmak için Tarikat'ı görevlendiren bendim. Victor işi teslim eden suikastçı oldu. Onlara olan

nefretim değişmedi- Victor kadar ölmelerini istiyorum." Biraz geri döner, omuz silker ve ekliyor: "Artemis'in Victor'un kadınına yaptıklarından sonra, onun ölmesini benden biraz daha fazla istemesi mümkün."

Şimdi hatırlıyorum. Victor telefonda bana bu toplantıdan bahsettiğinde

Osiris ismiyle ilgili bir şey tanıdık geldi.

Adama uzun masanın karşısına bakıyorum. "Sen Osiris Stone'sun"

dedim. "Sen ve kardeşim, anladığım kadarıyla, en iyi arkadaşlar

değilsiniz." Ağabeyim bana Stone ailesi yle ilgili tüm hikayeyi ve onlarla olan ilişkisini hiç anlatmadı ama Bana Osiris'in onu bir sandalyeye

bağlayıp dövdüğünü söyledi.

"Hayır, arkadaş olmazdık," diye itiraf ediyor Osiris. "Ben bir tür zorlandı ... Faust'u kırılma noktasına it, sanırım diyebilirsiniz. Bu benim seçimim değildi; Emir, ona yaptığım şeyi yaptı, sözleşmem için zorunlu."

"Tam olarak ne yaptın?" Nora soruyor.

"Önemli değil," Diyor Osiris. "Burada olmamın sebebi bu değil.

Buradayım çünkü Victor olmamı istedi.

Buna hala inanamıyorum. "Kardeşimin seni onun için bir iş yapman için tuttuğuna inanmamı mı bekliyorsun?" İnançsızlıkla soruyorum.

Nora gülüyor. "Evet, picasso'nun sana resim çizmen için seni işe almasını niçin yapıyor"—ayağa kalkıyor, ellerini havaya atıyor—"Benimle dalga mı geçiyorsun?

Bu saçmalık, Niklas."

Ben de ayakta, ve nora görmezden, masanın uzunluğu yürümeye başlar, ama her

zaman sessizce onunla kabul.

"Tamam, Osiris," diyorum, "bu yüzden Victor'un senin uzmanlığına ihtiyacı var çünkü hedefleri ondan daha iyi biliyorsun; bu kadar özetlemek mi?"

Başını savuruyor. "Böyle bir şey." Sonra ben yaklaştıkça duruyor ve benden ne kadar uzun olduğunu fark ettim.

"Yani onunla ve benimle ava çıkacaksın," sanırım.

"Hayır," diyor Osiris, ve bu da benimki de dahil olmak üzere odada birkaç kaş

kaldırdı kışkırtır. "Görünüşe göre Victor, onunla olan toplantımda topladığım dan başka bir yerde oturuyor. Tabii ki, bana ne yapmayı planladığını söylemedi ama

bu özel görevi yönetmiyor. Bana ve kız kardeşime bunu onun için yapmaları için para ödüyor."

"Peki bunun benimle ne ilgisi var?" Ben soruyorum. "Buraya asker toplamaya geldiğini söylemiştin."

"Sen değil" diyor. "Victor bizimle gelecek en iyi iki ajanınızı işe alma konusunda sizinle gelmemi söyledi." Masanın etrafına bakıyor. "Burada olduklarını varsayıyorum."

"Evet, öyleler" diyorum ve sonra kendimi işaret ediyorum. "Eğer bu Izzy'ye zarar verenleri avlamakiçinse, onlardan biri ben olacağım." Nora'yı işaret ediyorum. "Ve şuradaki sarışın." Eğer bunun ne yle ilgili olduğunu önceden bilseydim, o iki gürültücüyü asla seçmezdim!

Osiris başını sallıyor. "Kabul edebileceğim sarışın" diyor. "Victor muhtemelen gönüllü olarak gönüllü olduğunu söyledi, ama sana burada ihtiyacı var."

Victor neden bu insanların peşinden gitmiyor? Eğer Izzy benim kadınım olsaydı, bunu başkasına bırakmazdım. Onları mezarlarında avlardım. Kardeşim de neden

bu toplantıya gelmedi? Neler oluyor böyle?

Fredrik duruyor; o hafifçe eğilir, önünde masada tüm on parmak uçlarını propping.

"Görünüşe göre liderimiz izin alıyor." diyor, pratik olarak zihnimi okuyor.

"Hayatının en önemli misyonunu bir başkasına bırakıyor; onun örgütün sorumlu onun hain kardeşi bırakarak-böyle şaşırtıcı ve pervasız eylemler sadece bir şey anlamına gelebilir: Victor Faust nihayet düştü. Tekrar ayağa kalkması ne kadar sürer merak ediyorum."

Fredrik Gustavsson'a bırak, odadaki şeytanlarıyla en yakın kişi, başka bir adamın onunki tarafından yenildiğini bilmek için.

Fredrik sandalyesini terk etti ve çıkışa doğru yanımıza doğru yürüyor. "Ben emrindeyim, Niklas, ne zaman bir sorgulama için bana ihtiyacın olursa," diyor, hızını yavaşlatıyor. "Ama lütfen diğer görevlerimi aklınızda tutun, öncelikle şu anki görevimi."

Sırıtıyorum. "Evet Fredrik, yardım edebilirsem seni garip fetişlerinden

uzaklaştırmamaya çalışacağım."

"Ben takdir ediyorum," diye kapıda diyor, sonra açık iter ve bırakır.

Osiris'e ve odadaki herkese geri dönüyorum.

"Tamam." Kendi kendime düşünerek başını savuruyorum. Sonra sigarayı koparırım.

Tamam." Kendi kendime düşünerek başını savuruyorum. Sonra kulağımın

arkasından sigarayı, cebimden bir çakmak koparDım ve ucunu ateşe verdim.

"Benim dışımda, sarışın Birinci Lig'deki en iyi ajandır.

Nora, "İkimiz de hangisinin daha iyi bir ajan olduğunu biliyoruz." diyerek onu görmezden gelmeye

devam ediyor.

Takım elbiseli kadını kısaca işaret ediyorum.

"Ajan O'Hara senin ikinci elemanın olacak" diyorum. "Ve eğer onlardan birine bir şey olursa"—Nora'ya sırıtıyorum—"o zaman Ajan Astım onun yerini alabilir."

Derinden nefes alıp, sonra osiris'e ciğerlerimde dumanla "Victor'un seni ve kız kardeşini işe aldı mı dedin?" diye sordum.

Osiris başını savuruyor. "Hestia," diye cevap verir. "Ailemden güvendiğim tek kişi."

"Ve bu Hestia," Nora sorar, Leery, "istekli ve istekli sizin gibi, kendi et ve kan ihanet etmek?"

"Aslında o," Osiris diyor.

"Ve sadece nasıl ... yetenekli mi?" Nora sorguluyor. "Daha da iyisi, ne kadar yeteneklisin?"

Osiris sırıtıyor ve dudaklarını kurnazca yalıyor. "Oh, ben çok yetenekli değilim,"

diye cevap lar, ama ben onun cevap misyonu ile ilgisi yok hissi olsun. "Sizi temin ederim, Bayan Kessler, değil mi?"

Nora'nın vücut hareketi sert ve güvensiz den rahat ve ilgili kayıyor. Bu da ne böyle, bir çeşit mite leme ritüeli mi?

"Neden bize artemis ve Apollo hakkında daha fazla şey anlatmıyorsun?" diye düşünüyorum. "Ve cehennem, bunu yaparken, bize sen, Hestia ve diğer her şeyi de anlatabilirsin. Bu ana nasıl geldiğimizi, Izabel'in neden bir bıçağın yanlış ucuna düştüğünü ve kardeşimin nasıl gözden düştüğünü bilmek istiyorum."

Osiris sonraki otuz dakikayı bize bildiği her şeyi anlatarak geçiriyor: kardeşimle olan geçmişi; Victor'un Artemis ile olan tarihi; Victor'un ona anlattıklarına Venezuela'da olanlar-tabii ki, bunların hepsi Osiris'in hesabı; Herhangi bir şeye inanmadan önce Victor'un hesabına da ihtiyacım olacak. Ve Hestia hakkında

kaçınılmaz sorular ortaya çıktığında, şeytan onun hakkında konuştuğumuzu duyar ve o da hemen işarette ortaya çıkar.

"Ben sadece para için buradayım," Hestia o kardeşi ne yazık ki o güzel doğru odada struts diyor. "Önce bunu halledelim: Buraya kimsenin arkadaşı ya da ortağı olmak için gelmedim-Osiris benim tek ortağım. Victor Faust'la olan kontratımda herhangi birinizin canını kurtarmak için hayatımı ortaya koymam gerektiğini

söyleyen hiçbir şey yok. Buraya bir iş yapmaya, payımı almaya ve sonra da tatlı kıçımı Venezuela'ya geri götürmeye geldim."

Evet, bu çok tatlı bir kıç, tamam mı?

Nora'ya bakıyorum, her an pençelerinin ortaya çıkacağını sezdim. Bu oda iki alfa dişi için yeterince büyük değil.

Nora Hestia doğru yürür, cesur ve korkusuz sadece Nora olabilir şekilde-bu ilginç bir gece olduğu ortaya çıkabilir. "Güven bana," Nora sırıtarak, diyor ve kollarını geçerek, "Ben burada bok adım son kişi yim." Hestia'ya yaklaşıyor, sadece bir adım ötede duruyor; Hestia'nın gözlerinde boynumun arkasına hafif bir ürperti gönderen karanlık bir gülümseme var. Ve bu hoşuma oldu.

Nora devam ediyor: "Ben de arkadaş değilim; Ve seni ölü olarak terk etmek için iki kere düşünmeyeceğim, bu yüzden sanırım birbirimizi çok iyi anlıyoruz."

Nora devam ediyor: "Ben de arkadaş değilim; Ve seni ölü olarak terk etmek için iki kere düşünmeyeceğim, bu yüzden sanırım birbirimizi çok iyi anlıyoruz."

"Sanırım var," Hestia, zehirli diyor.

İkisi de diğerinden geri dönmezler; Osiris bir kavgabaşlamadan önce aralarında adım atar ve ancak o zaman zıt yönlere doğru hareket ederler: Nora yanımdaki

koltuğuna geri döner; Hestia kardeşinin yanında. Hestia ve Osiris'in de ikiz gibi göründüğünü fark ettim.

"Peki senin hikayen nedir?" James konuşuyor-Ben o odada bile olduğunu unutmuştu. "Yani, ailenizin geri kalanının ölmesini istemenize rağmen, siz ikiniz yakın görünüyorsunuz..." Sanki birden fazla çift göz James Woodard'a aynı anda baktığında, hemen kafasını kabuğunun içine sokmuş.

"Daha önemli bir soru," Nora koyar, "nitelikleri nelerdir? Sırf bir suç ailesinden geliyorsun diye, seni düzen malzemesi yapmaz-Niklas, Victor'un bunu bu ikisine bıraktığına inanamıyorum." O sandalyenin arkasında ileri geri hız başlar. Sonra masadaki cep telefonuna uzanıyor. "Victor'u arıyorum."

Osiris, başparmağını ekranda koşarken "Biz İkizler'iz" diyor.

Nora'nın başparmağı telefonundan donuyor ve Osiris'e bakıyor.

Kafamı arkaya atıp gülüyorum çünkü buna inanamıyorum.

İkizler burcu. Burada. Bedenen.

Yine Victor'un koltuğuna oturdum ve ayaklarımı masaya tekmeliyorum, ayak

bileklerimi geçiyorum.

"İlginç" dedim.

Sonra bir sigara daha yakıyorum.

PART 18

Victor

Tucson, Arizona

Dina Gregory'nin en yeni evinin yakınına park edilmiş bu arabada geçirdiğim iki saat içinde bunu çok düşündüm: Ne zaman yalnız oturdum, şu anda olduğum

gibi, hayatım boyunca yaşanan olayları değerlendirirken? Hiç. Kendime hiç böyle bir lüks bahşetmemiştim; Bunu hak etmiyorum; İstiyorum; İstiyorum çünkü beni

korkutuyor.

Kişinin hayatını değerlendirmek, kişinin hayatında değişime yol açar.

Değiştirmek. Düşüncesi, dişlerimi diken diken etti. Ama artık onun kaçınılmaz amacına karşı sonsuza dek bağışıklığım varmış gibi davranamam. Hiç kimse

değişime karşı bağışıkdeğildir, özellikle de ondan korkanlar. Önce bizim için gelir ve bizi çabucak yok eder çünkü en zoru yla savaşıyoruz. Izabel'le tanıştığımdan

beri savaşıyorum. Etrafımda olduğu gibi acımasızca savaştım; Meksika'daki Sarai'den beri yaptığım her şey onun karıştırdığı değişimle mücadele eden

bendim.

İzabel'e onun için değişemeyeceğimi söylediğimde yanılmıştım. Daha fazla

savaşamam. Sonunda, savaşmaya devam etmek Izabel'in ölmesi gerektiği

anlamına gelir.

Ama o yaşadı.

Tekrar, tekrar ve tekrar-o hayatta. Onu kurtaran ben olmasam da onu kurtaran

bendim. Ve benim için, bu kadını hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevdiğimden daha fazla sevdiğime dair daha ikna edici bir kanıt yok.

Ama bu değişiklikte bir denge bulmalıyım. Ben hala dün aynı adam-bu asla

değişmeyecek-ama şimdi de benim parçası izabel yarattığı izin vermelidir, eşit onun yanında yaşamak için.

Arabamdan inip kaldırımda Dina Gregory'nin evine doğru yürüyorum ve

hayatımda ilk defa yıldızlara bir amaç için bakıyorum, siyah gökyüzünün

dokusunda 100 iğne, ve değişimin gerçek zamanlı gerçekleştiğini hissediyorum.

Göğsümdeki baskıyı hissediyorum, gözlerimde garip, sıcak bir ışık, ve her şeyden önce, bunu hoş karşılıyorum. Belki de değişimden kurtulmanın anahtarı budur:

onu kucaklamak, ne kadar hantal olursa olsun, ya da incelikle, bir.

Böcekler ön kapının yakınındaki yanan veranda ışığının etrafında dönerler; Uzakta havlayan bir köpek duyuyorum, gece esintisi ağaçları tarıyor, yakındaki bir evin garaj yolunda dönen bir kamyon motoru, ve kalbim kulaklarımda ve kafamda

atıyor. Hafifçe kapıyı çalıyorum. Ve yutuyorum.

Izabel hastaneden taburcu olduğundan beri Dina'nın yanında kalıyor ve Artemis'in boğazını kestiği geceden beri onunla konuşmadım.

Artemis'in boğazını kestiği geceden beri onunla konuşmadım. Her günün her

saatinde yanındaydım, uyanıkken ve konuşabildiğinde denedim ama benimle

konuşmadı. Ya da herhangi biri. Sadece hemşireler. Sabrettim, olmaya devam

edeceğim gibi. Ama içinde hissettiğim endişeyi inkar edemem, ne düşündüğünü

bilmeden, ya da başına gelenler için beni affedip affedemeyeceğini.

Kapının diğer tarafında bir hareket duyuyorum, ve sonra bir kilidin tıklanması.

Ellerim terliyor; Biraz hava almak için onları birbirlerinden ortaya çıkarım.

"Dışarıda ne kadar oturacaklarını merak ettim," diyor Izabel, kapının önünde duruyor.

Bana jest yapıyor.

"Biliyor muydun?" Ben soruyorum.

Izabel nefesiyle bir ses çıkarıyor ve sanki sorduğuma bile inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Ben de inanamıyorum. Aşk bir adamı inkar edilemez bir şekilde aptallaştırır.

Bakışlarım oturma odasını süpürüyor. Katlanmış çamaşır sepeti kanepenin

yanında yere oturur; limon kokulu mobilya cilavesi ve toz halı spreyi havada

farklıdır.

"Temizlik yapıyorsun" diyorum, sohbeti kıvılcımlamak için yaptığım kötü girişimden garip geliyor. Ben bu tür şeyler için alışık değilim; İzabel'le olanlar hakkında konuşmak istiyorum ama kesinlikle onunla birlikte gitmek istemiyorum.

"Evet, temizlik yaptım" diyor.

Mutfağa girdi, ben de takip ettim.

"Biraz kahve ister misin?" diye soruyor, bana sırtını döndü ve bir dolap üzerinden elemek.

"Hayır, teşekkür ederim."

Elini çekerken, boş çıkıyor ve dolabın kapısını kapatıyor.

Sonra omuzları yükselir ve ağır bir şekilde düşer, ve hala sırtı bana dönerek der ki, "O zaman ne istiyorsun Victor?"

"Teşekkür ederim, ama hiçbir şey istemiyorum," ben nazice ona. "Eğer bir şey yiyip içemem—"

Döndü ve barın karşısından bana baktı. "Yani, ne istiyorsun?"

Oh.

İç çekiyorum ve mutfak sandalyesine bakıyorum.

"Oturabilir miyim?"

Başını savuruyor.

"Beni görmek istemezsen anlarım—"

"Seni görmek istemeseydim Victor, kapıyı açıp içeri girmene izin vermezdim."

Bir şey bekliyor. Özür mü? Memnuniyetle ona vereceğim. Ona hastanedeyken kaç

kez üzgün olduğumu söyledim bilmiyorum ama eğer ihtiyacı olan buysa

hayatımın geri kalanında her gün özür dileyeceğim. Bir açıklama mı? Ben de

bunlardan birini vermek için umutsuz olmuştur, ve ben de o hastanede iken bunu yapmak niyetinde, ama o benimle konuşmak olmaz göz önüne alındığında, ben

doğru zaman hissetmedim.

Ben farklı bir şey ile gitmeye karar, o muhtemelen benden beklediğiniz asla bir şey-kendimden hiç beklemedim bir şey.

"Benimle evlenirsen çok mutlu olurm, Izabel.

Gözünü kırpmadan bana bakıyor ve yüzündeki ifade duygusuz olandan çok fazla

değişmemiş olsa da gözlerinde farklı bir şeyin kanıtLarını görüyorum. Ama ne

olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.

Ayağa kalktım. Çünkü oturmamak doğru geliyor.

"Ben... Ben yakında beklemiyorum," ben, sinirli başlar, "ama bir gün karım olacağını umuyoruz, çünkü ben—"

"Dur, Victor." Elini kaldırdı.

Belki de özürler ve açıklamalara bağlı kalmalıydım.

"Özür dilerim" dedim.

"Dur dedim."

Elini yanına bırakır ve bana doğru gelir; En sakin şekilde ders almak üzere

olduğumu hissediyorum.

Elleri omuzlarıma hafifçe değdi ve sonra hatırladığım tek şey, tekrar oturuyorum.

O yanımda boş sandalye çeker ve oturur, bacaklarını yukarı çizim ve çıplak uyluk altında sıkışmış ayakları ile onları geçerken; ellerini kucağına yaslar. Boğazının yan tarafında yukarı doğru akan hala iyileşen dört inç uzunluğundaki yara izine bakmamak için çok uğraşıyorum; birçok dikiş, wiry siyah bacaklar ile bir

freakishly-büyük kırkayak gibi; parlak ilaçlı yağ-Ben gözlerimi gözyaşı, sert yutmak, ve onun yerine onun güzel yüzüne bakmak. Avucumun ucundaki stiches'i

hissediyorum ama benimkiler onunkiyle kıyaslanamaz.

Sanki uygun kelimeleri toplar gibi tereddüt eder ve der ki, "Seni şiddetle seviyorum Victor. Bunu kontrol edemiyorum ve değiştiremem. Ama senin

aksine"—o duraklar, benim bakışları tutarak—"senin aksine, ben çalışıyorum değilim."

Konuşmaya başladım ama daha bitirmedi.

"Tüm yaptığın bu," diyor. "Benimle tanıştığından beri, beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştın, hiçbir erkek ya da kadının kontrol edemediği bir şeyi kontrol etmeye çalıştın, bunu kabul lenmek yerine, ve hayatın olmasına izin ver, lütfen bana bak, Victor."

Gözlerimin onunkinden saptığını fark etmemişdim. Utançtan. Pişmanlıktan.

Söylediği her şeyin doğru olduğunu bildiğiniçin.

"Ben bir çok şey affedebilirim," diye devam ediyor. "Affedip unutabilirim. Ama niklas'la ne yapmaya çalıştıysan, bunu aşabilir miyim bilmiyorum."

"Izabel—"

O, biraz öne eğilir ve sert fısıldamaya başlar. "Beni kardeşine vermeye çalıştın"—

elleri kucağında yumruklara sıkıştı—"Bunun bana nasıl hissettirdiğini biliyor musun?"

"Hayır" dedim. "Nasıl hissettiğini asla tam olarak anlayamam, ama ne kadar pişman olduğumu biliyorum, ve eğer ne kadar pişman olduğumu, nasıl

hissedeceğinin bir göstergesiyse, o zaman acının şiddetini biliyorum, en azından.

Geri alamıyorum ama bir daha asla böyle bir şey yapamayacağımı biliyorum."

"Ama bir kez yaptın," diyor başını sallayarak. "Beni istemedin..."

Ben de kafamı sallıyorum, daha güçlü bir şekilde, demek istediğimi anlamadan

önce. "Bu, gerçeklerden en uzak şeydir." diyorum. "Çünkü seni istedim, çünkü seni seviyorum, bu yüzden seni uzaklaştırmaya çalıştım. Bu yüzden seni bu

dünyada senden başka güvendiğim tek kişiye vermeye çalıştım. Bu bir hataydı,

asla affedilmeyi beklemediğim bir hataydı, ama umarım en azından

anlayabilirsin."

"Anlıyorum," diye geri geliyor. "Bunu neden yaptığını anlıyorum; Yaptığın şeyin kötü olmadığını anlıyorum. Çok yanlış, Victor. Ama beni istemediğin için yaptığını söylediğimde haklıyım.

Elimi düşürüp ağzımı kapatıyorum.

"Beni başkasına vermek istedin" diyor. "Bu gerçek devam ediyor ve tartışılamaz-nedenleriniz ne olursa olsun, yine de benden vazgeçmek istediniz."

"Ama artık bunu istemiyorum," ben hızlı bir şekilde söylüyorlar. "Ve kalbimde...

Gerçekten hiç yapmadım."

Uzanıp ellerini benimkine sokmaya çalışıyorum ama sandalyeden kalktı, beni

reddetti ve hız yapmaya başladı. Sonra kolları çapraz ve bana sırtını, o tezgahın yanında durur.

Ben de ayaktayım. Ama hiçbir şey dinmiyorum. Her şeyi göğsümde ağır bir ağırlık gibi hissediyorum ama hiçbir şey demiyorum çünkü yapamıyorum. Korkuyorum-hayır, onu kaybetmekten korkuyorum.

"Seninle hastanede konuşmadım, çünkü pişman olduğum şeyleri söylemekten

korkuyordum." Arkasını dönüyor. "Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, iyileşmek için zamana, sadece sakatlığım değil, aynı zamanda kalbimde de...

karar verin."

Kalbim düşüyor.

"Neye karar vermek için?" Beklediğimden daha sessiz bir sesle soruyorum; Ellerim yine terliyor.

Gözleri benimkini bulur ve cevap verir, "Kendi başıma yaşamak istiyorum Victor.

Kendi evimi, kendi adresimi, kendi adresimi istiyorum... yatak."

"Neden? Ne diyorsun?" Bu olamaz-Ben izin vermeyeceğim.

Izabel tezgâhı terk eder, daha da yaklaşır ve gözlerimin içine bakar. "Seni sevdiğimi söylüyorum," diye cevap veriyor, "ama artık seninle yaşamak istemiyorum. En azından bir süreliğine."

Onun duyurusu hakkında iyi ya da kötü hissetmiyorum; Kafamı her şeyden çok

karıştırıyor.

"Bir an için beni dinlemeni istiyorum" diyor. "Senden uzak olduğum süre boyunca fark ettiğim bir şeyi anlamanı istiyorum."

Başını sikiyorum. "Dinliyorum."

Kollarını çapraz ve tezgaha doğru geri yürür, onunla omuzlarında ağırlık alarak, ve onu serbest bırakmak için hazırlanıyor.

"Ben sadece benim bir şey olmadı- hatta kendi alan ve özgürlük. Düşüncelerim, eylemlerim ve kararlarım her zaman bir başkası tarafından dikte edilmiştir, hatta sen bile. Yalnız bile uyumadım." Tezgaha yaslanıyor. "Ama bu değişecek. Ne istersen ya da ne hissedersen hisset, ne istersem yapayım Victor. (Ben göz

kırpıyorum, sersemledim, ve kalbim sadece bir yumruk aldı gibi hissediyor.)

"Kendi seçtiğim bir yerde yaşayacağım, bunun için çok çalıştığım parayla

ödeyeceğim ve ne zaman istersem, ne zaman istersem, ne zaman istersem, gözlerim sırtımda ya da garaj arabamda bakıcılar olmadan yapacağım."

Kollarını kesip tezgâhtan uzaklaşıyor.

"Victor," diyor, konuşmanın tonlarını daha besleyici bir şeye çevirerek, "Benden uzak kalmak için zamana ihtiyacın var. Sen de benim kadar berbatsın.

sizden. Sen de benim kadar berbat durumdasın, daha çok ya da daha az, kim

bilir, ama ne fark eder ki?— ve bence gerçekten ne istediğimizi anlamak için biraz ara mıza ayırırsak ikimiz için de daha iyi olur."

"Ne istediğimi biliyorum, Izabel; Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin

olmamıştım-Seni istiyorum."

"Ve sen bana sahip," diyor ve daha yakın hareket eder, göğsüme bir el koyarak, kalbimin hemen üstünde. "Sen bana sahipsin..." fısıldıyor. "Ama beni sonsuza dek istediğinden emin olmak istiyorum. Ne istediğimi zaten biliyorum; Ben uzun

zamandır biliyordum-sadece sizin anlamaya konum. Ama uzun zamandır ne

istediğimi bilmeme rağmen henüz hazır değilim. Senin için gerçekten onlardan

biri olmadan önce kendi kişiliğim, kendi aşk ilişkim, her şeyim olmak istiyorum.

Sana ya da bir başkasına bağımlı olmak istemiyorum. Yapmak istiyorum... bir kez olsun kendi şartlarımla hayat yaşamak."

"Bu ne demek?" Ben, endişeli alıyorum; Ne kadar çok konuşursa, genel noktasından o kadar uzaklaşıyorum. "Tam olarak ne yapmak istiyorsun Izabel?

Anlat. Sana her şeyde yardım edeceğim."

"Hayır. Bu kadar- Yardımını istemiyorum."

"Sonra ne?" Ellerimi kaldırarak soruyorum. "Bana ne yapmamı istediğini söyle."

"Ne istersem, reddetmeden, tartışmadan, fikirleriniz olmadan yapmama izin vermeni istiyorum. Sadece bir süreliğine gitmeme izin vermeni istiyorum. her şeyi bir kenara bırakın—beni koruma ihtiyacın, bana olan sevgin ve hayatımı istediğim gibi yaşamama izin ver."

Kafamı sallıyorum. "Seni sevdiğimi görmezden gelemem ya da unutamam

Izabel."

"Ben öyle demedim," diye keser. seçimlerime, isteklerimin ve ihtiyaçlarımın önüne olmasına izin vermeyin."

Hoşuma olmayan ama onun isteklerini kabul etmek zorunda olduğumu biliyorum.

Çünkü derinlerde bir yere, eğer yapmazsam, benden uzaklaşacağını ve asla

arkasına bakamayacağını biliyorum. Bu idrak beni uyuşturuyor, çünkü daha önce hiç hissetmemiştim. Tanıdığım ve aşık olduğum Izabel yaptığım her şeyi affederdi.

Yapışkan ya da çaresiz olduğu için değil-Izabel her zaman yapışkan ya da çaresiz bir şey olmuştur-ama beni kendini sevdiğinden daha çok sevdiği için; Evren ona onun için kötü olduğumu söylese bile yanımda olurdu.

Ama Izabel artık o kişi değil. O büyüdü. O var ... Değişti. Ve benim aksime, o bunu zarifçe kucaklıyor.

"Her şeyi bir kenara bırakacağım" dedim sonunda. "Ve size yer inizi vereceğim-bize yer vereceğim."

Küçük bir gülümseme gözlerinde zar zor görünür hale gelir.

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle.

Yere bakıyorum. Sonra ellerimde. Sonra yine yerde. Ne söyleyeceğim ya da ne

yapacağımı şaşırdım. Bu yüzden burada rahatsızlık içinde duruyorum.

"Victor," dedi yavaşça, ben de başımı kaldırdım. "Benden sakladığın başka bir şey var mı bilmem

gerek. Yalanlarla kirlenmeden önce havayı temizlememiz gerekiyor ki onlar için birbirimizi göremiyoruz."

"Başka bir şey yok, Izabel," diyorum. "Artık gerçek beni tanıyorsun; Başkalarına affedilmez şeyler yaptım. Sana yalan söyledim, seni manipüle ettim, hatta seni kendi bencil ihtiyaçlarım için kullandım.

Başını savuruyor. Sadece bana inanıp inanmadığını merak ediyorum.

Sonra yere baktı.

"Onu hala seviyor musun? Artemis mi?" Gözleri benimkiyle yavaşça buluşuyor.

"Onu hala seviyor musun? Artemis mi?" Gözleri benimkiyle yavaşça buluşuyor.

"Hayır" diye hemen cevap veririm. "Onu severdim, ama bu uzun zaman önceydi."

"Peki ya bebek?" diye soruyor ve keşke öyle olmasa diliyorum. "Söylediğin şey doğru mu? Bebeğine hamile olsaydı onu öldürür müydün? Ben sadece ... Victor,

sana inanmıyorum. Ne yaptığın ya da sakladığın sırlar umurumda değil. Geçmişte yaptıklarının ne kadar vahşi olduğu umurumda değil-Bebeğini öldüreceğine

inanmıyorum... Ben sadece yapamam-"

"Kızgındım, Izabel," diye konuşuyorum. Bir deliğe girip dünyaya kaybolmak istiyorum.

Şimdi mutfağa doğru adım atmaya başladım, kollarım çapraz. Artemis'in yüzü,

bana ihanet eden yüzü, beni ne kadar sevdiğini iddia ederse etsin, çocuğumu

öldürdü.

"Victor mu?"

"Kızgın olduğumu söyledim," tekrar ediyorum, duvara bakarak. "Çocuğumu öldürdü... ve..." İç çekiyorum, yumruklarımı orta kısmıma doğru sıkıyorum. "Ve bunun için onu asla affedemem."

"O zaman ona yalan söyledin," diyor Izabel, umutlu.

Döndüm ve ona baktım. "Evet," diye cevap verdim. "Onu incitmek istedim. Ama hayır, çocuğumu taşısaydı onu öldürmeyecekdim."

Rahatlamış bir nefes alıyor.

Başka bir şekilde cevap verseydim ne derdi ya da yapardı?

PART 19

İzabel

Victor başka bir şekilde cevap verseydi, onu ne kadar çok sevmeme rağmen,

çekip giderdim ve asla arkamı bakmazdım. Ona gelince, ben bir çok şey

affedebilirsiniz-Niklas ile planı bile-ama o çocuğunu taşıyan bir kadın cinayet olabilir kadar soğuk bir adam göz ardı asla, ne kadar genç ya da karışık ya da beyni yıkanmış olursa olsun-Ben sadece yapamadım. Ama bu kadar acımasız

olabileceğine kalbimde inanmadım.

"Artemis seni arıyor olacak, Izabel" diyor. Kapıdan girdiğinden beri söylemek istediği bir şey miş gibi hissediyorum. "Senin hala hayatta olduğunu

öğrendiğinde"

"Onu bekliyor olacağım" dedim.

"Korunmaya ihtiyacın var."

"Hayır," dedim hemen, "Ben yok. Garaj yolumdaki bebek bakıcıları hakkında söylediklerimde ciddiydim Victor. Eğer birinin beni izlediğini öğrenirsem..."

Orada duruyor, gerisini bekliyor, ama ben onu orada bırakmaya karar verdim,

bırak kendi çıkarımlarını yapmasına izin vereyim, çünkü herhangi biri mümkün. Ve sanırım bunu biliyor.

Sonunda başını savuruyor, kararımı kabul ediyor ve kalbinin içinde ona karşı

savaşıyor. Bunu gözlerinde görüyorum, kavga.

Ona yaklaştım, ayağımı itdim ve ağzının kenarını öptüm. "Bunu duymak senin için zor olacağını biliyorum" diyorum, "ama bilmeni isterim ki... İşlerin bu hale geldiğine sevindim. Benden sakladığın tüm sırlardan Artemis'in bıçağı boğazıma kaydırdığı ana kadar her şey"—yaramı parmak uçlarımla dokunurum—"Bunun için minnettarım."

Victor'un kaşları içe doğru çekilir; O inançsızlık, reddi ile başını sallar, ama onun ne düşündüğünü söylemesini engellemek için tekrar göğsüne elimi yerleştirin.

"Bu genellikle hayal bile edilemez acı ve sıkıntı," ben devam, "sonuçta bize kim olduğumuzu görmek yapar, biz olması gerekiyordu, biz her zaman derin içinde

oldum ..." Elim göğsünden uzaklaşıyor. Ona daha fazlasını anlatmak istiyorum, içimde uyanık olan kişi hakkında, ama yapamam. Bir adım geri çekilip onun

yerine dedim ki, "Artemis beni öldüremez Victor. Bu gerçeklerden eminim. Onun elleriyle ölmem gerekseydi, şu anda burada dikiliyor olmazdım."

"Sarai" mi? Koridorun sonundaki yatak odasından Dina'nın aramasını duydum.

Ben kısa bir süre salona doğru bakmak, ve sonra geri Victor, kim bu sessiz dış

altında endişeli görünüyor-o bizim konuşma uzun bitmeden önce sona erecek

bilir.

Ben de böyle istiyorum.

"Dina'ya yardım emeliyim" dedim.

Yine de hayal kırıklığıyla başını savuruyor.

"Nasıldı?" diye soruyor.

"Pek iyi değil. Gittikçe kötüleşiyor. Bence teşhis, sadece ona ne olacağını bilmek, hastalığı

hızlandırıyor."

Yine başını savuruyor.

"Her zaman böyle olur," diye ekliyorum. "İyisin, belki birkaç küçük semptomu, ama zayıflatıcı bir şey yok, ve teşhisten altı ay sonra, öldün." Parmağımla kafamın kenarına dokunuyorum. "Çoğu kafa-belki de hepsi-Ben sadece Dina ikna

edebilseydim diliyorum."

Yine, Victor sadece başını salar. Üzerinde çalışması gerektiğini düşündüğüm

başka bir şey daha var: gündelik tarafını geliştirmek, belki bir gün o ve ben dondurmanın birçok tatları hakkında anlamlı bir konuşma yapabiliriz, ya da

müziğin ruhları neden hareket ettirdiği, ya da hiçbir şeyin bir kara delikten nasıl kaçamayacağı hakkında. Birlikte olduğumuz kısa sürede pek çok şey hakkında

konuştuk, ama asla, hatırlayabildiğim kadarıyla, hayattaki önemsiz görünen

şeyler hakkında, mesleğiyle ilgisi olmayan şeyler-benim için önemsiz olan şeyler, ve önemli olan büyük bir şey. Anlaşma.

"Ben orada olacağım," ben anneme sesleniyorum.

Sonra tekrar ayağımı iterim ve Victor'u ağzından öperim.

"Seni seviyorum Victor."

"Ve seni seviyorum..."

Daha fazlasını söylemek istediğini hissediyorum ama onu zorluyor.

"Sarai, tatlım..." Dina arıyor.

Victor'a "Gitmeliyim" dedim.

Gönülsüzce dışarı çıkar; verandadan gelen ışık omzuna dokunur ve yüzünün bir

tarafını gölgede bırakır.

"Victor" diyorum, son adımı atmadan önce.

Durdu, bana bakmak için döndü.

"Bilmek istediğim bir şey var" dedim.

"Herhangi bir şey" dedi.

Duraklıyorum. "Beni o kafesten nasıl çıkardın? Beni nasıl kurtardın? Çok sonra hatırlamıyorum—"

"Seni kurtarmadım," diye üzülerek itiraf ediyor. "Seni bağışladım ama kurtarmadım. Elimden bir şey gelmezdi."

Bu beni şaşırtıyor; Ona bakıyorum, boş suratlı, o geceyi hatırlamaya çalışıyorum, herhangi bir detay, ama yapamam.

"O zaman kim yaptı?"

Victor'un bakışları başıboş gider ve bir an için basamaklara bakar.

"Tarikat'tan biri" diyor.

Nefesim yakalıyor. "Bizimkimi?" Tereddütle soruyorum. "Ya da Vonnegut'un mu?"

Bir an bile bir şey söylemiyor; Tam olarak orada görünmüyor bile.

"Victor mu?" Kafamı bir açıyla çeviriyorum, ona en üst basamaktan yan yana bakıyorum. "Bizim mi, Vonnegut'un mu?" Tekrar ediyorum. Kalbimde, ben zaten cevap biliyorum-Ben sadece bunu anlamak gerekir-ve eğer doğruysa, o zaman

önünde yatan yeni sorunlar bir bok-fırtına var.

Yine de cevap vermiyor ve artık buna ihtiyacı olmadığını biliyorum.

"Güvende misin?" Ona sordum. "Bana yalan söyleme Victor, nerede olduğunu biliyorlar mı?"

"Her zaman biliyorlar, Izabel." Sesi sakin, sözleri neredeyse... doğada kıyamet.

"Tüm bunların her şeyi an meselesi"—havada el sallıyor—"Tüm bu özgürlük, bu yaşam, sona erecek. Sana en başından beri vonnegut ölene ve tarikatının

kontrolünde olana kadar hiçbirimizin özgür olmadığını söyledim. Her şeyin

sonundan bir nefes uzaktayız. Ve hiçbir duvar, sır ya da kılık değiştirme bizi sonsuza dek saklanamaz. Vonnegut bizi ortadan kaldırmadan önce tespit edilmeli ve ortadan kaldırılmalı."

"Her zaman biliyorlar, Izabel." Sesi sakin, sözleri neredeyse... doğada kıyamet.

"Tüm bunların her şeyi an meselesi"—havada el sallıyor—"Tüm bu özgürlük, bu yaşam, sona erecek. Sana en başından beri vonnegut ölene ve tarikatının

kontrolünde olana kadar hiçbirimizin özgür olmadığını söyledim. Her şeyin

sonundan bir nefes uzaktayız. Ve hiçbir duvar, sır ya da kılık değiştirme bizi sonsuza dek saklanamaz. Vonnegut bizi ortadan kaldırmadan önce tespit edilmeli ve ortadan kaldırılmalı."

"Burada olmamdan endişe duymanın asıl sebebi bu, değil mi?" Ona doğru iki adım aşağı indim. "Artemis'in bununla bir ilgisi yok, değil mi?"

Başını savuruyor.

"Artemis'in söz konusu olduğunda sana güveniyorum, evet." Benimle buluşmak için adım attı. "Ama bir şeyler bilmelisin."

"Söyle bana" diye ısrar ediyorum.

Duraklar ve sonra sesine inanmaz gibi bir ipucuyla der ki, "Kafandaki fiyat benimkinden bile daha büyük."

Gözlerimi ve alnımı şaşkınlık çizgileri ile buruşturma hissediyorum; başım arkaya doğru.

"Anlamıyorum" dedim.

Bir süre sonra Victor itiraf eder ki, "Ben de öyle."

Kafamdaki düşünceler gürültülü olsa da sessizce duruyoruz. Bu nasıl doğru

olabilir? Neden? Tarikat neden beni Victor Faust'tan daha çok istesin ki? Bir an için kendi sesimi bulamıyorum.

Kafamın arkasını büyük elinin avucuna sığdıran Victor öne doğru eğildi ve

dudaklarını alnıma değdirdi. Elmacık kemiklerim. Çenem. Ağzım. Onu yakalama

ve beni durduğumuz yere götürmesi için her türlü sebebi verme dürtüsüyle

savaşıyorum. Öpücüğü nefesim kesiliyor ama ben göstermiyorum. Dokunuşu ve

yakınlığı bana asla tam olarak kontrol edemeyeceğimi bildiğim şeyler yapıyor ama bu sefer onu evcilleştirebiliyorum.

Sonra merdivenlerden aşağı yürüyor, ben de onun gitmesini izliyorum, uzun

boylu, atletik figürü ağaçların kaldırımını kaplayan gölgelerde kayboluyor.

Sonra da gitti.

Bana evlenme teklif etti... Hayır, şu anda bunu düşünemem. Yapmam gereken

çok şey varken bu olasılığı kalbimde taşıyamam.

Düşüncelerimden baktım, karanlık onu tamamen yutmadan önce onu son bir kez

görmeyi umuyordum, ama o orada değil ve olmayacağını biliyordum.

Bir süre önce, onu durdururdum, Victor'un bunun hoşçakal olmadığını bilmesini isterdim. Ama işler değişti. Ona olan aşkım değişmedi ama etrafımdaki her şey de öyle. İçimdeki diğer her şey. Ve Victor, ben aynı-o değişti bakın; o hala değişiyor.

Birbirimize olan aşkımız değişikliklerle birlikte gelişebilir mi? Bağımız zamanın sınanabilir mi ve sonunda bir araya gelebilir miyiz, daha güçlü, kırılmaz mı?

İhtimaller asla bilemeyebiliriz, çünkü bunu öğrenecek kadar uzun

yaşayamayabiliriz.

Ona sorabileceğim o kadar çok sorum var ki benim yerimdeki çoğu insan. O gece tam olarak ne olduğu, beni kimin kurtardığı, neden kurtarılmettiğim, neden hala özgür olduğum hakkında sorular. Bunları bilmek istiyorum. Ama henüz değil.

Daha önce yapmam gereken daha önemli bir şey var.

Şey. Ama henüz değil. Bunların herhangi birini düşünmeye başlamadan önce

yapmam gereken daha önemli bir şey var. Daha önemli biri.

Bakışlarım karanlık kaldırımda sabit kalıyor, hafızam onu geçirdiği anda, uğruna öleceğim ve uğruna öldüreceğim adamın her ayrıntısının tadını çıkarıyor. Eğer acısını dindirecek olursam, öldüreceğim adam.

Gözlerimi kapatıyorum, yüzünün anısını kapatıyorum ve anneminkiyle

değiştiriyorum, yavaşça merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve eve geri dönüyorum.

Ağır bir kalple. Ağır bir amaç için.

"Beni terk ettiğini sanıyordum," diyor Dina, yatak odasına girdiğimde.

Üzerine serdiği çarşaf kirlenmiş; artık kollarını zar zor hareket ettirebiliyor ve doktoruna göre, yaklaşık bir ay öncesinden beri kendini tuvalete kadar yürüyerek mümkün olan dünyanın dışında. Bir yıldan fazladır benden saklıyordu,

endişelenmemi istemiyordu. Onu son gördüğümde iyi görünüyordu; o ben

yapabileceğim hemen hemen her şeyi yapabilirdi, ama hastalık son zamanlarda

kötü kaçınılmaz dönüş aldı, ve ALS ile geri dönüş yoktur.

"Ben buradayım," ben yavaşça, bir eliyle başını kaldırarak ve altındaki yastık rejusting ona söylüyorum.

Zorlukla, çarşafları değiştirmeyi ve onu yataktan çıkarmadan temizlemeyi

başarıyorum.

"Bunu benim için yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm, küçük kız."

"Bunların hiçbiri," ben sertçe, temiz bir çarşaf ile belden aşağısı onu kapsayan ona. "Ve seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Sana bakmak için burada

kalıyorum."

"Hayır!" diye savunuyor. "Burada kalıp her gün kıçımı silen sayılamazsın, Sarai-Sana izin vermeyeceğim."

"Beni nasıl durduracaksın?"

Kaşlarını çatıyor. Bir an için, sanırım bu hastalığı olan birine söyleyebileceğim en kötü kelimeleri seçtim, ama o zayıf bir gülümsemeyle zihnimi rahatlatıyor.

"Çok zor bir hayatın oldu, küçük kız; yaşadıklarını düşünmek kalbimi acıtıyor."

"Hiçbir şey diğer insanlarla karşılaştırıldığında," diyorum; Alnını ve yüzünü Sıcak, ıslak bir bezle sildim.

"Ve bunların hiçbiri," diye karşılık savunuyor; Bana parmağını sallamak istediğini biliyorum ama elini kaldıramıyor. "Çoğundan çok daha fazla acı çektin, Sarai, bunu yapma. Dünyaya deli gibi kızmaya hakkın var."

"Tabii ki kızgınım" dedim, "ama bu konuda bir şeyler yapıyorum, Dina. O berbat ülkelerde tecavüze uğradıkları için taşlanarak öldüren kadınlar var; çok fazla cilt göstermek için atış veya asılı; sekiz yaşındaki kızlar seks sırasında kırk yaşındaki kocaları tarafından öldürüldü-onlar bu konuda bir şey yapamaz. Ama

yapabilirim..."

"Gözlerinde o bakış var, küçük kız."

Ben odak içine geri göz kırpma, ve elimi yüzüne yakın yıkama bezi tutarak

bakmak; eklemlerim bu kadar sert bir şekilde tutarak beyaz.

Elimi rahatlatarak, "Ne bakışı?" diyorum, bilmiyormuş gibi yaptım ve yüzünü temizleyerek geri döndüm.

Dina derin kırışıklıklar ve yorgunluk ile çerçeveli gözlerden bana bakar; onu kıvırcık gri-sarı saçları yastık karşı yumuşak yatıyor, onu

tükenme; onu kıvırcık gri-sarı saçları yumuşak yastık karşı yatıyor, yıkama bezi onu saç çizgisi nemli. "Uzun zaman önce, seni geri aldıktan hemen sonra sahip olduğun. Bunu asla unutmayacağım, o gün masaya oturup milyarder Arthur

Hamburg hakkındaki haberleri izledin.

Ona sürpriz bir bakış attım. "Bunu biliyor muydun?"

Dina zayıf gülümsüyor. "Bana Los Angeles'ta bir adam öldürdüğünü itiraf ettin. Ve haberlerde o adama nasıl baktığını hiç unutmadım. Sonunda anladım, ya da en

azından ben yaptım düşündüm-Benim önsezileri vardı. Şu ana kadar emin

değildim."

Başını savuruyorum ve çamaşır bezini komideye dayadım. Elini ikielimin içine

aldım ve okşuyorum çünkü bunun bir an olduğunu hissediyorum.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor. "Biliyorum tatlım, sana ne yaptığın hakkında çok fazla soru soramam, ama ben.

"Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım, Dina." Yavaşça elini sıkıyorum.

Gözlerindeki yumuşak bakışla bana teşekkür ediyor.

"Mezarımda yuvarlanacağıma hissederim" diyor. "Bak, tehlikeli bir hayat yaşadığını biliyorum. Ama senden asla yapmanı istemediğim bazı şeyler var.

Oraya gitmeyeceğine söz ver. Haberlerde her zaman görüyorum: masum insanlar

bu aşırı tarafından kaçırıldı; kafa kesmeler—Sarai, bir dahaki sefere sen

olabileceğini bilerek huzur alamıyorum."

Kafamı sıktım, elini tekrar sıktım. "Endişelenecek bir şey yok, Dina" yalan söylüyorum, çünkü yapmak zorundayım. "Oraya gitmiyorum, söz veriyorum." Ona gülümsüyorum, sonra eğildim ve alnını öpüyorum; Daha sonra elini kıyorum ve

üstünü öpüyorum.

Ona başka bir şey söylemiyorum ve şükürler olsun ki sormuyor. Artık ona yalan söylemek istemiyorum.

"Sarai," dedi yavaşça, "Annenin erkek arkadaşının evime gelip seni aradığı günü hatırlıyor musun?"

Gülümsüyorum. Sonra da onu kapıda tüfeğiyle dururken hayal ettiğimde

gülmekten kendimi alamıyorum.

"Evet, hatırlıyorum."

O da gülümsüyor.

"Yağlı kafasını uçurdum ve sonrasında gözümü kırptım ya da kendimi kötü

hissettim. Senin için her şeyi yaptım."

"Biliyorum," dedim yavaşça, ve elinin üst kısmını okşadım.

Ama artık gülümsemiyorum, çünkü bununla nereye gideceğini bildiğimi

hissediyorum; Şimdi ne diyeceğini biliyorum.

Gülümsemesi de kayboluyor, yerini daha kasvetli bir şey alıyor, tahminimi doğru kanıtlıyor.

"Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum, bebeğim," diyor, "ama sen var ...

bir karar verdi?"

Gözlerine bakamıyorum.

"Senden istememin bencilce bir şey olduğunu biliyorum," diyor, "ve bu yanlış, korkunç, ve belki de affedilemez, ama bu katmanları soyduğunda.

korkunç, ve belki de affedilemez, ama bu katmanları soymak ve gerçekten ne

olduğunu görmek, bunun yanlış değil, sadece dayanılmaz zor olduğunu bilmek

zorunda. Bu merhamet ve merhamet, Sarai."

Devam ediyor, davasını yalvarıyor:

"Uzun ve iyi bir hayat yaşadım— planladığımdan daha kısa; Kendimi pamuklu beyaz saçlı, batık suratlı hayal ettim çünkü artık takma dişlerimin içinde olmasını umursamıyordum, ve tıpkı büyük büyükannemin ön verandasında oturduğu gibi

sallanan bir sandalyede oturuyordum. Doksan bir. Bu kadar uzun yaşamayı

planlıyordum. Bu hedefe birkaç on yıl kaldı ama sorun değil. Sahip olduğum

zamandan memnunum." Sesi sallanıyor; Elini daha sıkı sıkıyorum. "Sana

sormamam gerektiğini biliyorum... Üzgünüm, Sarai, sadece çaresizim. Kalan, hareket edemediğim, konuşamadığım bu bedende sıkışıp kalmak istemiyorum.

Eğer yapabilseydim... küçük kız, eğer kendim yapabilseydim, "—öfkesi onun sesinde yükselir —"Yapabiliyorken yapmalıydım!"

Elimi onunkinden hareket ettirip yavaşça göğsüne yerleştirdim. "Sakin ol anne; Her şey yoluna girecek."

Nem gözlerini kaplar, ve o kırılgan bir gülümseme yönetir.

"Sen benim annemsin" dedim, onu gülümseten şeyin bu olduğunu bilerek. "Sen her zaman oldun."

"Ama nasıl bir anne kızına senden ne istediğimi sorar?" Şimdi bana bakamayan o.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Olma" dedim ve tekrar elini titreteceğim. Sonra yutuyorum, ona ne

söyleyeceğimden emin değilim, ama yine de yapıyorum. "Daha önce de yaptım"

dedim. "Ben..."

Birden, hafızam zihnimi Dina'nın gözlerindeki yaşlar gibi kaplar.

Pistonu geri çektim, iğneye bir kaşık daha eroin çektim. Her iki gözüm de

zonkladı; yüzümün sol tarafı sağdan daha büyük hissettim; Anneme her gün

bakıcılık yapmaktan, damarlarıyla beslenmekten çok kızgındım, çok yorulmuştum çünkü artık kendi kendine bulamıyordu; koku yorgun; Javier yokken bu adamların bana tecavüz edip beni dövmelerinden bıktım. Az önce ayrılan, annemin önünde

bana tecavüz etmemgerektiğini düşündü. Ve o sadece yatağa uzandı, bize sırtını, onu durdurmak için ona bir el hareket ettirmek için çok yüksek. Fazladan bir kaşık eroin, kalbimde çok fazla olduğunu biliyordum. Zayıflamış bedeninin bir tane

daha kaldıramayacağını biliyordum.

Biliyordum...

"Sarai, bebeğim," annem bana fısıldadı; vücut kokusu, güçlü parfüm ve sigara ile karışık, o kirli yatakta yanıma yattı gibi beni boğdu. "Beni affet, değil mi? Bunların hiçbirinin olmasını istememişdim. Ben sadece ... düzgün düşünmiyordu." Eroin kan dolaşımında yüzmeye başladığında gözlerinin beyazlarını karanlıkta gördüm.

Tanrı'nın yüzüne dokunmuş gibi coşkulu bir şekilde gülümsedi. İğneyi yatağın

dibindeki tepsiye indirdim.

"Sorun değil, anne," diye fısıldadım ve tüylü kolundan turnike gevşetildi. "Seni affediyorum..."

Kendimi şimdiki zamana dönmeye zorlayorum.

Dina'nın gözlerine baktım.

"En azından soracak cesaretin var," diyorum, zihnimin ve kalbimin saçaklarında kalan anılar.

Elini öpüyorum.

"Benim için piyano çalar mısın, küçük kız?"

"Tabii ki istiyorum, anne. Tabii ki olacak..."

PART 20

Victor

Boston'daki karargahım mükemmeldi. Şehrin kalbinde yer alan, tüm ihtiyaçlarım ve personelim için yeterli seviye ve odalarla inşa edilmiş, göz önünde gizlenmişti; söz değil, daha önce bir ıslahevi olarak, burada kurulduğundan bu yana amaç kendi payına daha fazla hizmet veren hücreler ile donatılmıştır.

Mükemmel.

Yine de o kadar da mükemmel değil.

Bir bakıma, bir an için bile olsa aynı yerde çok uzun süre kalabildiğime inanmak bir fanteziydi. ve herkes içinde.

Boş.

Şu anda mükemmel sığınağımı tarif eden tek kelime bu; her mobilya, her resim, her silah, mermi, kan örneği ve bilgisayardan temizlendi. Ama daha da önemlisi, casuslarımın, suikastçılarımın, gardiyanlarımın uğultusu susturuldu ve binanın duvarlarını terk ederek maruz kaldıklarını fısıldadı. Neredeyse onları duyabiliyorum, birbirleriyle konuşuyorlar.

Bir zamanlar ofisimin şehre bakan bir yankısı var; her şey şimdi ses yastık için hiçbir şey olduğu bir yankı üretir. Bu gün yankı Gustavsson'un odaya girerken arkamdan yerden hareket eden ayakkabılarından geliyor.

Ve onun sesi, gereksiz yere varlığını bana belli ediyor.

"Buradayım, Faust."

Ben parmaklıklı pencerede durmak, ellerim önümde aşağı geçti, ve ben filmli bir cam ile şehrin görüntüsünü almak: geceye geçiş gün, trafik yoğun saat incelme son birkaç dakika olarak solmaya altı yüz bin saat sakinleri, Bostonluların koşuşturma yasadışı faaliyetleri hiçbir şey bilmeden hayatlarını yaşayan, her zamanki suç dışında, her gün etraflarında oynamak.

"Beni görmek mi istedin?"

Hala sırtım ona dayansam, başını savuruyorum.

Bir süre sonra, pencereden dönüp onunla yüzleşeceğim.

"Sana bir sandalye teklif ederdim"—ellerimi parçalıyor, boş odada jest yapıyor—"ama gördüğün gibi..."

"Ayakta iyiyim."

Yine başını sikiyorum.

Daha fazla açık alanda faaliyet gösteremeyiz." diye başlıyorum. "Tarikat'ı devirene kadar olmaz ve gerçek Vonnegut'u dumana çevirene kadar bunu

başaramayız." Ona doğru yürüyorum, yavaşça, ellerim önümde tekrar katlandı, ve sonra durdum. "Zamanımın ve kaynağımın bir kısmını vonnegut'u doğrudan veya dolaylı olarak dışarı çıkarmayı içermeyen herhangi bir göreve harcamak bile bir hataydı. Bu bugün itibariyle değişir-ama endişelenmeyin; seri katilinizi

yakalamak için hükümetle yakın çalışmaya devam edeceksiniz."

Gustavsson, "Bunu takdir ediyorum," diye konuşuyor, rahatladı, "ama bu tam olarak söylediğin şeyi yapmıyor mu?

"Hayır," diye cevap verdim. "Onlarla yakın çalışmak dolaylı olarak Vonnegut'a doğru ilerliyor. Onu neredeyse benim kadar istiyorlar. onlar, zaten bildiğiniz gibi, kaynakları ve bilgi ben yok ve çok ihtiyacım var. Olduğunuz gibi devam edin, ama her zaman olduğu gibi, gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutun; bana bir şey rapor, ne kadar küçük olursa olsun, Vonnegut, Tarikat, ya da onun bir parçası olan

herkes ile ilgisi var-doğrudan veya dolaylı."

"Tamam, ama ya diğerleri?" diye soruyor. "Niklas, Nora, hatta James Woodard bile-- izabel'den bahsetmiyorum bile." Açıkçası, izabel hakkında her şeyi bilmek için çok ilgili ve hatta biraz endişeli. Bildiğim kadarıyla Artemis'ten beri onunla konuşmadı. Gustavsson, herkes gibi, eminim, benim tarikatımın içinde ya da

dışında ona ne olacağını bilmek ister.

Tek sorun ... Ben de öyle.

"Kessler Osiris Stone ile ortak kalacak- vonnegut daha benim için daha önemli tek misyonu, Artemis ve Apollo bulmak, ve bunu yapmak için Osiris ve Hestia daha iyi kimse yoktur. Bu dışarıdan bir iş ve onlar benim Tarikat'ımın üyeleri değiller, ama yine de Kessler, onlarla birlikteyken gözlerini ve kulaklarını açık tutarak vonnegut görevi üzerinde dolaylı olarak çalışacak."

"Osiris Stone'un bir şekilde Tarikat'la ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gustavsson sorgular.

"Bu olası değil, ama mümkün, ve ben herhangi bir taş çevrilmemiş bırakarak riski olamaz-artık. İtiraf etmeliyim ki, Vonnegut Tarikatı'nın üyelerinin bizi

Venezüella'da, Artemis ve Apollo ile aynı zaman diliminde bulmaları bana biraz tuhaf geliyor. Ayrıca, belirttiğim gibi, Taş kardeşlerin Onbeş yıl önce Osiris'in onlarla yaptığı anlaşmadan daha fazla bir ilgisi olmadığını da kabul ediyorum. Ben sadece tüm üsleri kapsayan, aynı zamanda, apollo ve Artemis bulmak için ne

gerekiyorsa yapıyor, böylece olabilir ... yaptıkları ndan dolayı doğru bir şekilde cezalandırılır." Yavaşça, boynumu kırıp çenemi patlatıyorum; Son zamanlarda bulduğum bir oyalama, kör edici öfkemi yatıştırmaya yardımcı oluyor. İntikam

ihtiyacım. Hiç bu kadar öfke dolu duygular yaşamadım. Hiç tek başıma oturup,

dört duvara bakıp, gustavsson'un aklından çıkarılacak kadar kanlı ve acı dolu bir sahne hayal etmemiştim.

"Peki ya Niklas?" Gustavsson diyor ki.

"Kardeşim—"

"Var mı," Niklas o odaya girer gibi, keser. "Burada benimle benim hakkımda konuşabilirsin."

Onu görmeyi beklemiyordum-biz hala çok fazla konuşma açısından değil,

kesinlikle bizim iş dışında değil. Dün Niklas'a bu toplantıya davetiye uzattım, ama cevabı "O zaman jack-off var, ama yine de teşekkürler" olduğu göz önüne alındığında, bu onu görmek için beklenen son yer

James Woodard saniyeler sonra odaya giriyor.

"Üzgünüm geciktim," dedi sinirli bir şekilde.

Odadaki her kişiye tek tek bakıyorum, isimleri kafamda kontrol ediyorum:

Gustavsson, Woodard, ve son olarak, kardeşim. İnanılmaz derecede eksik

hissettiriyor. Ama Kessler'ın yokluğunun bu duyguyla bir ilgisi yok. Izabel'In burada olmaması beni hayal edebileceğimden çok daha fazla etkiliyor.

Yutuyorum, çenemi kaldırıyorum ve elimizdeki konulara uyacağım.

"Vonnegut yok edilene kadar ve Tarikat'ın kontrolü bende olana kadar, bugünden itibaren bir örgüt olarak dağılacağız ve bölüneceğiz. Güvenli yollarla birbirimizle temas halinde olacağız, ama uzun bir süre birbirimizden pek bir şey görmedik. Bir yerde çok fazla ımız çok büyük bir risk-şu anda olduğu gibi, örneğin. Eğer birimiz yakalanır ya da öldürülürse, hepimiz öyle olacağız ve bu da son olacak."

Gustavsson'a bakıyorum. "Konuştuğumuz gibi mevcut görevine devam

eyleyeceksiniz, ama siz"—Diğerlerine bakıyorum—", herkes gibi mevcut konutlarınızı, hatta şehirleri boşaltacak ve başka bir yere yerleşecektir. Ve gizlenmeniz gerekecektir; ya toplumla kaynaşır ve onun bir parçası olur, ya da tamamen ondan uzak dur."

"Peki ya diğerleri?" Gustavsson konuşuyor. "Senin için çalıştığın iki yüz artı acemi."

"Karanlıkta bırakılacaklar" diye duyuruyorum. "Sadece üçünüz bu odada duruyorsunuz ve Kessler, şu anda sahada, her şeyden haberdar edildiniz. Herkes olduğu gibi devam edecek, ama ben aksini söyleyene kadar onlarla iletişimi

kesiyorsunuz."

"Ya birisi Vonnegut hakkında önemli bir bilgiye sahipse?" Woodard soruyor. "İkinci Lig'deki Stiles ve McNamara bir yıldır görevleri üzerinde çalışıyorlar ve-

"Burada sorulması gereken soru gerçekten bu mu?" Niklas içeri doldu. Bana bakıyor, gözlerinde kızgın, suçlu bir parıltı var. "Izzy'yi de karanlıkta bırakmayı mı planlıyorsun? Bence venezuela'da olanları, Izabel'e tam olarak ne olduğunu ve onu güvende tutmak için ne yapmayı düşündüğünüzü bize anlatarak yapılacak en

doğru şey bu. Senin kadının olduğunu biliyorum, ama açıkçası, burada onu

önemseyen tek kişi sen değilsin."

Ben, kardeşimin uzaya adım ve onunla toe-Ben boynumu çatlamak için ayakta.

"Izabel onu ilgilendirmez, kardeşim."

Niklas dişlerini sıkıyor ve derin bir nefes aldıkça burun delikleri parlıyor.

Çenemi patlatıyorum.

"Sen neden," diyor, icily, "neredeyse öldü-kardeşim."

Gustavsson, "Bunun için zaman yok" diyor. Sonra bana baktı ve saygıyla diyor ki,

"Niklas her şeyi yanlış yapmış olabilir, ama bu onun söylediklerini daha az doğru yapmaz- onu önemseyen tek kişi sen değilsin. Tek bilmek istediğimiz, Victor, bize söylemek istediğin şey. Ayrıca, Tarikat'ı çevreleyen koşulları göz önünde

bulundurursak, benim düşünceme göre, Tarikat'tan kimin Izabel'in hayatını

kurtardığını ve sizi serbest bırakacağını bilmemiz oldukça hayati önem taşıyor; ne kadar bildiklerini ve bizi alaşağı etmeye ne kadar yakın olduklarını ya da ne kadar yakın olduklarını bilmeye hakkımız var. Şimdi dağılmanın ve bölünmemizin sebebi bu, değil mi?"

Gustavsson'un bu girişinden memnun olan Niklas, kızgın bir geri adım atıyor. Ben de aynısını yapıyorum, kardeşimle bu tartışmayı ilerletmek için değil.

PART 21

Victor

Dört kafa onunla yüzleşmek için bir anda döner; zorlukla, kalbimin coşkulu

şişmesini dizginlemeyi başarıyorum.

"Izabel," diyorum ve daha uzun bir an için, söyleyebileceğim tek şey bu.

Kıvrımlarına sıkıca sarılan siyah bir kalem etek, bir çift siyah topuklu ayakkabı ve siyah ipek bir bluz giyiyor, boğazının ortasına kadar tamamen düğmeli; siyah bir atkı üst yarısına dolanır ve boynundaki yarayı mükemmel bir şekilde gizler. Ama hiçbir kumaş, odadaki diğer kimsenin gözlerini saklamak istediği şeyin içine imar etmekten alıkoyamaz. O, her zaman olduğu gibi çarpıcı, ama onunla oldukça

farklı bir şey olduğunu fark. Bu onun koyu auburn saç, her zamankinden daha

kısa, ancak omuzlarını fırça baharlı bukleler kadar yapılan, ya da sol tarafta yüzünü onu bangs tutan ışıltılı siyah barrette değildir; gözünü kırptığında yüzünü görkemli bir şekilde süpürüyor gibi görünen uzun, siyah kirpikler ya da pembe yanaklarının ışık parıltısı değil. Gözlerinin derinliklerindeki güç, korkusuz bir gereklilik, onu bir daha asla engelleyemeyecek ya da kör edemeyecek ama

sonsuza dek onun avantajı olacak bir karanlıktır. Ve bu beni yine de sevindirdi ve rahatsız ediyor.

"Seni görmek güzel," diyor Gustavsson, ona ışınlanıyor.

O onun yol yapar ve onu bir kucaklama içine alır, hangi o mutlu döner.

Woodard da aynı şeyi yapıyor, sağlığını iyileştirmeye karar verdiğinden beri bu günlerde daha zarif bir şekilde hareket ediyor.

"Umarım gücenmemişsindir seni hastanede görmeye çalışmadım" diyor. "Yalnız zaman kalmak isteyebileceğini düşündüm."

Hafifçe gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hiç de değil," diyor, sonra sessiz bir kınama ile bize geri kalanı bakıyor. "Aslında, jestini takdir ediyorum." Woodard'ı meraklı ve etkileyici bir bakış la inceler. "İyi görünüyorsun, James. Seninle gurur duyuyorum."

Woodard gülümsüyor. "Teşekkürler, Izabel." Avuç içiyle karnını okşuyor. "Şimdiden 19 kilo verdim."

Izabel gülümsüyor, yakın dudaklı.

Sonra dikkatini Niklas'a çevirir; ona doğru yürüyor. Ben-ve Niklas, yüzünde

beklenti nin görünümüne bakılırsa-o ona bir şey söylemek için gidiyor düşünüyor, ama o onu geçer ve onun yerine benim yoluma geliyor.

"Onlara henüz söylemedin mi?" diye soruyor.

Durup düşünüyorum. "Onlara ne anlattın?

Herkese bakıyor ve sonra gözleri üzerime düşüyor. "Kafamdaki ödül hakkında."

"Hayır," dedim, "ama ben planladım."

"Peki ya ödül?" Niklas, daha da yakınlaşarak diyor. "Hepimizin kafasında bir tane olduğunu zaten biliyorduk."

"Evet," dedim, "ama işler daha karmaşık hale geldi."

"Nasıl yani?" Gustavsson soruyor.

Niklas gözlerini daraltır, ağzının içini çiğner; Kardeşimin bana bu şekilde

bakmasına asla alışamayacağım, sanki her şey benim hatammış gibi, sanki takım elbiseli şeytanbenmişim gibi.

Belki de öyledir. Belki de öyleyimdir.

Hepsini bırakıyorum, Izabel dahil, ve tekrar pencereye doğru yol alabiliyorum.

Gözlerini arkamdan hissedebiliyorum, beklentiyi, sabırsızlığı ve kardeşimin

kızgınlığını.

Derin nefes alıp ellerimi tekrar önümde birleştirdim. "Sana ödül, şaşırtıcı ve ...

etrafındaki olanaklarla ilgilidir. Ama önce, Izabel'in hayatının nasıl kurtarıldığını anlatacağım."

O geceyi hatırlayamayacak kadar derinden düşünmek zorunda değilim—

Ciğerlerimde nefes olduğu sürece bunu asla unutmayacağım.

Venezuela...

Mermiler havada söküldü; Onları duyabiliyordum, ama sadece bilinçaltımda;

Botların hızla taşlara çarptığını duyabiliyordum; Kulaklarıma ateş eden başka bir silah. Kafesimin etrafında düşen cesetler gördüm. Ama hareket etmedim. Ya da

göz kırpma. Ya da bir kurşun yanımdan geçip hücre çubuğunu kafamdan birkaç

santim öteye attığında ürktü,kaçırdığı için hayal kırıklığına uğradım.

Binanın yüksek taş duvarlarını yansıtan daha fazla silah sesi duyuldu.

"Anahtar!" Birinin bağırdığını duydum. "Victor, anahtar nerede?"

Yine de, taşımak için irade bulamadı, ya da anlamak için-ne anahtar? Bu kadın bana anahtar için bağırıyordu kimdi? Kollarımda Izabel ile yerde oturuyordum; kanla kaplıydık, ama... Ben düşündüm ... Çoğunlukla onundu.

"Victor!" diye bağırdı bir adamın sesi bu kez. "Anahtarın nerede olduğunu bilmemiz gerek. Kendini toparlama, dostum, yoksa ölecek. Ve bunu yapamam."

Ben göz kırptı ve tanıdık ses ile bir yüz yerleştirmek için gözlerimi kaldırdı-Brant Morrison, Sipariş benim akıl hocası. Orada olduğu konusunda endişelenmem

gerektiğini biliyordum ama yoktum. İstersen beni al Morrison, bana son bir dilek hakkı verirsen, acıma son ver, ama çabuk yap.

"Anahtar! ANAHTAR NEREDE?" diye bağırdı.

Anlamam, umutsuzluğumun boğulan denizinden aklımı çekmem biraz zaman aldı

ama sonunda ben de gıyaben cevap verdim. Artemis... Anahtar onda."

Kadın-bir şey de onun hakkında tanıdık-kafes kapı kilidi önünde çömeldi. Silahını yanına yatırdı ve botundan bir kilit çilettim.

"Hala hayatta mı Victor?" Morrison sordu

Izabel'e hiç durmadan baktım; Bir kolumu onun etrafından oynattıve parmaklarımı burnuna getirdim. En azından ben ne yaptığını düşündüm ... Bilmiyordum;

Kendimi başka bir yerde gibi hissettim, oradan çok uzakta, ama yine de her şeyi duyabiliyordum, görebiliyordum ve hissedebiliyordum. Diğer elim izabel'in

boynunun kenarında sıkı kaldı, kan akışını kontrol etmeye çalıştı; Aklımın

derinliklerinde bir yerlerde hala onu kurtarmaya çalışıyordum.

"Ben kendim yapmalıydım," ben yoklukla, kimseye bakarak söyledi. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım... bütün bunları bağışladı."

Morrison bana tekrar "Bu işe bunama, dostum" dedi. "Eğer hala hayattaysa, ona yardım etmek için hala zaman var."

Şu anda ona baktım ve binaya girdiğinden beri ilk defa varlığının tamamen

farkındaydım. Ama burada olması, kim olduğu ya da benimle ne yapmayı

planladığı umurumda değildi.

"Onun ölmesini istiyorum," diye yüksek sesle artemis hakkında kendi kendime dedim, dişlerim kavrulmuş ağzımda birbirine yapıştı. "İkisi de—İkisini de öldüreceğim!"

"Sakin ol," dedi Morrison; Izabel'i işaret etti. "Victor, yaraüzerinde baskı yada."

Hatamı çabucak fark ettim ve elimi boynuna geri attım; Kanı üzerimi örttü,

kaygan, sıcak ve son.

Son olarak, garip tanıdık kadın kafes kilidi aldı ve kapıyı açık itti; hücrenin içine fırladı; İzabel'in bileğini nabzını taradığına bile fark ettim. "O yaşıyor-Brant, onu en yakın hastaneye götürmeliyiz; Güvenli Ev'e gelemeyecek." O, bir eliyle ona jest yaptı. "Acele et!"

Morrison hücreye koştu ve önümde çömeldi; Izabel'i almak için uzandı; anında

benim kavrama onun etrafında sıkılır ve ben onu yakın çekti-onlar hiçbir yere götürerek değildi.

"Eğer onun yaşamasını istiyorsan," dedi Morrison cesaret verici bir şekilde,

"bundan sıyrılıp onu almamıza izin vermen gerekecek."

"Ellerini ondan uzak tut!" Kükredim, Izabel'i daha da yakınlaştırdım. "Beni istediğini biliyorum, beni Düzen'e geri götürmek için-Biliyorum! Ama Izabel'i bu iş

dışı bırak! Onu almana izin vermeden önce ölmesine izin vermeyeceğim!"

Morrison başını salladı ve sonra yere silahını koymak; avuçlarını kaldırdı, bana baktı. "Beni dinle Victor," dedi. "Ona zarar vermeyeceğim. Sadece onun yardımını almak istiyorum."

"Saçmalık!"

"Bunun için zaman yok," dedi kadın.

Morrison tekrar Izabel'e uzandı. "Benden istediğin kadar nefret et Victor," dedi,

"ama şu anda onu hastaneye götürmeliyiz yoksa ölecek. Sana ne anlatmaya

çalıştığımı anlıyor musun? Bir düşün, eğer ölmesini isteseydim orada yatmasına ve kan akıtmasına izin vereyim. Ölmeni isteseydim, seni çoktan vururdum."

Kadın önümde Morrison'ın yanına çömeldi, bana yoğun bir şekilde baktı.

Gözlerindeki o bakışın ne olduğunu anlamadım ama nedense ona güvenmem

gerektiğini hissettim. Ona güvenmemi istedi.

"Victor," dedi, dikkatlice, bakışlarımı tutarak niyet. "Sana yemin ederim ki yapmak istediğim tek şey onu kurtarmak. Seni bana inandıramam ama başka

seçeneğin yok. Ya benimle gelir, yoksa ölür." O daha yakın eğildi-bu bakış nedir?

Güven bana Victor.

daha yakın eğildi-bu görünüm nedir? Güven bana Victor, sanki aktarıyormuş gibi hissettim. Sana yardım etmek için buradayım. Gizlice, başını oynatmadan,

Morrison'ın istikametinde gözlerini önledi, sonra da çabucak bana geri döndü. O

olmayabilir, ama ben öyleyim. Lütfen bana güvenin...

Kollarımda Izabel'e baktım, sonra isteksizce kadına geri döndüm. Umutsuz, ve o en azından başka bir seçenek olması konusunda haklı olduğunu bilerek, ben

teslim oldu. Ona dokunmuyor! Acele edin" dedim ve Izabel'i bıraktım.

Morrison kadına başını salladı, ona izin verdi, ve sonra izabel'in gevşek vücudunu kollarına aldı, bir eliyle yaranın üzerindeki baskıyı korudu, ve düz topuklu botlarla uzaklaştı, cesetlerden oluşan bir labirentin içinden geçerek. Arkalarında

kaybolduktan çok sonra da kapıları izledim.

Kelepçelerin yerine kilitlenme sesi beni yakın bir tehdide geri çekti: Brant

Morrison, Beni tutuklamak için orada olduğunu bildiğim The Order'ın yüksek

rütbeli kıdemli ajanı. Yumruğumu sıkarak, öfkeyle elimi geri çektim, bileğimin etrafına kelepçe takıldım ve bara sürtündüm.

"Neden onu kurtarsın ki?" Morrison'a Izabel'i sordum. "Hayattan daha değerli mi?"

Izabel'in kanının sıcaklığını her yerinde hissettim, pantolonuma, kemiklerime sırılsıklam oldum; Çok yuttum ve onu düşünmemeye çalıştım. Eğer deneseydi.

Morrison bir stand haline geldi, üzerime yükselen; ona bakmak için başımı kaldırdı gibi onun sakallı yüzü bir gülümseme içine gerildi.

"Çoğunuz," diye yanıtladı. "Sen. Fleischer. Gustavsson; hepiniz ölmeye değer olanın iki katı kadar hayattasınız." Gülümsemesi büyüdü ve durakladı, beni inceledi, ve dedi ki, "Ama kız"—nefesinin altında kıkırdadı—"Kafasındaki fiyat muhtemelen şimdiye kadar gerçekleştirdiğin tüm vuruşlardan daha fazla, Faust."

İfadesine şaşırdım, ona baktım, uzun, sert ve büyük bir merakla. Ama daha fazla araştırma yapmadan önce Morrison vites değiştirdi ve konuyu rotasından çıkardı.

"Her zaman bunu kaldıramayacağını biliyordum," dedi başını sallayarak. "Ekler.

Onlar senin tek zayıf kasandın. Her zaman öyleydiler Faust, Tarikat'a getirildiğin günden, yoldan çıkıp bıraktığın güne kadar. Annen. Kardeşin. Marina. Artemis.

Sarai..." O bir kez daha başını salladı, utanç ve hayal kırıklığı onun engebeli özellikleri üzerinde yayılan bir görünüm. "Yine de sana kredi vermek zorundayım.

Bu zayıflığın üstesinden gelmek ya da en azından bastırmak için tanıdığım

herkesten daha fazla çabalEttin ama sonunda senin üzerinde senin üzerinde

olduğundan çok daha fazla güce sahipti. Tarikat'ta doğmuş olmalıydık; Eğer

olsaydı, gerçekten en çok olduğuna inanıyoruz durdurulamaz makine olurdu."

Ona acınası bir tepkinin tatminini vermeyi reddetmek-çünkü haklıydı, ve acınası bir tepki tüm vardı-Ben göz teması tuttum ve dedi ki, "O zaman ne bekliyorsun?

Beni almak yerine neden beni bara kelepçelesin ki?"

O kaygan bir gülümseme gülümsedi.

"Ben yakında ulaşacağım," dedi. "Ama önce sana bir şey sormak istedim." Omuz silkti. "Cevap vermek zorunda değilsin, tabii ki, ama ben çok merak ediyorum, ve denemek için zarar veremez. Değil mi?"

Cevap vermedim.

Morrison kelepçe anahtarını pantolonunun cebine attı, silahını hala yerde,

arkasında kaydırdı ve sonra tekrar önümde çömeldi, ama ulaşamayacağım bir

yerde; bir anda ayaklarının önünde aşağı yukarı fırladı.

"Tarikat'taki hiç kimsenin seni ve Niklas Fleischer'ı neden yarı kardeş olduğunu bilmediğini hiç merak ettin mi?" Elini bilekten döndürmüş. "Yani, zihninin arkasından kaşınan bir soru olmalı."

Yine de cevap vermedim.

Morrison'ın ağzı bir köşede çimdikledi ve bana yan yana baktı. "Hadi ama Faust, dürüst ol ve bunu

düşündüğünü ama asla tam olarak çözemeyeceğini söyle-gerçeğin utancı yok." Hala benden istediği yanıtı alamayınca, içini çekti ve kendini bir kürsüye itti. "Hepimiz biliyoruz ki-biliyorsun-Order hiçbir şey göründüğü gibi. Tabii ki, vonnegut'un kaidesinde tarihteki herhangi bir ajandan daha yüksek olduğun için bildiğin her şeyin tam olarak nasıl olduğunu bildiğine inanmak için her türlü sebebin vardı. Ama sen aptal değilsin Victor. Muhtemelen tanıdığım en zeki adamsın. Ve sen lanet iyi biliyorsun, senin o metodik kafanın içinde bir yerde"—o kendi kafasına işaret etti—"sen ve kardeşin dünyanın en gelişmiş casus ve suikast örgütünü geçmeyi imkansız hale getirdi, o olanların burnunun dibinde uçup. onlar sizin ilişkiniz hakkındaki gerçeği bilmeden inşa etti."

"Neden bana bunu söylüyorsun?" Sordum, ama bana söylemeyeceğini

biliyordum.

Morrison omuz silkti.

"Dediğim gibi, sadece bir soruydu."

"Aptal olmadığımı kendin söyledin Morrison, bu yüzden zekamı şifreli çalı larla aşağılama."

Gülümsedi; dişlerinin sarı-beyaz ancak dudaklarının altında görünür. Ama

beklediğim gibi, içimdeki merakı hafifletmek gibi bir planı yoktu.

"Sana bir sorum var," dedim, durumu tersine çevirerek.

"Sor." Sağ elini hareket etti, bileğinden döndürdü.

"Marina Torre'yi boğmadan önce ne kadar aşıktın?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve gözünü kırpmayı bıraktı.

PART 22

Victor

Morrison çenesini yuvarladı; düşmanlığı gizlemek için havalı bir gülümseme

kullandı.

"O gece Marina'yı duydun" diye başladım. Ama bir süre sonra sevgisini geri getiremayınca, sen de, az gelişmiş insan becerilerine sahip dengesiz bir gibi, ona sırtını döndün, onu tehdit etmeye başladın, onu dövmeye başladın, onu hizada ve başparmağının altında tutmak için. (Morrison'ın burnunun etrafındaki deri

buruştu; dişlerini kapalı dudakların arkasına sıkıştırdı. Beni öldürmek istedi ama öldü. Ben çok fazla değerdi.) "Marina'ya olan hislerin hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artemis'in boğazını kestiğim geceden sonra anladım." Şimdi dizlerimin üzerinde, kendimi ona doğru ittim, elimden geldiğince, böylece gözlerimdeki

bakışı görebildi; manşet bara karşı sarsıldı; bacağımın altındaki bıçak,

pantolonumun kumaşıyla kaplıydı, onu kullanma niyetim kadar sessizdi. "Sen, Brant Morrison, tıpkı benim gibisin; Sen de benim kadar suçlusun; Sen de benim kadar kusurlu ve zayıfsın, beni suçladığın bağlılıktan etkilenebiliyorsun. Marina'nın aşk takıntısını karıştırdığınız pek çok kadından ilki olduğundan ve Marina'nın seni inkar eden lerin ilki olduğundan şüpheleniyorum."

Konfeti benzeri noktalar siyah bir gökyüzünde patlayan havai fişek gibi gözlerimin önünde fırladı; Barlara doğru geriye düştüm; yüzümün sol tarafı darbeli ve

zonkladı. Sersemleticinin etkisini yipranması için üç saniye sürdü, bıçağı hala pantolonumun bacağının altında saklayabildim.

Gözlerimi açtım, darbenin kalıntılarını salladım; Morrison yanımda duruyordu. Tam ihtiyacım olan yerde. Sabır, Victor, kendi kendime dedim ki. Onu henüz öldürme, yoksa cevaplar da onunla birlikte ölür. Eğer benim ulaşabileceğim den uzaklara taşınırsa onu yakına getirmek için tek şansım olmayacağını biliyordum—onu bu

kadar yakına sokacak kadar silkeledim planım düşündüğümden daha hızlı çalıştı, bu yüzden tekrar işe yarayacaktı.

"Bu benimle ilgili değil," dedi öfkeyle.

"Hayır," dedim, "değil. Ancak, bir şey hakkında. Her şey birbirine bağlı—hepimiz bir şekilde bağlıyız; Değil miyiz, Morrison?"

"Bunun anlamı ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı, kendi küçük bir çalı dayak yapıyor. "Bu sadece bir soruydu." Sırıtdım.

O küçümseydi, ve sonra tekrar benim ulaşılmaz dışarı çıktı; neyse ki, o çok yakın duruyordu fark çünkü değil-yüzünde öfke ve şaşkınlık bulutlu ifade zihnini her yerde ama olması gereken yerde olduğunu söyledi. Bu adamın nasıl.

olması gerekirdi. Bu adamın beni nasıl eğitebileceğini merak etmek için çok az zamanım oldu. Ona yaptığım her testi yaparken ben nasıl bu hale gelebilirdim?

İlerleyen yaşlarında, en temel becerileri mi unutuyordu? Yoksa öğrenci ustayı mı aşmış? Doğru, onu uzun zaman önce aştığımı sanıyordum.

"Bana bir şey söylemek istedin Morrison. Söylemek te canına yoran bir şey olmasaydı bu konuyu açamay. Bunun bana uzun zamandır söylemek istediğin bir

şey olduğunu varsayıyorum."

"Öyle mi?" dedi alaycı bir şekilde. "Peki seni böyle düşündüren nedir?"

Başımı salladım. "Çünkü kıskançlık ve kıskançlık gösterişli renklerden yapılmış

ucuz takım elbiselervardır" dedim. "Kimse onları iyi giysin ve gelirken herkes seni görür."

Gösterişli kıyafetiyle çömeldi.

"Devam et," diye bir tarafa başını cocking çağırdı. "Bana bildiğini sandığın şeyi söyle, Faust."

Kafamı onun kinin karşısını sikledim.

"Bana ve kardeşimin The Order'daki gizli ilişkisinden konuşarak çok zaman ve çaba harcadın- bahse girerim bunu bir aynanın önünde uygulamışsınızdır." (O

hırıltılı, ama onun serin tuttu.) "Kendinle savaştasın: bana bilmediğim bir şeyi söylemek istiyorsun. Ama yapamıyorsun, çünkü hala Tarikat için çalışıyorsun.

Şimdi-son duydum, her neyse-Vonnegut yeni Altın Çocuk, onun üst operatif vardır.

Artık eskisi gibisin. Şimdi beni eğittiğin zaman soyulduğunu hissettiğin şeye sahipsin."

Morrison'ın çenesi sertleşti.

Omuz silktim, dudaklarımı bir tarafa aldım.

"Vonnegut'un altındaki ilk ajan sen değilsin, çünkü işimde senden daha iyiydim; Çünkü Vonnegut beni senin yerine tercih etti." Kafamı düzelttim, gözlerinin içine baktım, onunla alay ettim, çünkü çok iyi çalışıyordu. "Kendi kardeşimin de aynı nedenlerden dolayı benimle sorunları vardı. Ama kıskançlığınne ne kadar

derinden yaklaştırdığını tuhaf buluyorum-en azından Niklas bunu atlattı."

Eli boğazıma yapıştı, neredeyse nefes borumu eziyordu. Tapınaklarımdaki

damarların şişkinolduğunu hissettim; Ciğerlerimdeki hava kesildi, beynimdeki

alarmları çaldı. Ama yerde ki hareketsiz pozisyonumu korudum ve zihnimi kontrol etmeme izin vermek için istedim.

"Söylemek istediğini söyle, Morrison." Sesim sertti, gergindi.

O sert sıktı-gözlerimi su başladı.

"Devam et," diye devam ettim. "Söyle. İstediğin... sen"—Kontrolü kaybediyordum; Boğulmaya başladım—"... eğer kapalı alabilirsiniz ... göğüs ve sonra beni öldürmek ... Sonra. Öyle... bana değmez üzerinde bir alma ... ve... kaybedeceğiniz para?"

Görüşümdeki bulanıklığın ötesinde dudaklarının öfkeyle çatlayıp geçtiğini gördüm.

Bunu yapacaktı, tıpkı Marina'yı boğduğum gibi beni de boğacaktı. Orada, Izabel'in kanıyla kaplı olarak ölecektim.

Serbest elimle, gizlice bacağımın altına gizlenmiş bıçağa uzandım.

Göremedim.

Göremedim.

Nefes alamıyordum.

Ben olamazdı ... Bilgiye ihtiyacım vardı.

Gözlerim açıldı, kapandı, açıldı ve kapandı, ama tek aldıkları koyu renk ve

ışıklardı; Tapınaklarımdaki damarlar patlamanın eşiğindeydi.

Eğer onu hemen öldürmeseydim, beni öldürecekti.

Izabel, ne oldu? Ya hala yaşıyorsa?

Lanet bilgi!

Yumruğumun içinde bıçağı kavrayarak onu deşmeye başladım, ama elimi bacak

bacak ımın altından kaydırmadan hemen önce, beni bıraktı; Kafamın arkası

parmaklıklara çarparak kafatasıma bir şok dalgası ve kulaklarımda çınlama

göndererek ezildi; Büyük bir hava dalgası aç ciğerlerime hücum etti. Öksürdüm ve nefes nefese ydim, bıçağı yerinde bıraktım ve içgüdüsel olarak elimi boğazıma doğru kaldırdım.

Gözlerim ilk başta bir kıymık açtı, ve sonra tüm yol; Görebilsem de, her şey

bulanıktı. Morrison yine ulaşamayacağım bir yerdeydi; o zemin sağlanan sınırlı alan pacing, uzun boylu durdu.

Son olarak, her şey tekrar odak içine bulanık.

Morrison'ın yuttuğu gibi boğazının hareket ettiğini gördüm. O uzandı ve kravatı düzeltti, sonra onun takım ceket ön aşağı ellerini düzeltti. Çenesini yuvarlamış.

Boynunu kırdı.

"Hayatta kaldığınız para, bana memnuniyetten daha çok fayda sağlayacaktır."

dedi.

"Belki öyle," dedim, hala nefessiz, "ama bir kuruş görmeden önce beni içeri almalısın." Korkunç yüzde otuz elimle bıçağı aldım ve ona fırlattım. Hedefi vurmak için gereken o anda, amacımın yıllar içinde geliştiğini umarak nefesimi tuttum.

"Ve bunu anlıyorum," izabel diyor, "çünkü biz hala hayattayız, amacınız daha iyi oldu?"

Ona gülümsemek istiyorum, çünkü onu burada gördüğüme seviniyorum, ama

kaçınıyorum.

Başını sikiyorum. "Evet" dedim. "Boynundan kan kaybından ölmesi uzun sürmedi.

Ölmesini bekledim. Orada oturdum, kan ve ter içinde sırılsıklam, seni

düşünerek"—İzabel'in gözlerinin içine bakıyorum, ama sonra hemen, uzaklara bakıyorum—"ve öldükten sonra, vücudunu ayak bileğinden bana doğru

sürükledim ve kelepçe anahtarını cebinden çıkardım. Silahını aldım ve çıktım."

"Peki ya Izabel'In ödülü?" Niklas diyor ki, sanki onun için devreye giriyormuş gibi.

Geri çek, küçük kardeşim, yoksa sen ve ben büyüyen sorun listemize çok daha

fazlasını ekleyeceğiz.

"Bu bilgi daha sonra geldi," ben yüksek sesle söylemek, "Ben Izabel ve onu aldı kadın aramaya gittikten sonra. Sokakta yalınayak ve kanlı bir şekilde koşarken, kadının güvenilir olabileceğinden, en umutsuz anımda en temel numaralara aşık olduğumdan ve Izabel'i tedavi için bir devlet hastanesine götürmesinin imkanı olmadığından şüphe etmeye başladım."

Duraklattım ve tekrar pencereye döndüm.

"Ama yaptı," diyorum, uzaklara bakarak, sahnenin önümde gerçekleşmesine izin vererek. "Ve ben geldiğimde, ve izabel gördüm, bilinçsiz olmasına rağmen önümde maddeleşmek. "Ve oraya vardığımda, izabel'in, baygın ve ölüme yakın olmasına rağmen, hala hayatta olduğunu gördüm, ve odada oturan kadını

gördüğümde, sadece şükretmekle kalmadım, aynı zamanda bir şekilde hemen

fark ettim ki, doğrudan bir aynaya bakıyordum."

"Ayna mı?" Niklas soruyor.

"Evet, kardeşim" diyorum, hala herkese sırtımı dönüyorum. "Bir ayna."

PART 23

Victor

Venezuela...

Morrison'ı öldürüp kendimi serbest bırakamadan önce ne kadar zamandır birlikte olduğumu ya da hastaneyi bulmamın ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama

geldiğimde Izabel ameliyattan yeni çıkmıştı.

"Senyor! Señor! Oraya giremezsin!" diye bağırdı bir hemşire İspanyolca.

Arkamdaki odaya koştuğunda, kıyafetlerimdeki kanın büyüklüğünü görünce

hemen geri döndü.

İki hemşire daha akın etti; Bana bir baktılar, gözleri genişledi ve paniklediler, ve ya benim de doktora ihtiyacım olduğunu düşündüler, ya da Izabel'In boğazını

kesen bendim.

Izabel'i hastaneye getiren kadın sandalyeden vuruldu. "Sorun değil," diye de İspanyolca konuştu, ellerini hareket, "o bunu yapan adam değil; onun kocasıdır; o da saldırıya uğradı."

Hemşirenin gözleri benimle, kadınla Izabel'in arasında dolandı.

Hepsini görmezden geldim ve çabucak başucuna gittim.

Polis beş dakikadan az bir sürede oradaydı ve Ben Izabel'le oturup elini tutarken, kadın konuşmanın çoğunu yaptı, görünüşe göre bensiz ilk geldiğinde onlara

söylediklerini yineledi. Bana sorular sorduktan sonra, ve ben onlara ne olduğunu anlattım- bir uydurma, tabii ki-onlar bizi yalnız bıraktı.

Dışarı çıkmadan önce uzun süre Izabel'in yanında kaldım ve 20'li yaşlarının

ortasında görünen genç kadının yanına oturdum ama biraz daha yaşlı olduğunu

hissettim. Göğüslerine düşen yumuşak kahverengi saçları, parlak mavi-yeşil

gözleri ve burnunun köprüsüne sıçrayan çiller vardı.

Hastanede ürkütücü derecede sessizdi; Hemşirenin kauçuk soled ayakkabılarının yere doğru gıcırdayarak, bilgisayar klavyesinin dinlendiğini ve Yaşam destek

makinesiizabel'in yaşam destek makinesini,odasının çatlamış kapısından sürekli bipsesi duyabiliyordum.

Önseziiçinde oturdum, kollarım bacaklarımda; Ayaklarım hala çıplaktı ve yaralı elim kanlı bir bezle sarılıydı. Yanımdaki kadın kafasının arkası beyaz tuğla duvara dayadan oturdu. Altımızdaki bank ahşaptan yapılmıştı; Son olarak kapladığı siyah boyanın kokusunu alabiliyordum.

"Eğer herkesin söylediği kadar sertse,

Sen kimsin?" Ben kestim; Ona bakmadım.

İç çekişini duydum. O bankta yanımda konumunu ayarlamaya başladı; katlanmış

ellerini kucağına koydu.

Sonunda cevap verdi, "Benim adım Naeva. Yine de beni çocukken seninle ve Niklas'la oynamaya çalışan sarı saçlı küçük kız olarak hatırlayabilirsin. Niklas bir keresinde ölü bir yılanla suratıma tokat atmıştım. Ve sen—"

"Yılanı ondan aldım ve ağzına soktum" diye bitirdim.

Baktım ve Naeva, küçük kız kardeşim, gülümsedi.

Ben de gülümsedim. Ama kısa sürdü. Izabel, kapının diğer tarafındaki hayata

tutunarak sadece birkaç adım ötede, tüm duygularımı kontrol etti.

"Saçların farklı" dedim. "Eskiden beyazdı."

"Ben büyüdüm," dedi. "Ve kahverengiye döndü. Seninki gibi."

Başımı salladım.

Uzun bir süre sonra, "O öldü mü?" diye sordu.

"Brant Morrison mı?"

"Evet."

Yine başımı salladım. "Evet. O öldü." Sonra kısa bir göz attım. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" Hayır demesini umuyordum.

Başını salladı. "Hiç de değil; aslında rahatladım."

Sessizlik başka bir esneme için devam etti.

İç çektim.

Naeva içini çekti.

İkimizin de birbirimize sormak istediği, ihtiyaç duyduğu pek çok soru vardı:

çocukken ayrılığımız; bunca yıldır bulunduğumuz yer; Tarikat'ın dışında nasıl bir hayat yaşamış, deneyimli ve başkalarıyla paylaşmış olsaydık; Tarikat'ta ne kadar kaldığı; nasıl o ilk etapta orada sona erdi; annemiz öldürüldükten sonra onu

büyüten; Eğer babamızı öldürdüğüm için beni affettiyse. Ama bu kitabı açmak için ne zaman ne de bir yerdi. Acil cevaplara ihtiyaç duyan başka, daha önemli sorular da vardı.

"Morrison, Izabel'In ödülün benimkinden bile yüksek olduğunu söyledi. Nedenini söyleyebilir misiniz?"

Naeva bana baktı ve ne yazık ki başını salladı.

"Bilmiyorum, Victor," diye itiraf etti. "Tek bildiğim, sen ve Niklas gibi Izabel'in de sağ salim getirilmek üzere olduğu."

"Ödülü ne kadar?"

"Kırk milyon."

Göz kırptım, sessizce sersemledim. Kırk milyon mu? Bu nasıl mümkün olabilir?

Tarikat'ın Izabel'i neden bu kadar umutsuzca istediğini, neden onlar için benden, kardeşimden ya da Gustavsson'dan daha değerli olduğunu anlayamadım.

Tarikat'a göre, Izabel meksikalı bir yerleşkeyten kaçan bir seks kölesiydi. Yoksa öyle miydi?

Sonra aklıma geldi: "Yerleşkede ya da Javier'in seni takip edip seni kontrol edebileceği herhangi bir yerde, onun için bir tehdit değildin. Ama artık kaçtığına göre, herkesten daha büyük bir tehditsin çünkü çok şey biliyorsun. Muhtemelen gideceğini hiç beklemiyordu. Hayatta ve özgür olmak onun tüm operasyonu ve

buna karışan herkes için bir tehdittir."

Bu vahiy konuşmasını uzun süre düşündüm, kelimesi kelimesine hatırlamaya

çalıştım.

"Tuttuğunuz bilgiler, ne kadar önemsiz olduğunu düşünürseniz düşünün, bir sürü önemli insanı alaşağı edebilir."

Her şeyin artık meyvesini verdiğine neredeyse ikna oluyordum. Ben belki de ödül çok yüksek olduğunu düşündüm çünkü birkaç 'yüksek profilli' müşterilerin tüm

yontulmuş ve onu bulmak için Sipariş kiraladı. Ama yine de, birinin avuçlarının

içinde bu kadar güçlü bir hayat tutsa neden canlı isteneceğini bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Sonra aklıma başka bir şey geldi.

Kız kardeşimi görmek için başımı çevirdim.

"Niklas ve benim de canlı olarak arandığını mı söyledin?" Sordum.

Başını salladı. "Evet. Durum bu." O hafifçe nefesinin altında güldü ve başını salladı. "Brant bunu öğrendiğinde mutlu değildi. Seni herkesten çok öldürmeni istedi. Oradaydım; O, onun kapsamının görüş alanında vardı; Neredeyse tetiği

çekmis. İç çekti ve önüne baktı. "Eğer seni öldürürse peşine düştüklerini ona hatırlatmasaydım belki de yapardı. Bir an için, bunu umursamadığını biliyordum; Zaten yapacaktı. Ama son anda parmağını tetiğe çekti ve tüfeği paketledi.

Benimle iki gün konuşmadı. İki gün boyunca kimseyle konuşmadı."

Boston'da kurduğumdan beri kendime sorduğum bir soru sonunda cevaplandı. Bu

kadar uzun süre hayatta kalmayı nasıl başardım? Ben bu konuda akıllı olabilir, açık çalıştı ama açık dışında kaldı; Tüm üslerimi kaplamış, şüpheli görünen herkesi öldürmüş olabilirim—Kessler hariç- ama hala hayatta olmakla ilgili bir şeyler

biliyordum, gerçek olamayacak kadar iyiydim. Kız kardeşimle bankta, sevdiğim

kadının hastane yatağında yattığı odanın dışında oturduğumda cevap bana

netgelmişti. Beni öldürmek beni tutuklamaktan daha kolay olurdu ve Morrison'ın söylediklerine rağmen beni öldürmek bir seçenek değildi.

Neredeyse beni ağırlıyorsun Morrison. İşlerin Morrison'ın istediği gibi

sonuçlanmaması beni rahatlatsa da, onun bu kadar yakına yaklaşması beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Neden bize yardım ediyorsun?" Naeva'ya sordum. "Birbirimizi çocuklululuden beri tanıyoruz; bana hiçbir sadakatborçlusun."

Elinin benimkine dokunduğumu hissettim ama ona bakmadım.

"Sen benim kardeşimsin, Victor," dedi ve elimi sıktı. "Ve ailemizin sevgisine sahip olmazsak bu dünyada kimvar?" Eli kaydı. "Sen ve Niklas sahip olduğum tek şeysiniz. Senin için her şeyi yaparım."

Bir baktım.

"Kardeşin olduğumu nereden bildin? Tarikat biliyor mu?"

Başını salladı. "Biliyorlar. Sen yoldan çıktıktan ve Brant seni avlamaya başladıktan sonra öğrendim. Bana söyleyen oydu."

Aramızda daha fazla sessizlik geçti ve bir süre sonra Naeva'ya "Bu gece burada olanlar hakkında Tarikat'a ne söylemeyi planlıyorsun?" diye sordum.

"Ben bunu çözeceğim," dedi. "Tabii ki, Brant'in neden öldüğü hakkında bir şeyler açıklamam gerekecek, ama sen ve Izabel'e gelince, ben idare edeceğim. Brant

seni teslim etmesi gerektiğini biliyordu ama her şeyi gizli tuttu.

Seni teslim etmek zorunda kaldı, ama her şeyi gizli tuttu: seni izleyerek geçirdiği aylar; onun planları size bir kez o bunu yapmak için en iyi yolu karar-kimse bu gece hakkında bilir, bu yüzden bunu anlamaya zaman var hareket etmek. Eğer

çok erken bildirseydi, her gözün sırtında olacağını, her ağzının boynundan aşağı nefes alacağını biliyordu."

"Bu yüzden hiç aramadı" dedim, anlayışla.

"Hayır. Önce senden daha fazlasını istedi. Sadece seni içeri alan kişi olmak istemedi, niklas ve

Fredrik Gustavsson'u cezbetmek için seni kullanmak istedi; bilgi, sayı, isim, vs. istiyordu. Brant sadece herkesin istediği şeyi istemedi.

Vonnegut'u gururlandırmak istedi." O durakladı ve sonra yavaşça ekledi, "Ama o çok fazla istedim ..."

Tonundaki değişim kafama bir tohum ekti.

"Onunla birlikte oldun mu, Naeva?" Nazikçe sordum.

Ne yazık ki başını salladı. "Hayır," diye yanıtladı. "Ama bana karşı nazikti. Beni korudu. Ve ona önem verdim. Tıpkı senin ki gibi benim de öğretmenimdi."

"Ama bana onun öldüğü için rahatladığını söylemiştin."

Başını salladı. "Ve sana gerçeği söyledim. Onu ne kadar önemsesem de,

muhtemelen hak ettiğini bulmuştur."

Izabel'in odasının kapısına baktı, üzüntüsünden aşağı itti, öyle görünüyordu.

"Umarım iyi olur," dedi ve tüm kalbimle samimi olduğunu biliyordum. "Onu tanımıyorum, ama onun hakkında çok şey duydum ve ona hayranım. O güçlü. O

her gün olmaya çabaladığım şey." Sesinde bir hüzün vardı ve kendimi o kitabı açmak için daha fazlasını isterken buldum, ama hala aynı zamanda ve yerdeydik.

Bana garip geldi, ona ulaşmak, onu rahatlatmak, onu anlamak, onu korumak için, benim güzel ve yumuşak kız kardeşim ben iş böyle tehlikeli bir çizgi içinde olmak benim hayat için olamazdı-bu beni kızdırdı. Ama Izabel benim önceliğimdi ve ben de onu rahat bıraktım. Hiçbir şey beni Artemis'in Izabel'e yaptıklarından daha fazla kızdıramadı.

Naeva yedek kulübesinden çıktı. Ben de aynısını yaptım.

"Saklanmak için gitmelisin, Victor," diye uyardı. "Boston'da nerede olduğunuzu çok fazla kişi biliyor; Siz ve halkınız, aynı anda dakikalarca aynı çatı altında kalmamalısınız. Vonnegut ölmeni istemeyebilir ama aynı yerde ne kadar uzun

süre kalırsan birinin seni nasıl yakalayacaklarını öğrenmesi o kadar kolay olur."

Bunu başından beri biliyordum, ama kız kardeşimin sonunda yapılması gerekeni

yapmaya karar vermem için onu güçlendirmem gerekti.

Sonra Naeva uzandı ve kafasından bir saç teli kopardı ve sonra bana uzattı.

İçgüdüsel olarak ne için olduğunu bilerek, ikimiz de bu konuda yorum yaptık. Saçı pantolonumun cebine soktum.

O ayrılmaya başladığında, "Naeva, Vonnegut'u hiç gördün mü?" diye sordum.

Bana sanki saçma bir soru sormuşgibi baktı; hatta biraz gülümsedi.

"Tabii ki," dedi. "Neden?"

Kafamı salladım. "Ben sadece merak ediyordum," dedim, gerçeği hakkında belirsiz olmayı seçerek. Naeva'yla konuştuğum kısa bir süre sonra onun

harcanabilir bir ajan olduğu, hiçbir şey bilmeyen ve muhtemelen her zaman hiçbir

şey bilmeyen biri olduğu çok açıktı. Ben ve diğerleri gibi, Naeva da gerçek Vonnegut'un yüzünü gördüğüne inanıyordu. Ve ben

Naeva sadece gerçek Vonnegut'un yüzünü gördüğüne inanıyordu. Ve o gece

gitmesine izin verdim, buna inanmaya devam etti-- güvenliği için, ne kadar az şey bilirse o kadar iyi.

Pencereden dönüyorum; Herkes bana bakıyor, gerisini bekliyor. Kardeşim,

beklendiği gibi, en zor bakıyor; İzabel'in daha önce de iyiliği için orada olan yüzündeki soğuk ve

affetmez bakış, şimdi kız kardeşini de içine alacak şekilde derinleşti.

Niklas, biz ailelerimizden alınıp Tarikat'a zorla girdikten sonra Naeva'yı hiç sormadı; Beni kardeşi gibi gören sarı saçlı küçük kızı umursamıyormuş gibi

davrandı. "Ben o kız hakkında iki fucks vermeyin," o yıl boyunca onu gündeme getirdiğimde bir ya da iki kez bana söylemişti. "Neden umursayayım ki? Neden sorup duruyorsun?" Ama gerçek şu ki, Niklas Naeva'ya olanları benden daha çok önemsiyordu.

Ve Naeva onu onun beni sevdiği kadar sevdi. "Niklas bana neden bu kadar kötü davranıyor?" Naeva, ölü bir yılanla suratına tokat atmasını sormuştu. "Seni seviyor, Naeva," dedim, "ama sana nasıl göstereceğini bilmiyor." Naeva gözyaşlarını silerek gözlerinin altına bir parmak sürükledi. "Ben de onu seviyorum" demişti. "Keşke bu kadar kaba olmasaydı."

Niklas scoffs ve kollarını haçlar. "Vay canına," diyor, "beni gerçekten tanıdığını sanıyorsun-kıza yalan söylemek zorunda değildin; Muhtemelen gerçek kız

kardeşim bile değildir."

Woodard'a dönüyorum. "Naeva'nın saç örneğinin sonuçları mı?"

"Onlar bir maç vardı," Woodard yanıtlar. "O senin kız kardeşin."

Yine Niklas'a döndüm.

Hırıldadı ve ağzının içini çiğner.

"Her neyse," dedi sonunda. "Benim baktığım şey, nasıl başa çıktın, kızın gitmesine izin mi verdin? Çaylak hamlesi, Victor. Onu öldürmeliydim." Sesinde bir suçlama var. Ama kardeşimi tanıyorum ve o sadece acıyı örtbas etmek için

suçlamayı kullanıyor.

"Evet," diye cevap verdim. "Gitmesine izin verdim. Tarikat için çalışıyor ve senin ve benim gibi başına bir ödül istemiyorsak ondan uzak durmalıyız."

Niklas kıyıcıları.

Izabel öne çıkıyor. Ve devreye giriyor.

"Bu sona ermeli Victor," diye yere işaret parmağını işaret snaps. "Bu şekilde yaşamaya devam edemeyiz; Vonnegut'tan ve binlerce çalışanından saklanmaya

devam edemeyiz"—sayıya çok fazla vurgu yaptı—"Bu şekilde yaşamaya devam etmeyeceğim. Vonnegut'u bulmak ve ortadan kaldırmak için elimizden geleni

yapmamız gerekirken, kendimizi asla bu kadar zayıf bırakmamalıydık, başka işlere batmış, zaman ve kaynaklarımızı başka şeylere harcamamalıydık."

Ortadan kaldırmak-o her gün benim gibi ne kadar daha fazla beni rahatsız ediyor.

"O haklı," Niklas koyar. Washington. İtalya. Zaman kaybı, Victor. Her zaman Tarikat'tan birinin tam arkamda durup eğilmemi beklediğini hissetmekten bıktım.

Düzüşmeden önce onu alaşağı etmeliyiz."

Sessiz bir Gustavsson'a bakıyorum.

Sessiz bir Gustavsson'a bakıyorum, ona iki sentini koyma fırsatı veriyorum.

"Victor ve ben siz gelmeden önce bunu tartışıyorduk." diyor. "Ben de aynı fikirdeyim."

Niklas dalga lar. "Seri katilini yakalamak tan zaman almak mı istiyorsun?"

Gülümsüyor, inançsızlıkla başını sallıyor.

Gustavsson bana baktı ve bir kez daha yer var.

Herkese Gustavsson'la ne hakkında konuştuğumu anlatıyorum ve sonraki on beş

dakika boyunca hepsi tartışıyor, sohbet ediyor, katılıyor ve aynı fikirde değil.

"O zaman ne yapmayı planlıyorsun Victor?" Niklas sorar; konuşurken ellerini hareket ettir. "Yani hepimiz ayrılacağız; Fredrik hala seri katil işini yapıyor olacak.

Nora bazı deli erkek ve kız kardeşi aşağı avcılık ve hatta deli erkek ve kız kardeşi ile kapalı olacak- Ben bunların vonnegut operasyonları bir fiş koyarak yol açacak nasıl görmüyorum. İkizler'in işin içinde olduğundan bahsetmiyorum bile. Ne

yapmayı planlıyorsun? Ne yapmamı bekliyorsun? Peki ya Izabel?"

Konuşmaya başladım ama Izabel sözümü kesti.

"Aslında, bugün buraya gelmemin tek nedeni bu." diyor.

Tüm gözler onun yönünde, özellikle de benimkine doğru gidiyor.

"İki gün içinde Meksika'ya gidiyorum" diye duyurdu. "Ve yalnız gidiyorum."

PART 24

Victor

Bu günün gelmesinden korkuyordum ve kalbimde öyle olacağını biliyordum ama

bu kadar çabuk beklemiyordum. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum.

Izabel'i en dolu şekilde koşullandırma (ya da Kessler'ın benim için yapmasına izin verme zamanı); Izabel'in gözlerini meksika dışında başka bir yöne yönlendirme zamanı. Son aylarda bu konu hakkında konuştu, oraya geri dönmekten; o, onu

savunarak, sorunu bastırdı-Ben onun gerçeği itiraf nefret ediyorum-çok geçerli ve sağlam durumda. Ama onu sürekli olarak her fırsatta vurdum, nora ile göreve

gidebileceğini söyleyerek sadece bir kısmını verdim, ama sadece Nora kendini

tehlikeye atıyor olurdu. Izabel'In bu kovalamacadan vazgeçeceğine kendimi

inandırmakla aptallık ettim.

"Söz konusu değil," Niklas konuşuyor.

Ama Izabel onu susturmak için elini kaldırdı. Ve ona bakmadan bana dedi ki,

"Reddetmeden, tartışmasız, sizin görüşleriniz olmadan," haftalar önce Dina Gregory'nin evinde ki buna uymam gerektiğini bildiğim konuşmamızı yineledi.

Elini düşürür; Niklas konuşmaya devam etmek için her şeyden çok istiyor, ama tereddütle ona zemin verir.

Izabel döner, böylece herkes onu görebilir.

"Son bugün başlar," diye duyurdu. "Vonnegut'u yok edeceğiz ve Victor yaz bitmeden Tarikat'ı devraldı." Odadaki herkesle göz teması kuruyor, birbiri ardına, herhangi birimiz için bir tartışmaya meydan okuyor. "Onu çıkarma planı

değişmeyecek: Nora'nın bize verdiği bilgilere güvenecek ve bundan

faydalanacağız ve ben, Meksika'da kölelik halkalarının nasıl çalıştığını bilen tek kişi olarak, görevi yerine getiren tek kişi ben olacağım.

O hız başlar, kollarını geçti, zihnini odaklanmış, kararlı, ve tereddütsüz.

"Bu kötü bir fikir, Izzy—"

"Hayır," diye Niklas keser, sonunda ona bakarak. "Tek fikir bu."

"Saçmalık-bu konuda gitmek için yüz farklı yolu vardır," diye savunuyor.

"Tarikatımızda oynayacağını düşündüğün rolü oynayabilecek düzinelerce kadın var."

"Ben oynamak için gidiyorum," diye hızla onu düzeltir. "Tabii, tarikatımızdan herhangi bir kadını alıp, elbisesini bir rol haline getirebilirsin, rolü nasıl oynayacağını gösterebilirsiniz, ama onlardan birini göstermezsiniz"—işaret parmağını sertçe yere işaret ediyor—"Bildiklerimi biliyor; Hiçbiri orada olmadı, gördüğüm şeyleri görmedi, yaşadığım şeyleri tecrübe etmedi. Ben lanet uzman"-

sesi yükselmeye ve sertleşmeye başlar-"ve ben kim, herhangi bir inanmayın, bu çeker biri olacak. Öyle ve çok değil.

Herhangi biriniz inandığı şeyi, bunu başaracak kişi olacak. So-And-So Birinci Bölüm' den ya da Ajan-Her neyse seks köleliği hakkında birkaç film izledi, birkaç gazete ve dava dosyası okudu ve hazır olduğunu düşünüyor. Ve nora Kessler bile, gözyaşlarını ve duygularını yeterince iyi taklit edebilir, ama kırık taklidi yapamaz.

Benim yapabileceğim gibi değil." Eli tekrar ateş ediyor. "Ama daha da önemlisi, ilk elden tecrübem sayesinde bu iş için en iyisi olmaktan daha önemlisi, burada

gerçek Vonnegut'u gören tek kişi benim."

Rahatsız bir sessiz battaniye oda.

Gustavsson, "Bunu söylemekten nefret ediyorum, Izabel," diyor, "ama Niklas'a katılıyorum—tecrübelerine rağmen, oraya giden sen olmamalısın, sahip olduğun onca şeyden sonra değil.

Izabel, "Bu konuşmayı bir daha kimseyle yapmayacağım." diyor ve her birimize sırayla bakıyor. "Meksika'da yaşadıklarımın performansımı nasıl engelleyeceğini düşündüğünüz üçok eski ve yorucu bir argüman." Duraklar, nefes ler ve derin nefesler. "Bakın, ben de sizin kadar bu Tarikat'ın bir parçasıyım; En küçüğü ben olabilirim, en az tecrübeli olan, ama hepiniz unutuyorsunuz, ya da belki de

farkında değilsiniz, her biriniz benim kadar berbatsınız. Her biriniz bu meslekte sizi her gün raydan çıkarmakla tehdit eden zayıflıklarınız var, sadece ben değil."

Fredrik'i işaret ediyor.

"Psikotik bir kadını bodrumunda esir tuttun çünkü onun için aşkının senin, kendisinin ve onun yolunu çizen herkes için bir tehlike olduğunu göremiyordu, hepimiz de dahil."

Gustavsson sert yutuyor, hiçbir şey söylemiyor.

Izabel Niklas'a bakıyor.

"Kardeşine karşı kin beslediğiniz şey, fark ettiğinizden daha büyük bir zayıflıktır."

diyor. "Sikini pantolonunda ya da dilini ağzında tutamazsın."

"Benim en iyi iki varlık," Niklas benim hakkımda ki kısmı görmezden gelerek geri geliyor. "Bunun nasıl bir zayıflık olduğunu anlamıyorum, Izzy." Sırıtıyor. "Ve dilim...

Aslında biraz ünlü."

Izabel hırıldadı ve gözlerini devirdi. "Dilinle kastettiğim bu değildi Niklas. Demek istediğim, susmuyor gibi görünmüyorsun; ağzınız her zaman hiçbir şey doksan

çalışıyor-o hızla birlikte sağ elinin parmaklarını ve başparmak basıyor—kaba, yorumlar ile; yüksek sesle ve kişilik; Düşüncesiz, kalpsiz, kalın tenli bir gibi davranarak, gerçekten de içinde kırık kalpli küçük bir çocukken, birinin içeri dalıp kalbindeki yarayı çekeceğinden ölümüne korkuyorsun. Kafasını bir tarafa

savuruyor. "Neden bir kez olsun kendin olmayı denemiyorsun?"

Niklas'ın geniş gözleri gözü kırpmadan sıkışmış gibi görünüyor.

Sonunda acı bir şekilde"Ben kendim" dedi. İki elini de göğsünün önüne sallıyor.

"Burada gördüğünüz kişi yüzde yüz benim. Hiç olmadığım biri gibi davranmadım ve dürüst olmak gerekirse beni suçlamana gücendim."

Izabel Niklas'ın yüzüne doğru adım ını atar, uzun boyluyuza bakar, böylece

gözlerindeki ciddiyeti görebilir. "O zaman söyle," diye meydan okuyor. "Kız kardeşini sevdiğini ve özlediğini söyle, Naeva. Yoksa çok mu gururlusun?" Daha da yaklaşır; kendi midem aniden tek bir katı düğüme dönüşüyor, sanki bir şekilde söyleyeceklerini biliyorum ki bir sonraki beni son derece

son derece rahatsız edici. "Ya da daha iyisi, Niklas... hislerin olduğunu kabul et—."

Aniden duruyor. Bana baktı, boğazını temizledi ve sonra Niklas'a döndü. "Nora'ya karşı hisler."

Izabel kardeşime böyle demeye başlamamıştı...

Niklas başını geriye doğru atar ve kahkahalarla kükrer. O nihayet başını indirerek ve kahkaha solmaya izin vermeden önce, tam beş uzun saniye güler.

"Vay canına," dedi, "Bu muhtemelen şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey, Izzy." Başını sallıyor, hala nefesinin altında gülüyor. "Eğer buna inanıyorsanız, bizi inandırmaya çalıştığınız kadar zeki değilsin- amacınızı kanıtlamaya çalışmak için boktan bir iş yapıyorsunuz. Ha, ne yapıyorsun? Ha, ne yapıyorsun? Ha!" dedim.

"Ve sen, James," Izabel, keskin bir şekilde diyor ve o hızla onunla yüzleşmek için döner. Niklas'ı kesmek istediğini hissediyorum. Ve bunun için mutluyum.

James Woodard kaşlarını çattı; tombul parmakları önünde sinirli bir şekilde

birbirlerinin etrafında rüzgar.

Izabel duraklar, ona bakar, düşünür.

Sonra bir el sallıyor ve dedi ki, "Dürüst olmak gerekirse, buradaki tek normal insan sensin."

"Nora," Niklas, hala sesinde kahkaha ile diyor. "İnanılmaz..."

"Ve Nora bahsetmişken," Izabel onu noktası yapmaya geri döner. "Niklas'ın rol aldığı düşüncesiz, kalpsiz bir insan olabilir; Victor'dan başka buradaki herkesten daha fazla deneyimi olabilir ama o kadın tek parça lı zihnin özetive duyguları hissedememesi bir gün onun çöküşü olacak. O gerçekleşmeyi bekleyen bir

felaket."

Şimdi bana bakıyor ve ağzımdaki tüm nem buharlaşıyor.

"Ve sen, Victor... en büyük zayıflığının ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

Evet,sen.

"En büyük zayıflığın kendin" diyor. Ama bana, diğer herkesle yaptığı detaylı ve aşağılayıcı açıklamayı uzatmama nezaketini sunuyor.

"Meksika'ya giderseniz," Niklas diyor, "Sadece kendini öldürtmek için gidiyoruz, ve hepsi bu kadar." Bana öyle geliyor ki, sanki müdahale etmemi ve onu

destekleyecek bir şeyler söylememi bekliyormuş gibi, ama Izabel hemen dikkatini tekrar çekiyor.

Siyah ipek bluzunun kenarını kaldırıyor, midesini ortaya çıkarıyor.

"Beni bir kez öldürmeye çalıştın" diyor, ona kurşun yarasından aldığı yarayı gösteriyordu, "ama başaramadın."

Niklas'ın çenesi sıkılaşır.

Izabel'in bluzu midesine düşüyor. Odanın tam ortasına doğru yürüyor ve onun

etrafında duran hepimize bakıyor. Sonra uzanır ve saf siyah eşarp bir ucunu alır, yavaşça uzak boğazından çekerek. Onun yara izi hepimizi alevalıyor, hepimizi

farklı şekillerde etkiliyor: Woodard üzüntüyle başını indirir; Gustavsson

inançsızlıkla başını sallar; Niklas'ın kafası öfkeyle kıtır; Kafam öfkeyle

patlayacakmış gibi geliyor. Artemis'in yüzü zihnimde parlarken derin bir nefes alıyorum.

"Vuruldum," Diye başlıyor Izabel. "Boğazım kesildi. Ben..." Duruyor, düşünüyor gibi görünüyor. "Hiçbir şeyi açıklamama gerek yok.

olmuştur..." Duruyor, düşünüyor gibi görünüyor. "Hiçbirine bir şey açıklamama gerek yok" diyor sonunda. "Meksika'ya gidiyorum ve bunca yıldır sakladığı delikten gerçek Vonnegut'u içen ben olacağım. Neye bugirdiğimi biliyorum;

Oradayken sadece bana ne olacağını değil, oradayken de başıma gelecekleri

biliyorum. Ben bunun için hazırım-hepsi. Ve eğer herhangi bir itirazınız varsa, açıkçası onları kıçınıza sokabilirsiniz."

Oda birkaç uzun saniye boyunca sert bir şekilde sessiz kalır.

"Victor!" Niklas bu sessizliği bozar; elini izabel işaret, dışarı juts. "Ona gitmediğini söyle."

"Yine," Gustavsson diyor, "Niklas katılıyorum. Meksika, Izabel'in yalnız gitmesi gereken son yer. Nora'nın da yanında olduğu plana ne oldu?"

Woodard, "Seni önemsiyorum Izabel," diyor, "ve bu yüzden Niklas ve Fredrik'le aynı fikirdeyim."

Tüm bu zaman boyunca, herkes Izabel'in gitmemesi için tüm sebeplerhakkında

ileri geri giderken, gözlerini bir kez bile benimkinden ayırmadı. Şu anda tek gördüğüm o, tek duyduğum onun gözlerine o kararlı bakışla aktarılan düşünceleri ve ona safça evlenme teklif ettiğim gece yaptığımız son konuşma.

Sonunda, bakışlarımızı kırarak yukarı baktım ve "Izabel Meksika'ya gidecek" diye ses taşıdım ve aynı sesler başka bir kelimeyi ifade etmeyi bıraktı. "O haklı-o iş için en iyi aday. O, kendi şartlarıyla tüm kararları verecektir ve herhangi bir şekilde müdahale ederse, bunun yankıları olacaktır... talihsiz."

Gustavsson bir an üzerinde düşünmek gibi görünüyor, ve sonra başını sallar,

incelikle her zaman durumun yolundan adım.

Woodard, teknolojiyle çevrili konfor bölgesinden çıkamayacak kadar korkaktır.

Niklas burnumu kafatasımın arkasına sokmayı çok seviyor gibi görünüyor. İki

yumruğunu da sıkıyor, sonra pantolonunun arka cebine uzanıyor ve bir paket

sigara yıkıyor. Dudaklarının arasına bir sigara koyup paketi cebe indirdikten sonra, yanar. Uzun bir sürüklemeden sonra, ağzından sigarayı çektiğinde başının

etrafında dönen duman, özellikle kimseye bakmaz ve omuzlarını silkerek şöyle

der: "Ne olursa olsun. Ben dışarıdayım. Siz sikikler bir araya geldiğinde beni arayın, sonra odadan çıkıyor, arkasında sigara dumanı izi var.

Izabel'i Meksika'ya göndermek istediğim son şey. Bunu yapmasına izin vereyim.

Ve bunu kendi istediği gibi yapmasına izin vereyim.

Ayrıca, gerçek şu ki, bu görevi başarabilme yeteneği hakkında kesinlikle hiçbir şüphem yok. O iş için en iyi aday, sadece onun deneyim nedeniyle, ama onun

beceri nedeniyle. Izabel bunu yapabilecek kapasitede ve her parçam öyle

söylüyor. Ölümden o kadar kaçtı ki, ikimizin arasında ölümsüz olanın o olduğuna inanıyorum. Evet. Meksika'ya geri dönecek ve hayal bile edilemeyecek deneyler elenecek ama yaşayacak. Bundan kendime güvenim tam.

Ama iş Meksika görevine geldiğinde, acı verdiğim ölüm olasılığı hiç olmadı.

Izabel'in dediği gibi, sadece onun başına gelebilen, aynı zamanda onun da başına gelecek olan her şey kalbime korku salacaktı. Izabel'e, ondan sonra baktığım gibi bakabilecek miyim?

Kalp. O döndükten sonra Izabel'e baktığım gibi bakabilecek miyim?

Başka erkekler tarafından tecavüze uğraması, dokunulması, öpülmesi,

hatta tecavüze uğraması onun hakkındaki hislerimi değiştirecek mi?

Evet. Ve hayır. Evet, ona da aynı şekilde bakabileceğim. Ve hayır, ona ne

olursa olsun ona karşı olan hislerim değişmeyecek. Onu çok seviyorum.

"Izabel," Gustavsson hayal kırıklığı ile diyor, "Bunu yaşamak için yönetmek bile, birisi kim olduğunu fark ettiğinde ne olur?" Şimdi bana dönüyor. "Anladığım kadarıyla Vonnegut'un Javier Ruiz'den kız alan

zengin adamlardan biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu iyi bir nokta," Woodard diyor. "Eğer Izabel'in kafasındaki ödül kız kardeşinin sana söylediği kadarsa, i-mantık bize birçok insanın onun

neye benzediğini bildiğini söyler."

"Hayır," Izabel yanıtlar, "Bu mutlaka nereye gidiyorum durumda değil.

Buradaki her bloktaki ışık direklerine çivilenmiş aranıyor posterleri

olmayacak. Ayrıca Meksika'ya dönüp kaçtım aynı canavarın karnına

dönüp beni arasalar da aramasalar da beni bulmayı umacak ları son yer

orası."

Öne çıkacağım. "Sorunuza cevap vermek için, Gustavsson'a diyorum ki,

"Evet, gerçek Vonnegut'un Izabel'in Javier'in esiriyken gördüğü zengin adamlardan biri olduğuna inanmak için sebepimiz var."

Gustavsson, "Vonnegut'un Ruiz Ailesi'yle ne kadar iş yaptığı nasıI bir çok soru ortaya çıkarıyor." diyor.

Başını sikiyorum. "Gerçekten de öyle."

"Eğer doğruysa," Izabel bize hatırlatıyor. "Nora'nın bize iyi niyetle söylediklerini alıyoruz ve ona inanıyorum ama doğruyu söylese de

söylemese de, sonunda bilgi kötü olabilir. Emin olmak için tek yol gidip

öğrenmektir. Ben de bunu yapacağım."

Bir an bile kimse bir şey söylemiyor.

"Yani bu kadar," Gustavsson kadar konuşuyor; ellerini odaya açar.

"Bugün bu binadan ayrılıyoruz, hepsi farklı yönlere gidiyor-öyle

hissettiriyor... son olarak."

"Bu geçici," onu düzeltmek.

"Evet," izabel diyor ve bana kısaca bakıyor. "Ve tüm bunlar sona erdiğinde, her şey farklı olacak." Bu sefer daha uzun süre bana tekrar bakıyor. "Vonnegut ölecek; Tarikat Victor'un kontrolü altında olacak; sadece özgürce ve açık alanda çalışmakla kalacağız, ama hayatlarımız

hayal edilemeyecek şekillerde değişecek. Özgürlük. Zenginlik. Fırsatlar."

Bana doğru yürüyor ve tam önümde duruyor, başını hafifçe bir tarafa

eğdi. "Ve güç," diyor, benimle gözleri kilitleme, bana söyleyerek onun yolu, her şeyden önce, güç ne crasolduğunu.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Izabel'in inandığı şey bu mu?

Benim hakkımda böyle mi düşünüyor?

Belki de r-

"Victor mu?" Gustavsson'un sesini duyuyorum ve tekrar odaklanıyorum.

"Bu mu o zaman? Yollarımızı ayırıp gün batımına doğru yola çıktığımız yer burası mı?"

Bir an için, düşündüğümden daha uzun süredir hayal kuruyormuş gibi

hissediyorum, ama sonunda başını savuruyorum. "Evet" dedim. "İşte bu.

Şimdilik."

Gustavsson öne çıktı ve bana elini ikram etti.

Kabul ediyorum.

"Bana ihtiyacın olursa, "Bir çağrı uzaktayım." dedi.

"İyi" kabul ediyorum. "Aynısı senin için de geçerli, dostum.

Gustavsson Izabel'e dönüyor. Ona sevgiyle bakıyor. Ve sonra onu başka bir kucaklamaya götürüyor, ve o da geri dönüyor.

"Izabel—"

"Hoşçakal yok" diye sözünü kesiyor. "Ve bu ritüelistik 'dikkatli olun' şeyler, ya. İyi olacağım. Ve geri dönüyorum."

Bir an için onun sözlerini düşünüyor gibi görünüyor, ve sonra başını savuruyor.

"Başınız derde girerse—"

Elini göğsüne bastırır ve onu durdurur.

"Git seri katilin Fredrik'i yakala" diyor ve gülümsüyor.

Gustavsson gider ve Woodard garip ama sevimli vedalarından kısa bir süre sonra gider.

Ve şimdi sadece ikimiz, Izabel ve ben, bir zamanlar karargah dediğimiz binada yalnızız. Ve, birçok yönden, ev.

Izabel uzanır ve parmak uçlarıyla inatçı yüzümün yan tarafına dokunur; Bana bakıyor. Onu kollarıma alıp asla bırakmamak istiyorum. Ben çok önemli bir şey, uzun gecikmiş ve hissedilmesi için ağrıyan aramızda bir an yoksun edilmiş gibi hissediyorum-ben seviyorum ve neredeyse kayıp ile ilk kez yeniden biraraya. Onu en son kollarıma aldığım da o ve ben o kafeste beraberdik. Hastaneden çıktığından beri bir kez bile o önemli anın bana izin vermedi. Meksika'ya gitmeden birkaç gün önce burada onunla baş başa kalarak hala ondan mahrum kalacağımı hissediyorum.

Ve nedenini anlamıyorum.

"Victor," diyor ve neredeyse ona bakamıyorum çünkü çok acıyor. "Bana inanıyor musun?"

"Evet. Var."

"Bana güveniyor musun?" Sesi neredeyse bir fısıltı; Gözlerindeki hüzünlü ama kararlı bakış beni öldürüyor çünkü hoşçakal gibi geliyor.

"Evet, Izabel, sana güveniyorum. Ve sana güveniyorum."

O onu toes iter ve beni öper, onu tatlı dudakları dayanılmaz bir an için benim oyalanmak izin-Ben daha fazla istiyorum ama ben olamaz biliyorum. Parmak uçları yüzümü sıyırıyor ve yavaşça düşüyor. Midem ağrıyor, göğsüm sıkıyor.

"İyi" diyor.

Siyah atkıyı tekrar boynuna doladı. Sonra kapıya doğru yürüyor.

"Izabel."

Dönüyor. Bana bakıyor, sabırla bekliyor.

"Dina nasıl?" Sadece Izabel'in biraz daha kalmasını istiyorum.

"O öldü."

"Oh." Göz kırpıyorum. Sonra da anlayışla başını savuruyorum. Dina Gregory'nin nasıl öldüğünü sormama gerek yok.İzabel'in bunu annesinin

acı hissetmemesi için hızlı calısmadığını biliyorum.

"Özür dilerim" dedim.

Izabel başını savuruyor. Ve o bekliyor, çünkü gitmeden önce söyleyecek

daha çok şeyim olduğu gerçeğini tam olarak saklamıyorum.

Aklımdaki kelimeleri tökezltürüyorum, ona hepsini anlatmak istiyorum,

ama nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ayaklarıma bakıyorum ve

sonra tekrar ona doğru çıkıyorum. Son kez mi? Bu nasıl bir histir-son

kez-ve ben buna dayanamıyorum.

Soğukkanlılığımı anlıyorum.

Sonunda diyorum ki, "Yıldızlar bizden önce ölecek, Izabel..."

Gülümsüyor.

"Biliyorum ki olacak," diye fısıldıyor.

Bir saniye sonra, gülümsemesi soluyor, ve bu yüzden başka ne söylemek

niyetinde olduğunu bitirmek için benim sinir yok.

"Bana sorduğun soru," Izabel konuşuyor, "Dina'ya geldiğinde." Duraklıyor. Duvara bakıyor. Sonra bana geri dön. "Döndüğümde beni hala seviyorsan... tekrar sor."

Ve cevap vermeden önce, onu her zaman seveceğimi söylemek için odadan

çıkıyor. Ve benim hayatım.

PART 25

İzabel

Tucson, Arizona

Evimin önündeki sokağa park etmiş araba bu sefer Victor'un değil. Genelde tam tersi olur ve Meksika'ya girmek için yasadışı bir göçmenin çıkmak istemesinden çok daha fazla para ödemek zorunda kaldım. "Durumunuz benzersiz," dedi bizim görüşmeler sırasında, dün sabah iki de bir marketin arkasına park etti. "Neden pasaportunu kullanıp uçağa binmiyorsun?"

"Çünkü bu şekilde almak zorunda," ben söylemiştim.

O entrika ile gülümsedi, onun karanlık gözleri açgözlülük ve beklenti ile arkadan aydınlatmalı.

Bana baktı. Genç, beyaz, bir planı ve bir amacı olan Amerikalı bir kız. Bir yolu ile Meksika'ya tehlikeli bir şekilde gitme kararımla açıkça bir kız, sadece ondan daha

büyük toplarım olmadığını, aynı zamanda çok daha büyük bir banka hesabım olduğunu biliyordu.

"On beş bin" dedi ve bunun pazarlığa açık olmadığını biliyordum.

Ama para endişelerimin en küçüğüydü-Ben en az yirmi bin ödemek için

beklentisiyle bizim müzakerelere girdi.

"Yolculuk için 15" diyerek kabul ettim. "Ve birkaç şeye daha ihtiyacım olacak."

İnce bir kaş ısladı.

Başka neye ihtiyacım olduğunu açıkladım ve toplantımız sona erenince parasının yarısı öndeydi (yirmi beş bin), ve benim emrimde çok istekli ve istekli bir vardı.

Perdeyi kapatıp odama geri dönüyorum. Önceki bir toplantıda niçin kıyafetlerimde kan var ve değişmek niyetindeydim ama son dakikada karşı karar ver. Kan sadece bana rol oynamak için yardımcı olacaktır-Ben sadece benim gibi görünmesi

gerekir. Bir çanta paketi ya da bir diş fırçası ya da buna benzer bir şey kapmak gerek yok, çünkü kaçırılan kurbanlar seks kölelik bileşikleri için bağlı böyle lüks yok; Ev diyecekleri son yerlerden birinin kapısından içeri getirilene kadar hala ayakkabı giydikleri için şanslılar.

Doğum kontrol hapı yutuyorum ve bir aylık küçük hapları saçımın köklerine

örmeye çalışıyorum.

Bir darbe evin içinde hafifçe yankılanıyor. İlk başta, sanırım bodrumdan geldi, ama saniyeler sonra tekrar duyduğumda, kaynağın ön kapıda olduğunu

onaylıyorum. Belki de çakaldır. Ona Ray dememi söyledi ama gerçek adı benimki lidya. İsmini seçmiştim.

Benimki kadar gerçek adı Lydia. İlk seferinde Meksika'dan kaçarken kaybettiğim iyi arkadaşımı düşünerek bu ismi bir hevesle seçmiştim. Sanırım bu benim onu

onurlandırma ve cinayetin intikamını alma şeklim.

Oturma odasına girmeden önce yatak odamın penceresinden dışarı bakıp sokağa

bakıyorum. Ray'in eski hırpalanmış arabası gitmiş ve daha önce orada olmayan

başka bir araç yok.

Vuruş yine geliyor.

Silahımı yataktan aldım, koridordan aşağı indim, çömeldim ve onun yerine

mutfağa doğru bir sağa girdim. Sessizce çamaşır odasının kapısından dışarı çıktım ve evin yanından geçerek. Her zaman tetikteyim, özellikle de hala

Amerika'dayken, Artemis'in beni bulması için açıkta. Bildiğim kadarıyla hala

kaçıyor.

Evin köşesine bakınca, ön kapıda duran bir kadını gördüm. Veranda ışığı açık

değil, bu yüzden onu kadın olmaktan daha fazla bir şey yapmak zor-uzun saç ve küçük çerçeve kolayca bu kadar vermek.

Sadece beş metre ötedeki silahı ona doğrulttum, "Ne istiyorsun?" dedim.

Kadının elleri yavaşça yukarı çıkıyor, sanki silahım olduğunu biliyormuş gibi, ve sonra başını bana doğru çeviriyor.

"Sadece konuşmak istiyorum" diyor. "Aslında bundan daha fazlasını istiyorum, ama seni temin ederim ki seni incitmek için burada değilim."

"Yapamadın" dedim.

Başını savuruyor, ellerini daha yükseğe kaldırıyor. "Evet, bunun tamamen farkındayım."

Ben çıplak ayaklarımın altında serin, pürüzsüz beton hissi, yakın hareket;

Parmağım tetiği kucaklıyor.

"Arkanı dön" dedim.

Tam olarak dediğimi yapıyor, ellerini omuzlarıyla hizada tutuyor.

"Şimdi sağ elinle uzan" diye talimat verdim ve ön kapıyı aç."

Onun kısmen gölgeli yüzü üzerinde sürpriz yanıp söner kısa bir görünüm. "Ön kapını açık mı bıraktın?" diye soruyor.

"Evet," kabul ediyorum. "Korku içinde yaşamayacağım. Biri beni yeterince çok istiyor, kilitli bir ön kapı onları durduramaz. Ve eğer o kapıdan girip beni hazırlıksız yakalarlarsa, o zaman bana ne olursa onu hak ediyorum. Şimdi kapıyı aç."

O kaplar knob ve döner; kapı sessizce açılır; oturma odası lambası loş ışık giriş ve kadın dokunur, onu açık kahverengi saçları ve nazik gözleri ortaya. O haki renkli pantolon basit bir çift giymiş, ve kısa kollu beyaz düğme-up bluz sıkışmış;

ayakkabıları düz tabanlı, beyaz ve sivri ayak lar. Ben bu şeyler herhangi

umurumda değil-Ben bir yerde tüm arasında bir silah arıyordum.

"Silahın nerede?" Soruyorum, hala ona bakıyorum.

"Benim yok."

"Bıçak mı?"

Başını sallıyor.

Kapıda silahımı hareket ettirim. "İçeri gir. Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Kadın evime giriyor, ben de onun arkasından takip ediyorum, ön kapıyı serbest elimle kapatıyorum.

Dina'nın bit pazarının ahşap sandalyesine bakarak ona "O sandalyeye otur"

dedim.

Oturuyor.

"Ellerini dizlerinin üstüne koy."

"Ellerini dizlerinin üstüne koy."

Ellerini dizlerinin üstüne koyuyor.

Sehpanın üzerine oturdum, ona baktım, silah hala ona doğrultuldum. Tehditkar

görünmüyor; Benden daha küçük ve daha kavgacı, ama bedeni yüzünden onu

asla küçümsemem. Ya da silahsız göründüğü için. Genelde en az yetenekli

olmasını beklediklerin, en tehlikelileri olduğu ortaya çıkanlardır.

"Şimdi bana kim olduğunu ve ne istediğini söyle."

O tüm bana onu odak tutar, ama o korkmuş görünmüyor-dikkatli ve akıllı, evet, ama korkmuyor.

"Ben Naeva Brun," diyor. "Eminim artık kim olduğumu ve seni nasıl tanıdığımı biliyorsundur."

Victor ve Niklas'ın kız kardeşi. Ilginç.

"Devam et" dedim.

"Ve buradayım çünkü seninle Meksika'ya gitmem gerekiyor."

Bir hayal kırıklığı ve ihanet dalgası üzerime hücum ediyor. Ona söylediğim ondan sonra Victor bunu nasıl yapabilir? Onu uyardıktan sonra mı? Bana müdahale

etmeyeceğine dair söz verdikten sonra mı? Ağzımın içini ısırıyorum ve Naeva'ya çileden çıkarak bakıyorum.

"Bu yüzden seni bana bakıcılık yapmaya gönderdi" dedim ve ayağa kalkın.

"Hayır," dedi, "Kendi başıma geldim. Burada olduğumu bilmiyor."

"Sana inanmıyorum."

"Sana doğruyu söylüyorum."

Silahın varlığını vurgulamak için elimi ona doğru sallıyorum.

"O zaman Meksika'yı nereden biliyorsun?" Onu deldim. "Ne zaman gideceğimi nereden bildin?"

"Senin ve kardeşlerim gibi," diyor, "Benim de kendi yeteneklerim var." O, minyon omuzlarını silkiyor. "Övünülecek bir şey yok, ama tamamen işe yaramaz değilim."

Hmm... Victor ve Niklas ile ilgili olmak için, Naeva emin onlar reek kendine güven yoksundur.

"O zaman nasıl olduğunu söyle?" Ben derim ki.

Patlamış mısır tavanına bakıyor. "Binanın havalandırma sisteminde

saklanıyordum," diyor, bana bakarak. "Her şey taşındıktan sonra binaya girmek kolaydı ve herkes onunla ydı. Gece olmadan birkaç saat önce gizlice girdim ve bekledim."

"Neyi bekledin?" Ben soruyorum. "Bir toplantı olacağını nereden bildin?"

"Niklas'ın büyük bir ağzı var" diyor. "Onun hakkında haklıydın, toplantıda söylediklerin hakkında." O yavaşça gülümsüyor. "Bir süredir uyuduğu bara gidiyorum. Birkaç kez yanına oturdum, kim olduğumu söylemek istedim ama hiç

cesaretim olmadı. Beni görmeye hazır olduğunu sanmıyorum."

"Sana asılmamasa şaşırdım" dedim.

Kızarıyor. "Aslında, o yaptı," diyor, ve ben cringe. "Ama onu fırçaladım ve beni yalnız bıraktı."

"İyi ki Niklas kararlı bir tip değil" diyorum. Benimle gibi görünse de, ne yazık ki, kendi kendime düşünüyorum.

Başını savuruyor. "Evet. Bu iyi bir şey."

İkimiz de bir an lığına sessiziz.

Onun tarafından daha az tehdit edilmiş hissetmek

Onun tarafından daha az tehdit edilmiş gibi hissederek, tekrar sehpanın üzerine oturmaya karar verdim. Silah elimde, bacağımın üstünde duruyor; Parmağımı

tetiğe dayadım.

"Tamam, konuşmanın hatırına diyelim ki," diye başlıyorum, "doğruyu söylüyorsun, ve Victor burada olduğunu bilmiyor-eğer bana bakıcılık yapacaksa, Meksika'ya ne ilgi gösteriyorsun?"

Naeva'nın ifadesi daha ciddi ve düşünceli olur; ellerini hareket etmek ister gibi bir hareket yapar, ama parmaklarını dizlerinden kaldırmadan önce durur, onun

çıkmaz hatırlayarak. O iç çeker; Gözleri benimkinden saptı, sonra yere baktı.

Bekliyorum, sabırsızlanıyorum, ama ne kadar.

Sonra aniden başını kaldırdı ve ben de gözlerindeki bakıştan garip bir his

hissettim. Empati? Benzerlik?

Ellerini dizlerinin üzerinde tutarak biraz öne doğru eğildi ve yumuşak bir sesle

"Sarai, beni hatırlamıyor musun?" dedi.

Başımı bir tarafa eğdim; Kaşlarımın içe doğru çekildiğini hissediyorum; Kafa

karışıklığıyla göz kırpıyorum. Onu hatırlıyor musun? Nereden? Aklım yarışmaya başlar; sadece tam resim parçacıkları hafızamda yanıp sönme, ama Naeva

bunların hiçbirinde değil.

Sonra bir şey bana şafak söktü-bana Sarai dedi.

Tekrar ayaktayım ve beni ayağa ayağa çıkaran hareketi hatırlamıyorum; Silahım hala elimde, ama kalbimde kendimi tehdit altında hissetmemeliyim yoksa

parmağım şimdiye kadar tetiği tekrar bulmuş olurdu.

Empati. Benzerlik. Şimdi ikisini de daha çok hissediyorum, ona ne kadar uzun

süre bakarsam, gözlerinin içine ne kadar çok bakarsam, onun narin özelliklerini o kadar çok inceliyorum.

Evet-o bana tanıdık, ama hatırlamıyorum ...

"Ayakta durabilir miyim?" diye soruyor.

Başını sikiyorum.

Yavaş yavaş Naeva Dina'nın koltuğundan duruyor. Her iki eliyle, o son düğmeye onu yol yapar gibi onu pantolon hem untucking, onu bluz inci-beyaz düğmeleri

kırmaya başlar. Kollarını bluzun dan kaydırır ve sonra dikkatlice sandalyenin koltuğuna koyar. Sonra arkasını döner ve lamba ışığı sırtına değdikçe geçmişinin dehşetini gözler ortaya çıkarır. Ve geçmişimden. Sırtından diğer tarafına, acımasız bir dayak nın kalıntıları. Ya da iki. Ya da dört. Ya da on. Nefesimin alabildiğimi hissediyorum, ciğerlerimi dolduran, beni boğan hava; gözlerimdeki tuz; kalbimde ağrı; hafızamda yakıcı.

Yutuyorum.

Silahı sehpanın üzerine kurdum.

Naeva tekrar döner ve ışığa daha fazla adım atar; yüzü daha da netleşiyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Çünkü onu hatırlıyorum.

Şimdi onu hatırlıyorum ...

Meksika – On bir yıl önce

Kızı odaya getirdiklerinde tek başıma oturuyordum, karanlık bir köşede

sokulmuştum. Geceydi ve ne kadar zamandır uyanık olduğumu anlayamazdım.

oda. Geceydi ve ne kadar zamandır uyanık olduğumu anlayamazdım ama 24

saatten fazla sürmüş olduğunu biliyordum. Neredeyse 15 yaşındaydım ama gece

gündüz olduğu gibi emin olamadım. Kızın kaç yaşında olduğunu bilip bilmediğini ya da artık umursadığını merak ediyordum. Kızlardan herhangi birinin

umursadığını merak ettim.

Ay ışığı kirişleri, bu duvarların diğer tarafında sürekli olarak yaşam ve özgürlük olduğunu hatırlatan küçük umut çubukları gibi tavandaki delikleri delip geçti. Işık tozlu zemini karıştırdı, kirişlere doğru yükselen parçacıklar; küçük dans perileri, kendimi onlar olduğuna inandırdım. Yakında bir gün beni kurtaracaklardı. Hepimizi kurtaracaklardı. Ama yerleşkenin sadece 48 saattir bu kısmındaydım ve kimsenin beni kurtaramadığını ve önümüzdeki dokuz yılı burada geçireceğimi bilmiyordum.

Kanının kokusunu alabiliyordum; Sırtındaki kirpikler acımasızdı, neredeyse İncil'e uygundu. İki adam tarafından sürüklenip kirli karyolanın üzerine düştüğünde

bakmamaya çalıştım. Dikkatimi çekmemeyi umarak o köşeye geri dönmüştüm ve

çığlıklarını söndürmeye çalışırken kulaklarımı yumruklarımla kapadım. Korkunç çığlıklar, bir arabanın çarptığı bir köpek gibi: katkısız acı, ölmeden önce son inlekleri. Orada yatıp öleceğini sandım. Çok korktum. Çok korkmuştum.

"Vamos!" Sonunda kulaklarımdaki yumruklarımı aldığımda bir kızın İspanyolca fısıldadığını duydum. "Toma la botella." O zamanlar İspanyolca bilmiyordum ama geçinecek kadar biliyordum.

Kafamı duvardan kaldırdım ve gölgeli köşeden sessizce izledim; Son iki gündür bu odayı paylaştığım sekiz kız karyoladaki kızın etrafında toplanmış. Bunlardan biri-Marisol-kapalı pencerenin yakınındaki bir noktaya elleri ve dizleri üzerinde

sürünerek. Ben belli belirsiz ellerini yere karşı acele yle hareket dışarı yapabilirdi; odun gıcırdatma sesi, ve sonra bir tahta başka bir karşı kazıma. Saniyeler sonra, sağ kolu omzuna kadar yerde kayboldu; yanağı tahtaya bastırdı ve bir şey

kavramaya çalışırken yüzünü ayın loş ışığında görebiliyordum. Tekrar ayağa

kalktığında elinde bir şişe viski çıktı. Odanın diğer tarafına koştu, hala ellerinin ve dizlerinin üzerinde, ve karyoladakine bakmak için diğer kızlara katıldı.

Kız, açık yaralarına içki döküldüğünde çığlık attı ve ellerim bir anda tekrar kulaklarıma girdi. Gözyaşları yüzümden aktı. Kusacağım sandım.

Bir saat geçti ve kızlardan birkaçı karyoladakinin yanında uyuyakalmış, etrafında kıvrılmış. Marisol uyanık kaldı, yaralı kızın kafası kucağında oturuyordu. Sürekli parmaklarını saçlarından taradı.

"İyi olacak mı?" Sordum. Bu odaya getirildiğimden beri söylediğim ilk kelimelerdi.

Marisol kucağındaki kızdan baktı; Parmakları saçlarının arasında hareket etmeyi hiç bırakmadı. Sonra başka bir kız baktı-Carmen-pencerenin altındaki duvara karşı oturan. Marisol'un İngilizce bilmediğini fark ettim ve tercüme etmesi için

Carmen'e güvendi. Ya da en azından konuşmayı yapmak için.

Carmen duvardan uzak eğildi, yüzünü gölgeden dışarı itti ve görünümüne.

"Hayır biz burada iyi olmak," Carmen kırık İngilizce dedi. "Bunu görüyor musun, hayır?" diye küçümseyerek ekledi.

Ondan uzaklaşmaya başladım, köşeme geri döndüm ama beni durdurdu.

"Lo siento," diye özür diledi. "Huevito için endişeleniyorum." Odanın etrafına diğer kızlara baktı. "Hepimiz varız."

O duvardan uzağa itti ve çok yavaş elleri ve dizleri üzerinde bana doğru geldi; Neden hiçbirinin dik durup odadan geçmiş olduğunu merak ettim ama sormadım.

Marisol, yaralı kızın saçlarından parmaklarını sürekli tarayarak yerdeki yerinden izledi. Hala uyanık olan diğer kızlar da izledi, ama sadece Carmen konuştu. Ben diğerleri mükemmel İngilizce konuştu biliyorum-bazı Amerikan vardı-çünkü zaman zaman onları duymuştum, bu yüzden hepsi sadece çok korkmuş olduğunu

düşündüm. Ve onları suçlamadım. Ben de korkuyordum.

Carmen yanıma oturdu. Ter, vücut kokusu ve adet kanaması gibi kötü kokuyordu.

Ama hepimiz kokuyor; Ben bile Meksika'ya ilk geldiğimde olduğum ayrıcalıklı kız gibi kokmaya başlamıştım.

"Seni daha önce gördüm," dedi sessizce. "Seni Javier'le gördüm. Ve başka bir beyaz kadın. O palillo olduğunu; hiç yemek yemiyor gibi görünüyor."

Yuttum, annemin anısını bastırmaya çalıştım ama bu sefer yapamadım. Sadece iki gün önce olmuştu ki ... iyi, beri ben-

"Kadın benim annemdi," dedim Carmen'e, ama gözlerinin içine bakamadım.

"Javier'in kız arkadaşıydı sanırım."

Carmen gülümsedi, ama hiçbir zararı yoktu. "Javier'in kız arkadaşı yok" diyerek beni nazilikle düzeltti. "Koyunu var."

"Çoban lık gibi görünmüyor" dedim.

Carmen başını salladı. "Hayır, o çobanı sakatlayan ve sonra da koyunları yiyen kurt."

Anlaşmayapmadan önce sadece bir saniye düşündüm. Javier konusunda haklıydı

ve annemin onu Arizona'daki karavanımıza getirdiği günden beri beni ilk kez

gördüğünü biliyordum. Onlar nazik göz değildi. Javier bir yırtıcının gözlerine sahipti.

"Ve eğer o kadın senin annense," dedi Carmen, ve sonra bana işaret etti, "bu senin başından beri peşinde olduğu koyun olduğun anlamına gelir." Odadaki diğer kızlara jest yaptı ve ekledi: "Sürüye hoş geldin."

Midem battı.

Sosma, başka bir kızın İspanyolca fısıldadığını duydum, "Callate Carmen! Por que te pueden escuchar!"

Carmen onu görmezden geldi.

"Yani öyle dedin." Bir cevap bekledi, yüzümü inceledi, ve ilk başta neden bahsettiğini anlamadım. Ama sonra ekledi, "Javier anneni öldürdü mü?" ve sonra ben mükemmel anladım.

Gözlerimi indirdim, kafamı salladım. Cevap vermeye cesaret edemedim.

Konuşmak istediğim son şey annemdi.

Sonra yukarı baktım, yaralı kızı kafası Marisol'un kucağına oturttum, tek

ilgialanım.

"Onu neden dövdüler?" Sordum.

Carmen kıza baktı.

"Hayır onlar," dedi ve tekrar bana baktı, "Izel. Javier'in kız kardeşi. Puta iniyor."

"Carmen!" aynı kız önce tısladı. "Por iyilik! Por iyilik! Yalnız cierra la boca!" Gözleri Carmen'den ve tahta kapıdan ileri geri döndü. İtiraf etmeliyim ki, o adamların tekrar buraya gelmesinden en az onun kadar endişeliydim.

Bu sefer, Carmen sesini indirdi, böylece benden başka kimse onu duyamadı.

Daha yakından baktı. "Ve Huevito kaçmaya çalıştığı için dövdü. Como te llamas mı?"

"Sarai," diye yanıtladı, sonunda muhtemelen kazara İspanyolca onu anlamak.

Dün odaya getirildiğimde kendini ve diğer kızları tanıtmıştı ama daha önce

konuşamayacak kadar travma geçirmişti. Bana olanlarla sarsıldı. Ve anneme

yaptıklarımla.

Carmen uzandı ve bileğime dokundu; Bana baktığı bakış, benim kadar genç

olmasına rağmen sadece anne lik olarak tanımlanabilirdi. "Asla kaçmayı dene, Sarai," diye uyardı ve sonra elleri ve dizleri üzerinde geri pencerenin altındaki noktaya sürünerek.

Aniden, ben sadece bu konuda düşünme tehlike hissettim-kaçan-sanki Izel, ben

zaten oldukça onunla birkaç tatsız run-ins vardı aşina olduğu gibi, düşüncelerimi duyabiliyordu. Ama bu-Ben yine yaralı kız karşısında baktı; sırtındaderin kesilmiş

gashes ürkütücü ay ışığında parladı ve odadaki en renkli şey vardı-bu çok birkaç tatsız run-ins farklıydı.

Tam o sırada Huevito dedikleri yaralı kız ortalığı karıştırmaya başladı.

Marisol kucağındaki pozisyonunu ayarlamasına yardım etmeye çalıştı ama

hepimiz hiçbirimizin acısını dindirmek için yapabileceği bir şey olmadığını

biliyorduk. Onun için çok üzüldüm. Ve sinirlendim. Bunu yapan kadına. Javier'de bunun olmasına izin veren için. Beni buraya getirdiği için anneme.

Ayağa kalktım, diğer kızların nefesnefese ve İspanyol fısıltılarına karşı durdum, ve sessizce odanın karşısına geçtim, ve Huevito'nun önünde çömeldim. Gözleri

açıktı, ama zar zor. Marisol bana baktı, onun güzel özellikleri her yerinde yayılmış

korkmuş bir görünüm-ben ayağa kalktı çünkü mi? Ben de öyle düşünmüştüm.

"Javier'le konuşacağım," diye fısıldadım Huevito'ya, sonra uzanıp terden sırılsıklam olan alnına parmaklarımın arkası ile dokundum. "Bana karşı nazik; Ona sana ne olduğunu anlatacağım ve eminim bu konuda bir şeyler yapacaktır."

Söylediğim her şeyin yalan olduğunu biliyordum. Javier bana 'nazik' olabilir, ama aptal değildi-sadece bir gösteri oldu; Ondan hoşlanmamı, ona güvenmemi istedi.

Ama bir şey söylemek zorundaydım; En azından zavallı kıza biraz umut vermek

zorundaydım.

Marisol, sonunda odada ayağa kalktım, uzandı ve Huevito'nun alnından elimi

tokatladı.

"Alejate de nosotras!" dedi İspanyolca, ve ben kelimeleri anlamadım, ama onun vücut dili doğru yönde beni ayarlayın. "Vete! Tu vas hacer que nos lastimen a todas!" O karamel renkli deri ortasında onu beyaz dişleri sıktı; onun uzun, siyah saçları onu kare şeklinde yüzünü etrafında yırtık oturdu.

Carmen'e baktım, tercüme etmesini umdum, ama sonra Huevito'nun sesini

duydum, zayıf ve boğuk, ve kimse beni ya da Marisol'u umursamadı ya da

Huevito'nun sesi, zayıf ve boğuk, ve kimse beni, Marisol'u ya da Carmen'i

umursamadı.

"Söz ver... bana," Huevito, büyük bir zorlukla söyledi.

Yaklaştım, elini benimkine soktum.

"Söz ver bana... eğer onu öldürürlerse..." nefes almak için durmak zorunda kaldı ve her kelimeyle, yüzündeki kasların her hareketi ağırlaştı, vücudundaki ağrı ifadesinde çok daha belirgin hale geldi.

"Sorun değil," dedim ve yavaşça elini okşadı. "Biraz zaman ayırın. Nefesinizi al."

Gözleri açıldı ve ağrı ve yorgunluktan kapalı; Eli benim kendi ellerimde zayıf ve nemliydi. Herkesin gözlerini üzerimizde hissedebiliyordum, etrafımda, ve

huevito'nun söylemekte zorlandıklarını duymak için eğildiklerinde nefeslerinin sıcaklığını; İngilizce

olması önemli değildi.

Huevito'nun gözleri biraz daha geniş açıldı ve bana baktı. Ama nerede olduğunu bile bilmediğini, o kadar şiddetli dayak yediğini ve halüsinasyon gördüğünü

hissettim. Konuşmaya devam edince, bu varsayıma daha çok ikna oldum.

"Seni öldürmelerine izin vermeyeceğim." dedi. "Te amo mucho, Leo. Sensiz yaşayamayacağım." Ağlamaya başladı, yanaklarında toprak tan yaşlar aktı; nefesalışı çalışmaya başladı.

Elini daha sıkı tuttum ve ağlamaya başladım. Kimden bahsediyordu?

Bilmiyordum, ama Leo her kimse, kalbim bile onun için çok acılıyordu.

Huevito gözlerini kapadı, bir kez daha nefesini tuttu ve sonra tekrar açtı.

Dudakları o kadar kuru ve çatlaktı ki, deri önümde parçalanmaya başladı; küçük kandalarda kan kıymıklar ortaya çıktı.

"Eğer onu öldürürlerse," diye tekrarladı, "bana söz ver ölmeme izin ver—söz ver!"

O zaman tutarlı olup olmadığını anlayamadım.

Sonra kapı açıldı ve İzel kısa bir etek, uzun boylu ve karanlık ve ölümcül Death gibi kapı da durdu. Ve beni dışarı sürüklemeden önce, tekmeleyip çığlık atmadan

önce, neden kimse geceleri o odada ayağa kalkmadı-İzel her zaman yan taraftaki odadaki odasından, duvarlar boyunca hareket etmek için gölgeleri gezdirdiği için izliyordu.

Ama o gece, Izel annemin ölümü ve ona nasıl ait olduğum hakkında bana işkence ederken tek düşünebildiğim Huevito'ydu. Ve onu bir daha hiç görmedim.

PART 26

İzabel

Bugün...

Şimdiye kadar.

Naeva'ya boş boş bakıyorum; kelimeler beni terk etti; Kalbimin kulaklarımda

attığını hissedebiliyorum. İki kolumu da kaldırıyorum, silah hala sağ elimde ve kafamın üstüne dayandım. Onları orada tutuyorum, silah tavana doğrulttu.

Kafamı sallıyorum, neler olduğunu çözmeye çalışıyorum: neden burada, nasıl

burada olduğunu. Tanrım, victor'un kız kardeşi. Benimle birlikte Javier'in

yerleşkesindeydi. Bu ne anlama gelebilir ki?

Yapamam...

Bu çok fazla. Bunların nereden başlayacağımı bilmiyorum. Aklım yarışıyor. Başım dönüyor. Sonunda kollarım geri geldi. Ve ona sadece bakıyorum. Ve sormak

istediğim 100 kadar sorudan, "Sana neden Huevito dediler?" diye karar verdim.

Naeva yavaşça gülümsüyor.

"Carmen küçük bir yumurta gibi göründüğümü düşündü" diyor. "Takma ad takıldı."

İstenmeyen duygularla üstesinden geldim, öne çıkıp kollarımı onun küçük

çerçevesine sarıyorum. Sahip göründüğünden daha fazla güçle bana tutunarak

sevgiyi geri veriyor.

"Hala hayatta olduğuna inanamıyorum" diyorum, çekerek; Dirseklerini ellerime aldım ve ona baktım. "Ben... Izel'in seni öldürdüğünü sandım.

Naeva başını sallıyor. "Keşke olmasını dilediğim zamanlar oldu, "diyor, kederli bir şekilde.

"Ama tanıştığımız geceden sonra seni bir daha hiç görmedim." Ona bir kez daha sarıldım, iyi olduğunu bilmek beni rahatlattı. "Dokuz yıl boyunca oradaydım."

Benim ve Naeva'nın ilişkisi o geceyi asla aşmasa da konuşmalarımız, o katta

dayak yatarken bana söylediği umutsuz, tutarsız şeylerden, zihnimde bıraktığı izden ve kalbimden daha ileri gitmedi. Kız kardeşlerim olarak sevmeye

büyüdüğüm kamptaki tüm kızlar için de durum aynıydı. Sahip olduğumuz tek şey

birbirimizdi. Ve böyle zor zamanlarda oluşan bir bağ asla kırılamaz.

Naeva sandalyeden bluzunu alır ve düğmeleri yukarıdan aşağıya doğru kapatarak tekrar üzerine kaydırAr.

Silahı sehpanın üzerine kurdum ve yanına oturdum.

"Benim hakkımda ve o yerde başıma gelenler hakkında bir sürü sorunuz olduğunu biliyorum, ve size bilmek istediğiniz her şeyi söyleyeceğim, ama zamanla-senin hakkında da her şeyi bilmek istiyorum." Yine sandalyeye oturdu. Artık

gülümsemiyor, arayı kapatmakla ya da bana hüzünlü hikayesini anlatmakla

ilgilenmiyor. Umutsuzca başka bir şeye ihtiyacı var, çok daha önemli bir şeye.

bunun büyüklüğü onu kapsıyor.

"Benim hakkımda ve o yerde başıma gelenler hakkında bir sürü sorunuz olduğunu biliyorum, ve size

bilmek istediğiniz her şeyi söyleyeceğim, ama zamanla-senin hakkında da her şeyi bilmek istiyorum." Yine sandalyeye oturdu. Artık

gülümsemiyor, arayı kapatmakla ya da bana hüzünlü hikayesini anlatmakla

ilgilenmiyor. Umutsuzca başka bir şeye ihtiyacı var, çok daha önemli bir şeye.

bunun büyüklüğü onu kapsıyor.

"Şu anda tek umursadığım şey Meksika'ya geri dönmek. Ne yapmam gerekiyor umurumda değil; Riskler ya da neye mal olacağını umursamıyorum"—derin bir nefes alıyor; gözleri benim-"Sarai, ben sadece geri dönmek gerekir-Ben geri dönmek zorunda. Oraya kendi görevin için gittiğini biliyorum ama yoluna

çıkmayacağım. Tek istediğim senin şirketin ve uzmanlığın. Gitmem gereken yere nasıl gireceğimi biliyorsun. insanları tanıyorsun..." O tereddüt eder ve kısa bir süre yere bakar; Biraz utanç ve hayal kırıklığı hissediyorum. "Tarikat'ın olmamı istediği kişi değilim. Hiçbir eğitim ya da beyin yıkama beni kardeşlerim kadar iyi yapmadı. Ama sen... Sarai, bana yardım edebileceğini biliyorum. Beni oraya

götür, gerisini ben hallederim."

Sanırım bacaklarıma bakıyorum.

"Naeva," dedim, başımı kaldırarak, "Ben... Neden oraya geri dönmek isteyenesin ki? Ve neden benimle? The Order için çalışıyorsanız, Meksika'ya gitmenin çok

daha kolay-daha güvenli yollarını bulabileceğinizi düşünüyorum."

"Ve sen de aynısını yapabilirsin," diye hızla yanıt verir.

Ne kadar çok şey bildiğini görünce şaşırdım.

"Nasıl dedin—?"

"Nereden bileyim?" diye soruyor. "Az önce bana kendin söyledin. İçeri girmenin daha kolay ve güvenli bir yolunu bulabileceğimi söyleyerek, temelde bana içeri girme şeklinin kolay ya da güvenli olduğunu söylüyorsun." Ön bahçeye bakan pencereyi işaret ediyor. "Ve son bir saat tiryakinin senin yolculuğun olduğunu varsayıyorum." Ellerini kımatıyor, avuçlarını bana bakıyor. Hey, emin değilim, ama sanırım. Ya da en azından seni bir eve götürecek olan adam."

Evet, bu çok zekice; Eğer güveneceği başka bir şey yoksa bu kadar zekaya

ihtiyacı olacak.

Ray hakkında ona cevap vermiyorum- Ona henüz tam olarak güvenmiyorum.

Bana her konuda doğruyu söylediğine inanıyorum. Ama kalbimolduğuna

inandığım şeye güvenerek çok fazla hata yaptım, çok erken, ve başka bir hata yapmaya niyetim yok.

Ben sehpa-elimde silah kalkmak ve hız başlar. Doğrudan ona bakmıyorum ama

gözümün önünde tutuyorum.

"Ama neden daha kolay bir yoldan gitmiyorsun?" Ben sonda. "Benimle gitmek seni öldürebilir, ölebilirim."

"Çünkü Düzen'in beni takip etmesini bu kadar kolay hale getirememem." diye cevap veriyor. "Bütün takma adlarımı biliyorlar- onları benim için kuranlar, sosyal güvenlik numaralarına ve sahte hayatlara kadar. Pasaport ya da kredi kartı

kullanıyorum ve tam olarak nerede olduğumu bilecekler. Bu riski göze

alamıyorum."

Biraz daha düşündüm.

"Tamam, ortadan kaybolduğunda ne olacak?" Soruyorum ve şimdi ona bakıyorum ki cevap verdiğinde gözlerini okuyabileyim.

İç çekiyor. "Bu konuda endişelenmenize gerek yok," diye bana güvence verdi. "En azından şimdilik. İzin verildi, eğer istediğin buysa.

en azından henüz. Eğer öyle diyorsan, bana izin verildi. Brant Morrison'ın

ölümünden beri etrafta dolaşıp benimle ne yapacaklarını bilmiyorlar. Brant benim ortağım ve öğretmenimdi; Başka kimseyle çalışmadım. Ve hiçbir zaman yalnız

çalışacak kadar iyi olamadım."

Bu duyguyu çok iyi biliyorum.

"Tarikat için tam olarak ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Ben bir casusum," diye hemen cevap verir. "Ben kimseyi öldürmedim bile; bir sürü insanın öldüğünü gördüm, ama şükürler olsun ki, asla ellerimle."

"Bu yüzden sadece-ben anlamıyorum. İzinli mi?"

Sadece garip görünüyor. The Order gibi bir organizasyonun izin, hastalık günleri gibi avantajlara sahip olmasını beklemezdim.

"Ben biraz zaman almak söylendi," diye başlar. "Tatile çık-ne istersem. Bana daha sonra ihtiyaçları olduğunda ya da ihtiyaçları olduğunda irtibata geçebileceklerini söylediler." O aniden sorunlu görünüyor; elleri kucağında kararsız hale gelir.

"Eğer" beni endişelendiriyor, Sarai."

"Neden?"

Yaklaştım ve sandalyede otururken önünde çömeldim. Neden bilmiyorum ama

Victor'un kız kardeşinin orada oturduğunu görmüyorum. Huevito'yu uzun zaman

önce görüyorum.

Bir düğüm boğazının ortasından aşağı doğru hareket eder. Göz teması kuruyor ve sinirli bir şekilde diyor ki, "Sanırım beni öldürecekler. Tarikat'ın işe yaramaz olması yla ilgili söylediklerimi kastetmiştim. Onlar için yararlı bilgiler edinmenin yolunu biliyorum ama gerçek şu ki bunu benden daha iyi yapan yüzlerce ajan var. Onlara zaten sahip olmadıkları hiçbir şeyi sunamam ve Düzen'de ya değerlisiniz dir ya da harcanabilirsiniz- arada diye bir şey yoktur." İç çekiyor. "Bunların hiçbiri için

biçilmiş kaftan değildim, ama Brant bana bir şans verilmesinde ısrar etti. Bence o olmasaydı, beni uzun zaman önce öldürürlerdi."

"Seni korudu" diyorum, Naeva'dan çok kendime. Ama neden?

"Evet," dedi ve duvara baktı. "Ama şimdi o öldü. Ve eğer onlar kaderime karar vermeden dışarı çıkmazsam, korkarım ki ben de öleceğim."

Ama neden onu öldürmek için bu kadar beklesinler ki?

Çok riskli. Bunların hepsi Vonnegut'un geri kalanımızı bulma planının bir parçası olabilir. Ya naeva'yı onun haberi olmadan bizi bulmak için kullanıyorlarsa? Hayır, bu da mantıklı değil. Victor'un dediği gibi, Tarikat bir süredir nerede olduğumuzu biliyordu; Bunun için Naeva'ya ihtiyaçları olmaz. Tamam, bu da hala şu soruyu bırakıyor: Neden onu öldürmek için bu kadar beklesinler ki?

Sonra dedi ki, "Eğer beni hemen öldürmezlerse, muhtemelen kardeşlerimin teslim olması için beni kullanırlar. Brant'in öldüğü geceyle ilgili bir şeyi Tarikat'a bildirmek zorunda kaldım. Brant'in Victor'un izini sürttünde olduğunu ve

muhtemelen ona yaklaştığını biliyorlardı. Her zaman onunla olduğumu biliyorlar.

Başka bir şeye inanmazlardı. Onlara söylemediğim tek şey sana ve Victor'a

yardım ettiğimdi."

Warily, ben kesip sormak, "Ve tam olarak ne oldu rolü hakkında onlara söyledin?"

"Yalan söyledim, tabii ki," diyor. "Onlara Victor'un da neredeyse beni öldürdüğünü söyledim ama kız

kardeşi olduğumu söylediğimde beni bağışladığını söyledim.

Victor gitmeme izin ver dedim. Ve sanırım şu anda hayatta olmamın tek nedeni

de bunları sana anlatmam."

"Seni yedek olarak tutmak istiyorlar, victor'u tuzağa çekmek için seni

kullanmaları gerekirse diye."

"Muhtemelen," diyor. "Düşünebildiğim tek şey Victor'un beni bağışladığını düşündükleri için kan bağlarımız yüzünden beni daha sonra kurtarmaya

çalışması." Ellerini hareket ettirmeye başladı. "Ama Sarai, bunların doğru olup olmadığını bilmiyorum. Hepsi spekülasyon. Ve inanın bana, endişelenmek için

beni buraya kadar takip ettiler, gelmeden önce her türlü önlemi alsam bile."

Başını sallıyor. "Bir sürü korkum var, ve aynı zamanda birçok teorim var, ama bunlar hakkında bildiğim tek şey somut, sana söylediğim her şeyin doğru olduğu.

Bana inanmak için bir nedenin olmadığını biliyorum—Ben de bana inanmazdım

ama sahip olduğum tek şey bu." Başını tekrar indirir ve ellerini kucağına yavaşça katlar. "Tek umursadığım Meksika'ya gitmek. Vonnegut, Tarikat, hayatım

tehlikede. Bir hüzün aniden onun özelliklerini doldurur. "Ve kardeşlerimi seviyorum, ama onlar bile benim için Meksika'ya gitmem kadar önemli değiller."

"Hala bana söylemedin, Naeva-neden Meksika?"

Bu sefer başını kaldırdığında gözlerinde yaşlar var. "Leo Moreno," diyor ve dudakları titremeye başlıyor. Ve tıpkı uzun zaman önce bu adamın hayatı için

haykırdığı zaman olduğu gibi, bana bulaştırdığı acı ve acıdan kaçamam.

Yutuyorum ve elimi bileğine vuruyorum. Onu rahatlatmak için bir şey söylemek

istiyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama ona inandığımı biliyorum. Kalp

asla yalan söylemez, bilmek isteyip istemediğiniz bir şeyi size söylüyor olsun-kalp

aldatmaktan acizdir. Bazen, kabul ediyorum, aklımı ve kalbimi karıştırıyorum, ama böyle zamanlarda, gerçeği özünde derinlerde hissettiğinde, bunun sadece

kalbinin konuşması olabileceğini biliyorsun.

Elini titreteceğim, silahımı içine soktum ve parmaklarını soğuk çeliğin etrafına kapattım. Kokluyor ve başını yavaşça kaldırıyor. Elindeki silaha baktı, sonra bana doğru geri döndü; onu soluk, pembe özellikleri şaşkın.

Silaha bakıyorum. "İşte sana bir şans," teklifim. "Eğer bu yüzden buradaysan, buraya yapmak için geldiğini yapabilirsin. Seni durdurmayacağım."

Kaşları içe doğru çizim, Naeva başını sallamak başlar, yavaş yavaş ilk başta, fark tamamen ona şafak lar kadar ve sonra o daha hızlı sallar. "Hayır," diye fırsatı reddeder ve silahı elime geri iter, pratik olarak beni iter. "Burada olmamın sebebi bu değil, lütfen, bana inanmalısın."

Ya dünyanın en iyi aktrisi ya da doğruyu söylüyor. Ve o açıkça Charlize Theron değil beri ...

"Sana inanıyorum, Naeva," diyorum, ve sonra ayağa kalkıp elimi ona uzatırım.

"Ama sana inandığım için değil, ya da bu Leo için hissettiğin acıyı hissettiğim için, ben... benimle gitmene izin vermeyi seçiyorum."

Yüzü benim kararımdan ne kadar rahatladığını gösterecek kadar parlıyor ve sonra ayağa kalkıyor, elimi tutuyor.

"O zaman neden?" diye soruyor. "Seni ikna etmek bundan daha zor olur diye düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, hiç evet diyeceğini düşünmemiştim.

Minnettarım, Sarai, ama neden bana yardım edeceksin?"

"Çünkü Venezuela'da hayatımı kurtardın" diye cevap verdim. "Ve sen ve Meksika'daki o yerleşkede iki dakika bile geçirdiğim diğer kızlar benim için her zaman çok önemlisiniz." Onu sıkı bir kucaklamaya daha götürüyorum ve

kollarımda dururken kendimle ilgili bir şeyler öğreniyorum. Ya da, daha doğrusu ben zaman içinde yavaş yavaş unuttum bir şey hatırlıyorum

Kendimi. Ya da Meksika'dan kaçtığından beri yavaş yavaş unuttuğum bir şeyi

hatırlıyorum. O kızlar benim başka bir parçam; Victor'la asla paylaşamayacağım ya da hissedemeyeceğim bir şeyi onlarla paylaştım. Yaşadığım sürece herhangi

birine yardım etmek için her şeyi yaparım.

Tabii ki, Naeva'ya yardım etmek için tek sebebim bunlar değil. Arsa, tabiri caizse kalınlaşmış; Ve Naeva beklenmedik ve çok hoş bir parça karmaşık bir bulmaca nın tek başıma bir araya getirmek niyetinde. Victor'un kendi et ve kan kız kardeşinin benim de içinde olduğum yerleşkede olması başlı başına ilginç bir gizem.

Tesadüf? Hatta yakın değil-sadece bir tesadüf olmak için çok önemli. Dahası da var. Çok daha fazlası. Brant Morrison'ı çevreleyen gizem: Victor'a olan bariz kıskançlığı ve nefreti ve Naeva'ya karşı koruyuculuğu; Tarikat neden Victor ve Niklas'ın canlı getirilmesini istiyor; Tarikat neden canlı olmamı istiyor; Neden bu kadar değerli olduğumu. Başım olasılıklar ile dönüyor!

Bu işin aslını bulacağız. Her şey yakında tam bir döngüye girmeyecek. Ve bu

kaçınılmaz son, Meksika'da her şeyin başladığı yerde başlayacak; Hayatım olan kabusun kalbine geri döndüm.

"Bundan emin misin, Naeva?" Üst kollarını ellerime yavaşça tutuyorum.

"Söylediklerimi kastetmiştim— ölebilirsin. Her ne kadar sana yardım etmek istesem de, bunu vicdanımda istemiyorum."

Naeva yavaşça gülümsüyor. Uzanıyor ve yüzüme dokunuyor.

"Gitmezsem, Sarai... Her halükarda öleceğim. Onu bulmalıyım. Eğer bu

yapacağım son şeyse, onu bulmak zorundayım."

Birbirimizi sıkıca kucaklıyoruz.

Naeva Brun. Sevdiğim adamdan başka kimsenin uzun zamandır kayıp olan kız

kardeşi. Hayatımın en önemli görevinin arifesinde oturma odamda dikiliyorum.

Planlarınıza, umutlarınıza ve hayallerinize dönüp baktığınızda hiçbir şeyin sizin hayal ettiğiniz gibi olmadığını fark ettiğiniz anlardan biridir; garip ya da

olağanüstü bir şey, hayal bile edemeyeceğiniz bir şey, en beklenmedik anlarda direksiyona atılır. Ya çevirmeye yardım eder ya da onu durdurur. Naeva, ben

inanıyorum, çok bu tekerlek dönüyor-Bunu hissediyorum. Biliyorum.

Ve yine de, ona baktığımda, onu Victor'un kız kardeşi olarak göremem. O Huevito, Izel'in 11 yıl önce neredeyse öldüresiye dövdüğü kız.

"Neydi o?" Naeva aniden, bizim sarılmak çekerek sorar.

Hiçbir şey duymamış gibi davranıyorum.

Ama sonra ses daha da yükselir, yerdeki havalandırmadan içeri girer.

"Bunu duydun mu?" diye soruyor; konsantrasyon içinde gözlerini kısır ve boğuk ses yönünde kapalı bakar.

Sonra bana baktı, cevaplar aradı.

Ona ya da herhangi birine söylemeyecektim ama onu Meksika'ya benimle götürecek kadar güvendiğim için onu da bu karanlık projeye kabul edebilirim.

İç çektim ve elimin eliyle "Benimle gel, sana göstereyim" dedim ve koridordan aşağı inip takip etti.

Part 27

İzabel

Benim tonüzerinde iterek, bodrum kapısı üzerinde gizli anahtar için yukarıda

ulaşmak. "Ön kapıyı yaklaşık 12 saat önce açık bıraktım, anahtarı tonla nın içine kaydırdım ve birisi neredeyse beni yeterince çok istiyordu."

"Oh mı?" Naeva bir kaş musluklar, yoğun bir merakla beni izliyor.

Kapıyı açtım ve duvardaki ışık düğmesini çevirmek için uzanıyorum; ışık bodruma inen halı lı merdivenleri sular altında. Ses daha yüksek olur. "Çişim işime ihtiyacım var, seni lanet sürtük!"

Naeva ikinci adımda durur ve sadece bana bakar, yüzü tüm karışıklık ve endişe ile bükülmüş.

Başımı rahatça sallıyorum. "Sorun değil," dedim, takip etmeye devam etmesi için ısrar ediyorum. "Ağzındaki şakayı çözüyor olabilir, ama iplerden kurtulmasının imkanı yok."

"Kim o?" Naeva fısıldıyor, ikinci adımda hala hareketsiz.

Onu elinden alıp son 10 adımda götürüyorum ve bodruma doğru yol alıyoruz.

Naeva'nın gözleri genişledi ve sessizce nefesnefese. "Aman Tanrım," diyor, elini gevşek ağzını kapatan, "Bu Apollo Stone."

Apollo eski bir tekerlekli sandalyeye bağlıdır; halatlar kollarını ve bileklerini ve sandalyenin çerçevesietrafında bağlanır; bacaklarını ve ayak bileklerini katlanır bacak için dinlenir. Ayakları çıplak ve giydiği tek kıyafet forma uygun boxer külotları. Kas tanımlı koşucu bacakları ve Tanrı Apollo'nun kendisi gibi bir fiziği var.

Ama bu Apollo, tozlu tekerlekli sandalyeye iç çamaşırı ve renkli bir dille bağlı olmak, onun ilahi adaşı herhangi bir adalet yapmıyor.

"Hadi kızım," Apollo ısrar ediyor, başının geriye doğru eğik, "Ben işemek gerekir.

Bana bir soda şişesi ya da biraz. Ellerimi çözmene bile gerek yok. Ağzı bir tarafta çıkıyor.

Naeva gözlerini ondan zar zor ayırıyor.

"Neden-nasıl burada?" diye soruyor, bana bakmadan.

Apollo homurdanıyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyor, Naeva'ya komik bir hayal kırıklığıyla bakıyor. Ve rahatlama. "Islı taşradayken bana göz kulak olmak için getirdiğin kişi bu mu?" Kafasını arkaya atıyor ve gülüyor.

Onu görmezden geliyorum.

"Victor haklıydı," dedim Naeva. "Apollo ve Artemis hala hayatta olduğumu öğrendiklerinde peşime hiç vakit kaybetmediler."

Naeva loş ışıklı odaetrafında bakar, muhtemelen Artemis bağlı başka bir tekerlekli sandalye arıyor. Ama tek göreceği bir köşeye yığılmış birkaç su hasarlı kutu, paslı kasık roketli motosiklet çerçevesi.

hasarlı kutular bir köşede yığılmış, paslı kasık roket motosiklet çerçevesi bir duvara yaslanmış, iki miss-matched son masaları eski bir su ısıtıcı karşı

basıldığında. Ama Artemis Stone yok.

"Ya da, Apollo benim için geldi, en azından," Kendimi düzeltmek, ve sonra Apollo bakmak. "Henüz Artemis'in bir işareti yok, ama bu an meselesi. Değil mi Apollo?"

Ona sırıtıyorum. "Yoksa kız kardeşin seni terk mi etti? Seni hak ettiğiniz gibi çürümeye mi terk ediyorsunuz?"

Apollo bana sırıtıyor.

"Yapması gerekeni yapıyor" diyor. "Yakında benim için gelecek. Ve bunu yaptığında, başladığı işi bitirecek. Daha iyi görünmüyor." Gülümsüyor. "Asla olmayacak."

Sırıtıyorum. Sonra uzanıp boğazımdaki hala iyileşen yara izine parmak uçlarımla dokunuyorum.

"Aslında, hoşuma geliyor" dedim. "Bu, beni öldürmenin kolay olmadığının kanıtı."

"Unutma," Apollo gözlerinde bir pırıltım ile diyor, "Artemis'in de buna benzer bir tane seve si var." Sonra gülümsemesi yayılır ve ekliyor, "Görünüşe göre kız kardeşimle çok ortak noktanız var. Ölüme yakın deneyimler. Eşleşen yara izleri.

Victor Faust." Eğer derimin altına girmeye çalışıyorsa-tabii ki öyleydi-o zaman işe yaradı. Onu buraya sürüklediğimden beri bunu bana karşı birkaç kez kullandı.

Ama ben her zaman açıkça görmezden gelirim.

Ona yaklaşıyorum. "Onunla adil bir şekilde yüzleşebileceğim günü iple

çekiyorum." diyorum. "Sadece ben ve Artemis. Aramızda kural, ip ya da çubuk yok. O zaman ne kadar benzer olduğumuzu göreceğiz."

Apollo alt dudağını hafifçe ısırıyor ve karanlık gözleri, yemeden önce cinsel avını zihinsel olarak tadını çıkaran bir adam gibi üzerime süpürüyor. Entrikalarla

gülümsüyor ve dilini dudaklarının arasında yavaşça hareket ettiriyor. "Biliyor musun, Izabel," diyor, "Kız kardeşimin istediğini elde etmesini istiyorum, ama seni asla kendim öldürmek istemem. Tam bir israf olur. Sana yapmak istediğim

yüzlerce şey düşünebilirim."

"Öyle mi?" Diyorum ki, yaklaşmaya devam etmek; cinsellik ve amaç ile damlama attığım her adım. Tam önünde durdum ve eğildim, tekerlekli sandalyenin kollarını ellerime aldım; Kasıtlı olarak göğüslerimin önüne düşmesine izin verdim. "Bana ne yapacağını söyle, Apollo Stone." Onu daha fazla cezbetmek için daha uzağa yaslandım.

Ve yemi yuttu.

Gözleri başıboş, ve o benim gömlek içine bakar-Ben onun kucağına bakmak,

açıkça onun boksör-külot spandex benzeri malzeme arkasında büyüyen sert

şişkinlik görmek mümkün. Gözlerimin içine bakıyor, beni daha yakın alabilmek

istiyor, ben de ona istediğini verdim ve o kadar yakına eğildim ki nefesinin

sıcaklığını ağzımda hissedebiliyorum. "Seninle yer değiştirmek istiyorum," diye fısıldıyor, "ve bu sandalyenin kollarına uyluk atmak, ve sonra dilimle açık-yavaş

yavaş-ben parmaklarımla sizi becermek önce."

"Ve sonra ne?" Fısıldadım.

"Sonra da şişko sikimi boğazına sokacağım ve kusana kadar ağzını sikeceğim."

Beni gücendirmek içindi, biliyorum ama umurumda olmayan biri tarafından

gücenemem.

Sırıtarak, ondan biraz uzaklaşıyorum ve gözleri şok ve itme yle geniş olan

Naeva'nın kısa mesafesine bakıyorum. "Bu son on iki saat dinlemek zorunda kaldım," ben başımı sallayarak, ona söylüyorum.

Sonra yumruğumu geri çektim ve yüzüne çarptım göndermek; her iki burun

deliklerinden kan damlaları-burnu zaten kırık, o tekerlekli sandalyede uyandıktan sonra ilk saat boyunca bana nezaket.

Apollo dudaklarından ve ağzına kan akarken gülüyor. Yere biraz tükürdü.

"Benimle ne istiyorsan onu yap" diyor. "Yine de hoşuma gidiyor. Söylesene, ne zaman leavin'sin? O etsiz kıç parçasının devralmasını dört gözle bekliyorum."

Naeva'ya gülümsüyor, kanlı dişlerini gösteriyor.

Korkunç bir surat yapıyor.

Kendim surat yaparak Apollo'nun kanını elimden tank üstüme sildim.

Naeva, "Kıyafetlerinde neden kan olduğunu merak ettim." diyor. Apollo'ya bakıyor. Dudaklarını ona doğru büzüyor ve havayı öpüyor. Hemen ondan

uzaklaşıyor. "Onunla ne yapacaksın? Victor'a burada olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır," hemen cevap veririm. "Victor onu öldürecek. Onu canlı istiyorum. Onunla işim daha bitmedi."

"O benden hoşlanıyor," Apollo naeva söyler, kaşlarını kıvranan. "Bak, gerçekten işemem gerek. Beni ne zaman besleyeceksin? Hamburger ve patates kızartması

yiyebilirim." Merdivenlere doğru yürümeye başladım ve o da "Yemek

pişirebiliyorsun, değil mi?" diye sesleniyor. O ucuz fast-food saçmalığından istemiyorum!"

Naeva beni merdivenlerden takip ediyor.

"Meksika'dayken benim için devralmaya gelen biri var." dedim.

Apollo'nun sesi merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Fikrimi değiştirdim!" diye sesleniyor. "Biftek istiyorum! Orta nadir! Ev yapımı patates püresi bir tarafı-derileri tutun! Bazı makarna ve—"

Bodrum kapısını kapatıyorum, sesini kapatıyorum. Zaten çoğu; Hala duvarlardan ve havalandırmadan boğuk olduğunu duyabiliyorum.

"Ona kim göz kulak olacak?" Naeva soruyor.

Beni yatak odama kadar takip ediyor. Kibirin önüne oturup doğum kontrol

haplarını saçıma örgü yapmaya geri dönüyorum. Gözümün ucuyla cep

telefonumun ışığını görüyorum. Bunu görmezden gelip sesli mesaja

yönlendireceğim.

"Dışarıdan yardım aldım" diyorum. Naeva'yı görüyorum, aynanın yansımasında yatağımın ayağına otur. "Onu başka bir yere götürmek için bir saat içinde burada olacaklar. Artemis'in ortaya çıkarsa diye, ki öyle olacağını umuyorum. Er ya da geç."

"Sarai" mi?

Sesindeki endişe beni yukarı bakıp ne yaptığımı duraklatıyor.

"Evet mi?"

Tereddüt eder, belki de kelimeleri arar, ve sonra sorar, "Brant aracılığıyla hakkında duyduklarım dışında seni tanımıyorum, ve yıllar önce seninle ilk

tanıştığımda tanıdığım kızı tanıyorum, ama deliberat olduğunu görmek için seni tanımama gerek yok. ely kardeşimi iterek." Koridorda Apollo'yu gösteren kapıyı işaret ediyor. "Apollo ve Artemis'i arayan adamları var. Onlardan birini gözaltına aldın.

Apollo ve Artemis'i arayan insanlar var. Şu anda onlardan birini gözaltına aldın ama bilmesini istemiyorsun. Ve sonra meksikaya yalnız gitmen le ilgili her şey."

Yere bakıyor, sonra bana geri dönüyor. "Beni yanlış anlamayın-Seni

yargılamıyorum, sadece ne yaptığınızı anlamıyorum. I... Ben sadece sanırım ..."—-

onun bakışları tekrar başıboş, onun ifade derin köklü bir acı ile üzerinde bulutlu, öyle görünüyor

—"... Sanırım sevdiğim adamı herhangi bir sebepten dolayı

uzaklaştırıp ittiğimi hayal bile edemiyorum. Birlikte yaşamanız ve ölmeniz

gerektiğini bildiğiniz bir kişiyi bulduğunuzda, sadece onunla yaşayıp ölürsünüz.

Onun için, eğer gerekirse." İyi niyetli olduğunu biliyorum ama şu anda düşündüğü tek kişi o adam, Leo.

Yansıması yerine onunla yüzleşmek için küçük tabureyi arkamı döndüm; Ellerimi saçımdan alıp kucağıma asıyorum. "Yanılıyorsun, Huevito," dedim yavaşça. "Yıllar önce tanıdığın kız tam önünde oturuyor."

Uzun bir an için bana bakıyor, sözlerimi kendi anlayışını arıyormuş gibi, daha doğrusu söylemeyi reddettiklerimi, ve sonra dönüp saçımı örmeye geri

dönüyorum.

"Beş saat içinde Meksika'ya gideceğiz" dedim. "Tüpleriniz bağlı mı?"

Bu onu bir saniye alır; Belki soruya şaşırır, ama "Evet" diye cevap verir.

"İyi" dedim. "Şimdi, yüzüme vurmanı istiyorum."

"Ne?"

Bir örgü sonunda son küçük lastik bant snapping, ben taburede kalkmak ve ona

doğru yürümek.

"Yüzüme vurmanı istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü Ray'den çok sen olmayı tercih ederim.

Naeva beni yendikten sonra-beklediğimden daha güçlü-ve ben onun elbiselerini

rip ve biraz kendimi onu kaba, ben önümüzdeki beş saat o bilmesi gereken her

şeyi söyleyerek geçirmek, ve o oynamak için gereken rol. İtiraf etmeliyim ki, başlangıçta onun takılmasından endişe ediyordum ama kısa bir süre sonra

eğitime ihtiyacı olmadığını fark ettim. Naeva, ne yazık ki, yeraltı Meksika söz konusu olduğunda benden daha deneyimli.

PART 28

Victor

Yıldızlar bizden önce ölecek, Izabel... Yıldızlar sana olan aşkım dan önce ölecek.

Ben bu konularda iyi değilim; Ben deneyimsizim. Romantizm. Sevgi jestleri. Aşk ilan etmek için şiirsel olarak bir araya getirilen kelimeler. Hediyeler ve

gülümsüyor ve kahkaha ve hayatta basit şeyler hakkında konuşma-Ben bu şeyler

hiçbir şey bilmiyorum. Babamı kucaklamanın onu öldürmeseydim ya da kardeşimin omzunda ağlamasaydım beni rahatsız etmesi beni rahatsız ediyor. Bu ritüelleri, bu duyguları asla anlamayabilir. Ama öğrenmemiz gereken bir

sonsuzluk var. Bir yıldızın ölmesi sonsuzluk ister.

Onu son gördüğümde Izabel'a söylemek istediğim sözler bunlardı.

Eğer bu gece buraya gelseydi, bunları söylemek için cesaretimi toplardım. Ben o düşündüm ... Hayır, Meksika'ya gitmeden önce son bir kez beni görmeye

geleceğini ummuştum. Onu aradım ama cevap vermedi. En azından bu gece için.

Bu gece Boston'da kalmak istedim, Izabel'in yanına yakın bir yerde ve bir

keresinde evi aradık. Her ihtimale karşı.

Ama gittiğini biliyorum.

Rolex'ime bakıyorum. Saat 4'te. Nerede olduğunu merak ediyorum. Onu bir daha

göremeyecek miyim merak ediyorum. Ya da eski hayatının pençeleri bu sefer

ölümcül bir şekilde içine batmışsa.

Yumruklarımı sıkıyor, onun peşinden gitme dürtüsüne karşı çıkıyorum.

Direniyorum.

Direniyorum...

Onun yerine, onun parlak gülümsemesini, gözlerindeki ışığı, kahkahasını ve

sıcaklığını hayal ediyorum. Onu ilk gördüğümde, arabamın arka koltuğunda

saklanırken hayal ettim ve onu ilk kez piyano çalarken duyduğumzamanı

hatırlıyorum. Ve onu hak etmek için ne yapabilirdim acaba? Tek yaptığım kötü.

Ben gölgelerde bir canavarım; birçok lekeler in kan benim buruştu eller;

Masumların ruhları sonsuza dek bıçak gibi dişlerime takılır.

Peki bu nasıl olabilir, benim gibi bir canavara bir parça ışık bile verilebilir?

En üst kattaki otel odamın penceresine gidip dışarı bakıyorum, pırıl pırıl şehre değil, sabahın erken saatlerinde gökyüzünde tamamen uyanık olan yıldızlara. Ve onu görüyorum, Izabel, Sarai, her birinde. Ve bu şekilde biliyorum, onun

yüzünden, çünkü onu her şeyde görüyorum, ben sadece bir canavar değilim, aynı zamanda bir erkeğim.

LOOK FOR THE SEVENTH BOOK IN THE SERIES, *IN THE COMPANY OF KILLERS*...

SPIDERS IN THE GROVE

-SERİsİnDE GELECEK KİTAPLARA Bİr BAKıŞ-

(Aşağıdaki kitapların belirli bir sırada listelenmediğini unutmayın. Ayrıca aşağıdaki kitapların seride

kalan tek kitaplar olmadığını unutmayın. Son olarak, dizideki hikaye ilerledikçe, burada listelenen bazı başlıkların yanı sıra onlara eşlik eden içeriğin değişebileceğini lütfen unutmayın.)

"Hayat yolculuk değildir, ne de bir hedeftir, sadece kimsenin gerçek bir kontrole sahip olmadığı bir deneyimdir; yollar asla seçilmez, ama körü körüne, sanki

karanlık bir koridorda yürürgibi, yalınayak, zemin bazı yerlerde yumuşak, ama keskin, ve eksik, bazılarında. Tanrı diye bir şey yoktur; ipleri çeken bir kukla ustası yoktur; Cennet ya da Cehennem yoktur; sadece Yaşam ve Ölüm vardır-tümarasında sadece varlığıdır. Çünkü ne de olsa çayırda yetişen bir çiçek, sadece çayırda yetişen bir çiçektir."

Kurban, bıçak etini, onu kullanan eli, hassas ve hassas bir şekilde böldükçe ağlar; eli hareket ettiren kol, zayıf ve yumuşak; kol, şık ve kusursuz bağlayan omuz; her şeyi kontrol eden zihin, sakin ve dengesiz.

"Sana aaanythiiing söyleyeyim!" kurban çığlıkları, sesi küçük kapalı alanda patlama. "Benden ne istiyorsun? Unnn-Ahhhnnn!" Acıdan bayılıyor, başı yana doğru sayılsa; Eksik dişlerinden kan ağzının köşesinden vücudunun bağlı olduğu parlak metal masaya damlar.

"Ben yaprakları hayat vermek kökleri istiyorum," Red Lotus cevaplar ve kesme devam ediyor.

"Bana bak, Fredrik," diyor Seraphina; İnce parmakları adamın kanlı yanaklarını tutuyor. "Bana bak, aşkım- bunu yapabilirsin; güçlü olduğunuz için ve içinizdeki iblis aç olduğu için"—adamın yüzünü sıkıyor, parmak uçlarını etiniçine savuruyor ve tek başına kanla yaşayamıyor. Benimki asla."

Öldürmeyi hiç sevmedim. İşkence, ben yapabilirim-Ben yapmak zorunda-ama can

alma. Ondan korkuyordum, Tanrı'nın takım ını giymekten korkuyordum. Daha

önce, birçok kez, ama sadece öfke, ya da intikam, ve sadece doğrudan beni ne

yapmak için sorumlu öldürdü. Ama Seraphina'nın ayaklarının dibinde çıplak

oturan, kan ve morluklarla kaplı bu adam bana hiçbir şey yapmadı. Sabıka kaydı dışında onu tanımıyorum.

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerektiğini düşündüm, Seraphina," diyorum, başımı indiriyor; Elimdeki pliers'e gıyabında bakıyorum. "Ben daha çok devam etmek istiyorum ... İblisimi beslemek için ne yapıyorsam onu yap."

Tüm yüzünü avucunun içiyle kaplar, kafası karışmış adamı geriye iter; betona

doğru düşüyor, inliyor.

"Bu yeterli değil," diyor, benim alana adım; Rujunun kokusu her zamanki gibi beni sarhoş etti. "Bu açlık," diye hafifçe fısıldıyor, ama kararlılıkla. "Bu yüzden geceleri uyuyamıyorsun; neden geçmişin kabusları sana defalarca tecavüz etmeye devam

ediyor." Parmaklarının saçımun arkasından dolanmasına neden oldu. Diliyle dudaklarımı takip ediyor, sonra da alt dudağımı ısırıp kan alakızı yapıyor. Daha da sertleştim. "Onları öylece cezalandıramazsın, aşkım. Onu öldürürsen, hiç bilmediğin huzur ve coşkuyu anlarsın."

The End